

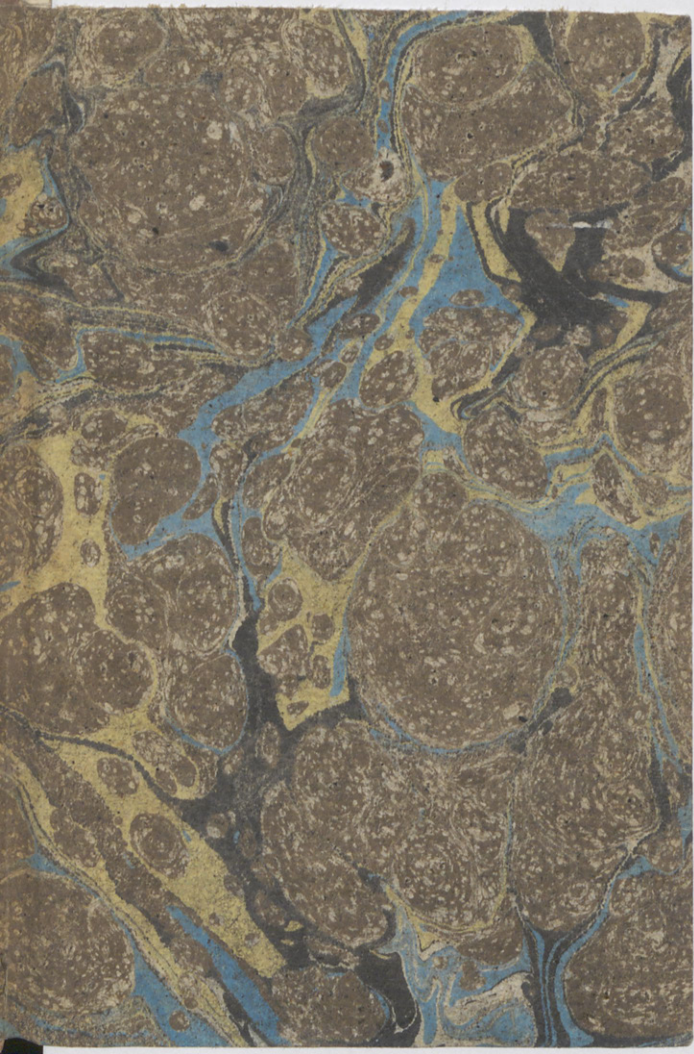
120244

Vol D. 138:3

AD

205

CSOKONAI

VITÉZ MIHÁLY

POÉTAI MUNKÁI

KIADTA

MÁRTON JÓSEF.

III. KÖTET

LILLA
ÓDÁK.

L I L L A.

ÉRZÉKENY DALOK
III. K Ö N Y V B E N .

írta

CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY.

B É T S B E N ,

PICHELER ANTAL BETŰIVEL.

1 8 1 3 .

*Ma main ivressement s' egare sur ma lyre ;
J' obéis à mon coeur , j' obéis au délire ,
Sans étude et sans soin,
Au tribunal des arts je craindrais la censure ,
Je chante ici pour moi ; je chante la nature ,
Et je l' ai pour témoin,*

DE LA HARPE.

ELŐBESZÉD.

Vakmerőségnek látszik ugyan, a' Himfy Szerelmei után; Erató' Lantját valakinek megzendíteni merni mostanában; nem azért, mintha egy egész Nemzetben csak egy nyájas Költőnek kellene lenni; vagy a' tiszta és vétek nélkül való Szerelemnek édes jótéteményi, és azoknak az emberi szívbe és képzelődésbe olyan egyformák volnának a' munkái, hogy az Ember azoknak előadásában mindég egy hűron kéntelen volna jádzeni: hanem azért, hogy mikor már egy Nemzetnek nyelvén egy tökéletes Zseni méltóvá tette magát Pölgártársainak kedvellésére, akkor az türhető ugyan, de ő nálánál kissebb léleknek Szerzeményi megböltsőkben megfűladnak. Himfy Múzsájának képzelődési nagyok, mint a' Teremtés; érzései hol melegek, mint a' Nyári Nap, hol égetők és erőszakosok, mint a' felháborodott Etna; találmányi egyenlők, tarkák, kifogyha-

tatlanok: egy szóval az egész Munkája olyan, mint valamelly igézö vidéke a' Cyprus boldog Szigetének; virágokon tapod az Ember mindenütt, és még ott is, a' hol irtódní kellene, a' köszirtokon, a' meredek tengerpartokon, Grátziákat talál az Ember, 's hízeltkedő Amoroikat a' Cataraktákon.

Mit várhat hát az én Lillám, mikor már Himfy megvan, — mit várhat egyebet fel sem vevésnél, vagy a' mi még szomorúbb, szánakozásnál? Nem tūrhetöb lett volna-é sorsa, ha még ezelött néhány Esztendővel, a' mikor lételeét vette, Világ' eleibe kerülhetett volna? Úgy újsága által kedvességet nyerhetett volna magának és azután szerentséjének tartotta volna, magát egy Himfy' Szerelmei által elfelejtetni.

De ti jó lelkü Öregek! a' kik érzettétek, melly édes erőszakja van az Atyai indulatnak, mikor annak, a' kinek lételt adtatok, pártfogást esdeklö tekintete ti rajtatok nyugoszik meg; és ti érzékeny Ifjak! kik tulajdon Szerelmestekhez még akkor is, mikor a' leg-tökéletesebb Grátziával társalkodtok, hűségesek lenni meg nem szüntök, 's annak fogyatkozását elnézni, vagy még imádni is, mérészlitek: megengedjete nekem, ha ezt a' Munkámat, vagy mint Atya meg nem vethetem, vagy mint Szerető caressérozom. Ha Himfy mellett egy két

Hazámfija előtt kedvességet találhat ez, azt véletlen nyereségemnek tartom: ha pedig ennyi szerentsével nem lehet jussa ditsekedni, nem történik előttem semmi váratlan. Kiadtam még is, hadd szaporítsa a Magyar Költemények' számát: nem ő az első, az utolsó sem ő leszz, a' mi a' réznél tartósabb Pyramisok helyett tubák-takaróra szorult, 's leg-felgyebb is 10—12 Esztendeig tartó halhatatlanságra. —

Nem is voltak ezek az én Verseim soha olyan tzállal iródva, hogy belőlök egy, és egymással összfűggő kis Poetai Román kerüljön: egyszer egygyik Darab készült, más-szor másik, és nem azzal a' renddel, a' milyennel e' Könyvben látni; némellyiket még 1793-ban tsináltam, ilyen a' XV-dik Dal, vagy is a' TANÚNAR HÍVOTT LIGET, melly a' Campe' Magyarra fordított P s y c h o l o g i á j á n a k Ajánló-Levelében, paraphrasizálódott; van olyan is, a' mellyik 1802-ban jött ki a' semmiségből. Egynehányat másnak a' kérésére irtam. Hanem nagyobb részét élő Személynek készítettem; és akkor valóságos érzéseim ritkán engedték eszembe jutni, hogy én Poeta vagyok, vagy még jövendőben E r o t i k u s Író kerelkedik belőlem. Sokszor, a' mint néhány Verseimből észrevehetni, képzelődésem más tárgyról akart andalogni, és csak akkor vette magát észre, mikor szívem

titkos ütésinek ellene nem állhatván, már a' Versek közzé a' Lilla név bé is lopódott. —

Én is, több Hazámfijaival, örvendezve olvastam S c h e d i u s Úrnak Magyar-Ország-ról való Hónapos Írásában azt a' Jelentést, hogy a' Himfy Szerelmeinek Második Darabja is leszsz, mellyben az eddig kezünkben forgó 's elevenen festett viszontagságok kívánatos tzelra mennének ki. Ha a' Szerző Úr a' mosolygó Eratónak is olly' béavatott Hedvese, mint a' Kesergőnek: leszsz Hazámnak jussa az érdemmel szerzett kevélykedésre. Reménylem is, hogy egy ollyan Zseni elégséges fellyülmúlni vágyásunkat: Vajha ez sok időre ne haladna! — Abban az én Lillám is nyertes lenne: mert úgy leg-alább más rubrikába tevődven, nem állana ollyan közel a' tökéletes világossághoz, 's fényjéből annyit el nem vesztené. Az én Lillámnak kezdete 's folyásának nagyobb része örvendetes, a' vége pedig orvosolhatatlan szomorú; a' Himfyé éppen meg lenne fordítva: leg-alább hát a' kifejtődésnek külömsége, ha egyéb nem is, szerezne az én Munkámnak — betset nem mondom, tsak — figyelmetességet. Mellyet ha megnyerek, talám reá-vészem magamat, hogy még nállam írásban lévő, és ezen gyűjteményemben helyet található Daljaimat is, a' most kiadattak közzé annak idejében béiktatom.

Azt mondja, Schedius Úrnak említett Könyvében, a' nevetlen Tudósító Úr, hogy a' Himfy' Könyvében kedvetlen egyformaságot és monotóniát ád az, hogy a' Dalok mind azon egy Versnemben vagynak tsinálva: ebben a' Tudósító Úrnak, érzésem szerint, igazsága van. De én még azt adom hozzá, hogy ez még tűrhetőbb volna; hanem mikor a' Dalokban lévő soroknak száma is állandóul meg van határozva, 's ennél fogva minden Dal egyenlő nagyságú; sokszor szinte jól esne az ember fülének, ha vagy hamarabb kén' végezni egy Darabot, vagy néha tovább is tartana. Sőt az elme is rá-unatkozik az egyforma *tensiora*; rá-unatkozik arra, hogy a' Strophának tagso-raiból, a' Rithmusnak fordulásából előre tudja, mikor lessz kénytelen a' Poéta, érezni megszűnni. Petrárkának nagy tisztelője vagyok, tartozom ezzel az adóval a' Grátziáknak: de megvallom, hogy a' midőn egy vagy két *Sonnetjének* olvasására érzéseimnek jól esik olvadozni; már az ötödik és hatodik mellett szeretnék más formába öntött Verseket olvasni. Hát ha még minden Darabnak az utolsó sorában rendszerént *Epigrammai Evolutiót* kell várnom, sőt sokszor előre is eltalálnom; nem fáraszt-é el ez a' sok *periodicus* tsiklandás? nem veszti-é el utóljára édes ingerléseket a' sűrűen egymásra halmozott

Contrastok, Oxymoronok, a' mi a' 17-dik Századbéli Olasz Poésisnak volt tulajdona? Sem a' sűrű tsiklandást nem óhajtanám, sem azt, hogy valaki minden léptén-nyomon fűszerszámmal tápláljon, vagy Oximellel frisítsen meg.

De azt mondja továbbá a' nevezett Tudósító Úr, hogy a' Verseken való monotóniát az édesíti meg a' Himfy' Szerelmeiben, hogy az egész Munka derék Trochéusokban van írva. Ez tudálatos egy megjegyzés! Az illyen, a' járatlan Olvasóban tévelyedést, a' dologhoz értőben pedig egy kis kedvetlen álmélkodást okoz. Én merem mondani, hogy egy olyan nemes érzéssel termett Ember, mint a' szóban lévő Szerelemnek Írója, soha sem kívánta, hogy azon külömben mézzel folyó Verseket, más Ember, az ő kedvéért trochéizálja. Nem szorúltak az ő Versei arra, hogy mértékre szedett lábaknál fogva ajánljuk, noha nem tagadhatni, hogy külső szépségek nyert volna általok.

Ezt az egy két Jegyzést, nem azért tettem ide, hogy ama' Nyájás Kesergőnek, a' ki engem' sokszor vigasztaló búslakodásba ejtett, 's mind annyiszor arra kényszerített, hogy Seytha származásommal kevélykedjem, hogy mondom ama' nyájás Kesergőnek érdemeit kajanul kissebbísem; hanem azért, hogy mind

az ótsárlók, mind a' hízelkedők fundamentomból kívánjanak itelni. Ha Ferneynek Ura nem vagyok is, bátran el merem vele mondani, hogy minden Poétát, Muzsikust, vagy Fesztőt barátomnak örülök tartani: hanem, hogy hibájoknak is temjénezzek, arra barátságomtól nem köteleztetem. —

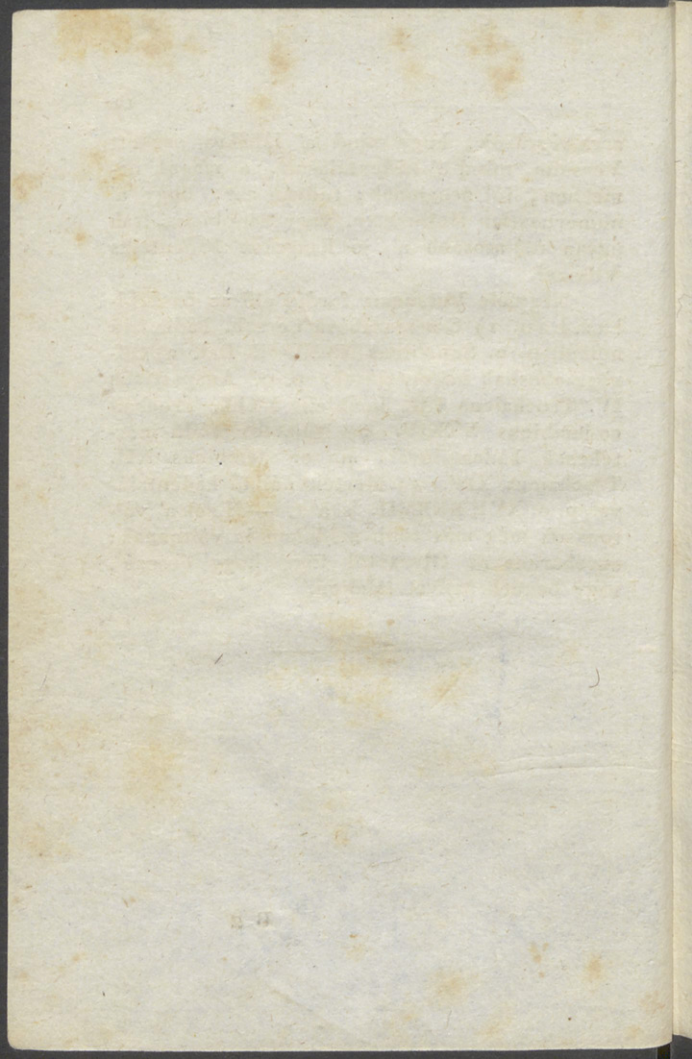
Itt van helyje, hogy a' magam Verseinek külsőjéről is egygyet kettőt szóljak. — Van egy felekezet Litterátorink közzül, kik semmi mértéket a' Versben eltűrni, vagy türetni nem akarnak, ha csak az, a' Görög Metrum szerint nints tsinálva: ellenben a' másik rész a' legszébb szerzeményeket sem állhatja ki, ha csak azokban minden sor' végén szerentséje nints hallani a' roszszúl úgy nevezett kádentziát. Én itt Ámphibius vagyok. Azt tartom, hogy az elsőbb Fél nagyon is sokra ment; ez pedig nagyon is kevésre. Nem láthatom által, miért lehetne a' Magyar nyelvnek gyalázatjára az, hogy mind a' régi ditsösségesen elhunyt Világnak, mind a' mai felette igen tsinos Európának, mértékét, harmóniáját és izlését, egyedül ő, a' ki követheti? Én a' mértékre vett Versnemekben is gyönyörködöm; de a' kádentziásokban is, ha egyébaránt numerosusok, sokat érzek olyyat, a' mi jól esik. —

A' Metristákra nézve, talán annyiban jó, hogy a' régi Görög és Római Kóták elvesztek,

mivel a' Muzsikát is Görög Verbunkra, és Római Minétre vévén, most már barbarusoknak kiáltanának bennünket, ha Lavota Úrnak Magyarjait kedvellenők. A' kádentziának egyedül való baráti itt ne nevéssenek, mert ők még sokkal in consequencebbek: nem nevétségesebb-é a' kádentziátlan Görög és Deák Poétákat betsülni, tanulni, tanítani, a' sok tzifra Alehaicus, Glyconicus, Asclepiadeus, dicolos, distrophos, acatalectus, 's a' t. nevekkel a' papirost és levegőt bétölteni, azokból tudós Figúrát tsinálni; és még is a' reájok szinte olyan alkalmas Magyar nyelvben azokat olly' vakmerően kárhoztatni? De ne bizgassuk fel a' nem régen megszűnt vitatásokat! Írjon ki-ki úgy, a' mint legjobbnak gondolja; sem a' Hexameter valakit Virgiliussá, sem a' Kádentzia Tassóvá, sem a' tsupa Folyóbeszéd Gesznerré nem tsinál. Itt a' Múzsának sem lelkéről, sem testéről nints a' szó, tsak a' ruhájának az állásáról: kösse által Virág Úr ennek kantussát Jóniai Zónával derékon, mint a' Görögök; vagy akaszsa meg azt éppen hónalja alatt Himfy Úr a' mai Dámák módjára; mindenik fog annak illelni, tsak Virág légyen az, vagy Himfy, a' ki ötöt felöltöztette. — Én részemről mind a' két izlésnek érzője vagyok, és barátja. Írtam is, és irok, mind a' kétféle Versnemekben; és tsak

arra vigyázok, hogy mind a' lábakra szedett Verseim, mind a' kádentziások, a' magok nemekben, jól zengjenek; tudván azt, hogy a' numerusatlan Hexameter, vagy Sapphicus, tsak ugyan útálatosabb a' jó hangzású kádentziás Versnél.

Négyféle Versneme fordul elő az én Lil-
lám b a n. 1) Görög szabású Verseik, kádentzia
nélkül, p. o. Sapphicus XXXV-dik Dal. 2) Gö-
rög szabásúak kádentziával, p. o. Anapesticus
IV. Trochaicus VII. Jambicus XXIX. Trochai-
co-jambicus XXXIV. 3) Németes módú mér-
tékesek kádentziával, p. o. Jambicus XII.
Trochaicus XIV. 4) Mérték nélkül kádentziá-
val, p. o. XVI. XXXVII. 's a' t. — Ezek a' vál-
tozások még más több módokon is változnak:
egyébaránt az Olvasótól függ hogy érezze,
vagy benne kedvet találjon.

E L S Ö K Ö N Y V .

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

I.

GRÓF ERDÖDYNÉ Ö NAGYSÁGÁHOZ.

TUDOM, midőn siránkoztál
Halálán CZINDERYNEK,
'S könnyek' gyöngyével áldoztál
Elhervadt teteminek.

Tudom, midőn mély kínodban
Olvasztád a' vas Eget,
Vesztteg ülvén Kastélyodban
A' tanú-falak megett.

A' sir, melly a' bú szózatját
Meg nem szokta hallani,
Siralmod' bő áldozatját
Kezdte már sokallani.

Vakmerő tettét megbánta
A' Halál, szánt tégedet;
'S bár szived gyakran kívánta,
Megkímélte éltedet,

Maga a' Természet, mellyet
Olly' szépen tudsz festeni,
Körülted a' pompa helyett
Gyászban kezdett sinleni.

A' Nap bánta, hogy sugárral
 Nem köszönthet tégedet;
 A' Hóld búsult, hogy könny-árral
 Látja ázni szemedet.

A' Fülemlék zengették
 Lassú keserveidet:
 A' Vadgalambok felvették
 Daraboltt nyögésidet.

Ők megtanulták te tőled,
 És ő tőlök az Ekhó.
 'S A t á d' berkében felőled
 Nem zengett egyéb tsak „Óh!”

Kertedben elhervadoztak
 A' Rózsák, mint képeden:
 Ők te rajtad szánakoztak,
 Te pedig Kedveseden.

H é b e égi balzsammal
 Ápolá szépségedet;
 A' G r á t z i á k fájdalommal
 Törölgették könnyedet;

Á m o r a' fejét bűvában
 Balra hajtá, 's piszege;
 Füstölgött H i m e n' markában
 Lefordúlt szövétneke.

Ágyadtól tömött sereghen
 A' sirig zsibongtanak
 A' Fájdalmak gyász-leplekben
 'S mind Feléd mutattanak.

Et el k á d visszashajtá
 Sűrű sóhajtásidat,
 'S fejét öledbe lehajtá
 Kettőzvéñ bánatidat.

Én akkor LILLÁT sirattam,
 Azt a' szépet, azt a' jót,
 A' kinél szívemet hagytam,
 Mint örökös Foglalót.

Ő tőle, és mindenektől
 Elhagyatva jajgaték.
 Lelkem a' mély keservektől
 Ízekre szaggattaték.

A' barlangok' setét gyomra,
 Hol senki sem láthatott,
 Hol magános panaszomra
 Tsak a' köszál hallgatott,

A' pusztultt várak' omlása,
 A' vad erdők' éjjele,
 A' mély völgyek' horpadása,
 Jajjaimmal megtele.

Nem hallá semmi érzékeny
 Tölem a' LILLA' nevét,
 Tsak a' folyás, a' félékeny
 Nyárfa, és a' jámbor rét.

Már Ekhó is jól esmére :
 'S minthogy ő is szeretett,
 Keservemnek zengésére
 Keserveobb választ tett ;

Sőt talám sympathiából
 Könnyezte is sorsomat
 Mert harmat önté bóltjából
 Égre nyújtott karomat.

LILLÁT kerestem örölké :
 De minthogy Ő elveszett,
 Az Emberek törzsökökké,
 A' Világ pusztává lett.

Kergettem a' Reménységet ;
 És ha ollykor megjelent,
 Nálam hagyta a' kétséget,
 'S a' boldogabbakhoz ment.

Elmem' régi virgontzsága
 Hödbe borongván elmúlt :
 Érző szivem' nyájassága
 Lómhává lett, elvadúlt.

Már kezdett bennem gyengülni,
 És számon lebegett már
 Az Élet, mint a' repülni
 Készülő ijedt Madár. —

Hönnyemben, sóhajtásomban,
 Jajszómban részt vettenek
 A' V é r t e s b e n , és B a k o n y b a n ,
 Már minden kietlenek.

V á z s o n y' s z e n t O m l a d é k á b a n
 A' Napra heveredém,
 'S még Reményem' divatjában
 A' violákat szedém;

De jaj mikor visszatértem,
 Már az apró viola,
 És minden Remény, én érttem
 Hervadásra hajola :

Mint a' kő meredtten állék
 Egy ledültt bôltozaton.
 És mikor sorsom elvállék
 Rám-jajdült a' B a l a t o n .

Így örök számkivetésre
 Kárhoztatván magamat,
 Egy titkos kénszerítésre .
 Délnek vettem útamát :

És hegy a' zajgó Világban
 Ne kelljen tolongani ;
 A' rengeteg S o m o g y s á g b a n
 Elbúttam haldoklani.

Itt hozzám semmi sem fére,
 Még az édes Múza sem ;
 Tsak eltűnt kedvem esmére,
 És a' kinzó Szerelem.

De e' temérdek rejtekbe
 Tenger bánatom nem fért,
 És a' Földtől az Egekbe
 'S innen a' Dunába ért.

Itt, hol eldúlni próbáltam
 LILLÁM! emlékezetét,
 Minden zugban feltaláltam
 Mennyei tekintetét.

'S azt olvastam minden fánál,
 Azzal tsörgött minden hab :
 „Nints szebb teremtés LILLÁNÁL,
 'S nálam boldogtalanabb!“ —

Ah! egy vén Tölgynek aljában
 Láttam a' sáppadt Időt,
 Sereg szű pesgett markában.
 Ah, melly sirva kértem őt,

Hogy törölje ki belőlem
 LILLÁT, és a' bánatot! —
 De ő elfutott előlem,
 Könnyezett, és hallgatott.

Sőt azolta jobban vérzi
 A' rögzött kin szívemet,
 'S a' mint hergő lelkem érzi,
 Siettetí végemet.

A' Horvát-Ország' partjától
 Majd Erdélyig kergete;
 Még is bennszorúltt nyilától
 Szívem nem menekhete.

Már a' Tisza is sajnálja
 Beléhullott könnyemet,
 'S 'az Alföld' gazdag lapályja
 Siratni kezd engemet.

E' kenyér' sík Oceánja,
 Hol semmi Ekhó nem szól,
 Poétája' sorsát szánja
 És susog kinjairól.

Már ugyan láthattam volna
 LILLÁT több izromba is:
 De mérget hogyan kóstólna
 Önként a' haldokló is?

Söt olly' vad gyönyörűséget
 Ohajthat-é valaki,
 Hogy egy imádott Szépséget
 Halva szemléljen, vagy mi?

Úgy van! ez a' kedves Lélek
 Nékem még élven megholt:
 'S ez az hogy én halva élek,
 Mig el nem zár a' gyász-bólt. —

Múzsák! lankadó fejemre
 Setét ciprust kössetek.
 Himen, és Ámor! nevemre
 Egész Léthét öntsetek.

És te, a' szelid Álomnak
 Áldott Testvére, jövel!
 'S megrogygyantt alkotmányomnak
 Kötéseit öldozd fel,

Hogy ama' hűs nyoszolyában,
 Mellyet sirnak mondanak,
 A' lármátlan éjtszakában
 Tagjaim nyughassanak,

'S ez az érző Szív megállván,
 Lelkem egy nagy, egy hideg,
 Egy vég' sóhajtássá válván
 LILLA' mejjén szünjön meg.

Te pedig, gyönyörű Elme,
 Gyönyörű Test' lakosa,
 Hit a' hiv' érzés' gyötrelme
 Olly' sokáig mardosa,

HEGYES GRÖFNÉ! ki hallgattad
 Fülemülém' jajjait;
 'S érttek megaranyoztattad
 Ciprusfámnak ágait,

Ha már a' mit CZINDERYDNEK
 Sirattál gyász-hantjain,
 Nemes szívű ERDÖDYDNEK
 Találtad fel karjain:

Idd mennyei édességgel
 A' H é r ó k' szeretetét;
 'S elfogadván kegyességgel
 Eratóm' tiszteletét,

Botsáss meg, ha bús siralmát
 Lábaidnál önti le,
 'S tán örömid' szent nyugalalmát
 Megháborítja vele.

II.

AZ ÉN POÉZISOM' TERMÉSZETE.

SÍRHALMOK, oh köd-lepte kertek
 Te szívborzasztó éjtszaka!
 Te Alvilág' vakablaka!
 Ti Hóltak, a' kik itt heverték!
 Ti mulandóság' birtokának
 Setétes völgyei,
 A' hol petétses fantomának
 Bóbiskólt H e r v e y !

Gyászhely! mellytől lelkünk irtószik,
 Hol minden érzésünk elhal,
 Fülünk tsak tsendességet hall,
 Szemünk a' semmitől kapródzik,
 Tsak Kupreszsz' árnyékát láthatja
 A' Hóldnak fényinél,
 Midön azt bádjadttan ingatja
 Egy sírfúvallta szél.

Szörnyü Környék! hová a' Lélek
 Ha ólom-szárnyakon repül,
 Rémulve jár, alél, elhül,
 'S fél-hóltan hátrál vissza vélek.
 Szörnyü Környék! kérkedj Yungoddal,
 Ki hántodon ragyog;
 Isten-veled, 's mord Ánglusoddal!
 Én Ánglus nem vagyok.

Mások siralmas Enekekkel
 Bögettessék az Óboát,
 És holmi gyász Trenódiát
 Rikassanak jajos Versekkel.
 Én illy' kedvetlen Embereknek
 Nem lészek egygyike,
 Legyen jutalma bár ezeknek
 A' kedves Estike.

Nékem inkább olly' bokréta
 Árnyékozza képemet,
 Mellyet nyér a' vig Poéta
 Múlatván a' Szépnemet:
 Ezt a' vidámabb Múzsáknak,
 'S a' mosolygó Grátziáknak
 Fűzzék öszve rózsaszínű újjai,
 Élesztgessék borba ferdett tsókjai.

Nem kell Hupreszsz, mellyel Racint
 Tisztelé Melpómene.
 Egy kis rózsá, egy kis játszint
 Nékem jobban illene.
 Mert ez LILLÁM' szép szemével,
 Az pedig tekintetével
 Egygyezvén, mindenkor léssen tüköröm;
 'S így mindég új Dalra késztet új öröm.

Így veszem fel vig lélekkel
 Gyengén rezgő Lantomat ;
 'S majd LILLÁM új Énekekkel
 Lelkesíti húromat,
 Mig leng a' fris Esti szellő,
 'S szárnyán egy nárdust lehellő
 Rózsában megszállnak a' kis Istenek,
 És mennybéli C o n c e r t e t s k é t zengenek.

Lelkünkől e' vig hangokkal
 Minden ánalom kivész,
 Mert megédesítjük tsókkal
 Ott, hol tartós p a u z a lesz.
 Bádjadtt nótánk' vég-szózatja
 A' szép Tájts elszunnyadtatja ;
 'S addig andalgunk az esti hajnalon,
 Mig egymás' ölébe hullunk a' Dalon.

III.

ELSŐ SZERELEMÉRZÉS.

IFJÚSÁGOM' reggelében
 Szivem bűt nem szenvedett,
 Mig a' Tündérek' kertében
 Lepke módra repkedett.

Ha belsőrészem' hevítvi
 Kezdte a' szikrázó Rák:
 Meg tudták mindjárt újjitni
 A' hives Etéziák.

Ha szomjúztak a' melegtől
 Eltikkadtt tetemeim:
 A' völgy-metsző tsergetegtől
 Felotsódtak ereim. —

De most, LILLA, új tüzemnek
 Semmi enyhitője nints,
 Ah, más szomja van szivemnek,
 Más láng éget, kedves Kints!

Most a' barlang' éjjelében
 Déli Napot képzelek,
 A' bikkek' tömött ködében
 Az árnyéktól tüzelek.

A' hűvös Etéziának
 Ám' megnyitom kebelem';
 Még is e' gyújtó fáklyának
 Orvosságát nem lelem.

Mit? a' fagyos Bóreasnak
 Szárnya alá sietek;
 De e' belső gyúladásnak
 Tüzén nem enyhithetek.

Söt gyakran a' hóba fekszem
 Ott kinn a' Havasokon:
 'S ah! fagyok, még is melegszen,
 Nints nekem Tél azokon.

Másszor minden lankadásból
 Testem új életre jött,
 Mihelyt ittam e' Forrásból,
 Melly zúg a' bokrok között:

De most, noha tsipésével
 Majd kiszedi fogamat,
 Még is északos vizével
 Ez sem óltja szomjamat;

Mert megemészti tüzemnek
 Heve minden tseppjeit,
 Mihelyt lángoló szívemnek
 Éri edzőhelyjeit. —

Eddig éltem' tavaszszára
 Mennyköt az ég nem vetett,
 'S Májusi hajnal' módjára
 Tsak rózsákkal nevetett;

Bennem a' kedvet 's únalmat
 Ébreszté szelid remén';
 Ezt a' kint, ezt a' fájdalmat
 Nem régolta érzem én.

Nem régolta kell szenvednem
 Ah LILLA, kellő alak!
 Ah! tsak azolta van bennem,
 Hogy egyszer megláttalak.

Tudom, LILLA, e' kin tőled
 Került: de nem esmerem,
 Ah, ártatsz-e? — Azt felőled,
 LILLA, linni nem merem.

Hisz' étellel ketsegtette
 Pillantásod szívemet —
 Úgy van! tsak azért sértett e',
 Hogy gyógyítson engemet.

IV.

ÉDES KESERUSÉG:

ÓH Cipria' terhes igája!
 Hogy kell magam' adnom alája!
 Nyakamat vaslántza keríti,
 Szivem' siralomba meríti.

Nem nyughatom, és tsak epsztem
 Magamat sirásnak eresztem,
 Éjjel szememet le se' zárván
 Siratom bal sorsomat árván.

Mint a' szomorú Egek éjjel
 Sirnak mezeinkre le széllyel,
 Hogy enyészvén a' Nap, az Égnek
 Tetején sугári nem égnek.

Sirok, zokogok keseregven,
 Könnyem kebelembe peregven,
 Mint gerlitze' párja Tavasszal
 Nyögök ah! sok ezernyi panasszal.

Egek! óh egyedül ti reátok
 Kérést panaszolva botsátok:
 Jaj! enyhítsétek emésztő
 Tüzemet, mert már megemészt ő.

Szánjátok, Egek, nyavalyámat,
 Könnyebbítsétek igámat,
 Enyhítsétek állapotomban ;
 Én tömjént gyűjtök azomban.

Te pedig, kegyes angyali Lélek !
 Ki miatt bús életet élek.
 Nézz e' szivbéli sebemre,
 Tölts balzsamot árva fejemre.

Nézz erre galambi szemekkel :
 Jobban gyógyítol ezekkel,
 Jobban egy gerlitze-tsókkal
 Mint minden sebrevalókkal. —

Ah, mézzel elegy keserűség !
 Kinnal tellyes gyönyörűség !
 Óh Cipria' édes igája,
 Hogy kell nyakam' adnom alája !

V.

AZ ÉJNEK ISTENIHEZ.

TE tsendes éjnek Királynéja,
 Endimion' szép barátnéja,
 Te, ott a' fél felhő megett!
 Ints hallgatást nárcispáltzáddal,
 'S halkán nyomd pamut hintótskáddal
 A' harmattól nyirkos eget.

Te is Földünknek férje 's bátyja,
 Míg a' magánosság' barátyja,
 Coelus z! te rád báméskodik,
 Tekints le milliomm szemeddel
 'S halld meg könyörülő sziveddel
 A' hűség mint búslakodik.

Ti fájdalmim' sokszor hallátok,
 Ti aggó éjjelim' tudjátok,
 Tudjátok mért nem alszom én.
 Ti láttátok melly bús lélekkel,
 Melly bádjadtan, 's könnyes szemekkel
 Kesergettem LILLA' nevén.

Ah! a' LILLA' mennyei szíve,
 Ortzája, a' kellemek' mive,
 Megvarázsolta szívemet.
 És bár Á m o r' kohában élek;
 De tüzemről beszélni félek,
 Hogy meg ne vessen engemet.

Pedig tán nemes indulatja
 A' nemes lángot beszívhatja,
 Vagy — óh, vagy tán már érez is.
 De hátha édes aggodalma
 Más boldogabbuak a' jutalma?
 Óh félek is — reménylek is. —

Ti álombintő Istenségek!
 Riknél az éji jelenségek
 Ezer formában lengenek,
 Mig öszvehajlott szempillái,
 Mint a' tulipánt' fátyolkái,
 Testvéresen szendergenek:

HüldjeteK egy K é p e t elébe,
 Ki, mint én, szive' kétségébe'
 Halvány, bádjadtt, és hü legyen,
 És egybegyültt sóhajtásomnak
 Ködjébe burkolva, kinomnak
 Mélységéről vallást tegyen.

Vallja meg könnyező szemekkel,
 Rebegő nyelvvel, nyílt kezekkel
 Hogy Oszép, és én szeretem.
 Akkor tán édes nyugalomban
 Részt vévén a' más' fájdalmában
 Ezt nyögi: Én is szeretem.

Óh — de tán most is álmot látok —
 Óh akkor — akkor példázatok
 Előmbe szép Bálványomat:
 Ah mert, bár eddig sok kin sértett,
 E' Kép — e' mennyei Kisértet —
 Viszsaigézi nyugtomat.

VI.

AZ ESZTENDŐ' NÉGY SZAKASZSZA.

TAVASZ virit, 's száz rózsza nő
 Orzádnak Édenében,
 'S szemed' kerületében
 Május' mosolygó Napja jő.

Nyár van nekem, s' halálra fő
 Szivem tüzes hevében,
 Mert Ámor ég egében,
 'S caniculát tett benne ő.

ŐSZ ül setét ortzámba', és
 Sok buja' fellegével
 Özönnyi könnyzápórral és. *)

TÉL szállt fagyos jegével
 Szivedbe, 's abba' semmi rés
 Nem ég Ámor' tüzével.

*) és, az az: észik:

VII.

A' RÓZSABIMBÓHOZ.

NYÍLJ ki, nyájason mosolygó
Rózsabimbó! nyilj ki már.
Nyilj ki; a' bokorba bolygó
Gyenge szellők' tsókja vár.

Nyilj ki gyenge kerti zsenge:
Hébe nektárt hint te rád,
Szűz nyakadba Flóra gyenge
Bársonyos palástot ad.

Óh miként fog diszesedni
Véled e' parányi Kert!
Óh, hogy óhajtják leszedni
Rólad azt a' drága szert! —

Hadd szakaszszalak le, édes
Rózsaszál: szép vagy te már.
Héj, ha meglát, hány negédes,
Hány katzér leányka vár!

Nem, nem! egy leány se nyissa
Büszke füzőjét te rád.
Ültetőd' kedves X . . issa
Néked újabb kertet ad.

Ott kevélykedj biboroddal,
Ékesebb biborja közt!
Ott kevélykedj illatoddal
Kedvesebb illatja közt!

VIII.

AZ ÉJ, ÉS A' TSILLAGOK.

ÉLTEMNEK fényes Hó r i z o n j a

Dült borzadó sötétességre,

A' búk' mord Éjje gyászba vonja.

Több vig Napom nem száll az Égre. —

Két szép Szemetskék engemet

Megvigasztalhatnak magok:

Uzzétek el hát Éjjeimet

Ti, két halandó Tsillagok!

X.

A' POÉTÁKBAN LAKÓ ISTENSÉG.

VERSELÖK! felöletek
 Hirdetik, hogy bennetek
 Lakna Istenség,
 A' kinek lehellete
 Bennetek lángot vete,
 'S lelketekbe' ég.

Verselők! én rólatok
 Illy' erőt nem mondhatok,
 Bennetek van az.
 Ámde kezd egy Isteni
 Lelket lelkem érzeni,
 Már az szent-igaz.
 Verselők! ez gyújtja meg
 Lángomat, 's tsak ugy leszek
 Én is Verselő.
 Kérditek talám nevét,
 A' ki lelkemnek hevét
 Szerzi? . . . LILLA ő. —

XI.

AZ ELEVEN RÓZSÁHOZ.

NINTS Tavasszal, nints se Nyáron,
Mint Te, olyan Rózsaszál:
Még nagyobb diszt nyerne Sár on,
Tsak te ott viritanál.

Rózsaszinnel játszadoznak
Két viritó artzaid,
Rózsamézzel harmatoznak
Tsókra termett ajkaid.

Látta kellemid' C i t é r e,
Látta, és irigykedett,
Hogy pirosuló lába' vére
Képeden büszkélkedett.

Hófejér tekintetednek
Hajnalán nyilásba jött
Rózsaszálatskák ferednek
Tiszta téjhabok között:

Szüz mejjed' fejér ölére
Ők is úgy mosolyganak,
Mint mikor rózsák' tövére
Gyöngyvirágot raktanak. —

Rózsá vagy te , rózsá lészel ,
Rózsá még a' selymed is :
Jaj de bezzeg kinra tészel ,
Hogyha van tövished is !

Rózsá ! engedd hadd heverjek
Éltető bokrodba' már ,
'S édes árnyékodba' nyerjek
Fészket én rideg madár !

XIII.

A' BÁTORTALAN SZERELMES.

REMÉNY 's kétség között epesztem
 Édes kínok közt magamat.
 Most feltalálom, majd elvesztem
 LILLAT 's belső nyugalمامat.

Ha látom Őtet, felhevülnek
 Rabbá ~~csott~~ ^{csott} ~~é~~rzéseim;
 Ha eltávozik, hanyatt dülnek
 Tornyodzó reménységeim.

Imádandó kegyes képének
 Mindennap' temjénezhetek:
 De egy nyájas kis Istennének
 Tekintetere reszketek.

Erről bátorit, arról ijjeszt
 A' tisztelet 's a' szerelem;
 A' Szív emel, az Ész lesijjeszt.
 Oh tsiklándozó gyötrelem!

Lelke kegyes; de negédjétől
 Ójlatok irgalmas Egek!
 Szava nyájas; de egy Nem-jétől,
 Mint a' haláltól rettegek.

Szeme, mint élet' tsillagzatja
 Bóldog napra hiv engemet;
 Még is, mint a' Villám, meghatja,
 És őszverázza szívemet.

Édes mézharmattal ketsegtet
 A' nyiló rózsa ajakán:
 De, hátha még halált tsepegtet
 Szívemre, hogyha meg nem szán? —

Óh érttem teremtett Szép Lélek,
 Hogy szívem' ki nem önthetem!
 Tölled reménylek, töléd félek:
 Terád van bizva életem.

Piros ortzádnak rózsájára
 Á m o r ú j - u j petsétet nyom,
 Hószin kebled' liliomára
 Lehellte az én F á t u m o m'!

De, kit bélyegzett ki szinedre?
 Még az a' bóldog Valaki?
 'S felőlem mit fuvallt mejjedre? —
 Halált vagy életet? — mond ki!

De kimélj, 's adj erőt szívemnek.
 Ah! gyengén szólj sorsom felől:
 Mert, akármit végzesz fejemnek,
 A' kin, vagy az öröm, megöl.

XII.

A' DUNA' NIMFÁJA.

AMOTT egy Nyárfa' hivesében
 A' Füzfa közt
 Találni a' Szigét' mentében.
 Egy tiszta Közt.

Itt a' vad Fa u n o k' irtoványi
 Megtetszenek :
 Az ősz Dunának szép leányi
 Itt fürdenek.

Cyakorta a' habok tapsolnak
 Játékokon,
 'S körülök a' pinyek danolnak
 A' bokrokon. —

Itt fürde LILLÁ is magába,
 'S az Istenek
 Az égről e' barlangotkába
 Lenéztének.

A' szép balandó a' vizekből
 A' gyepre szállt.
 Bámúlja Ze u s z a' fellegekből,
 És felkiált :

„Haj, Istenek! melly szép halandó
 „Jön ott elő,
 „Mint a' midőn a' támadandó
 „Nap mosdva jő.

„Hószin vállán miként lebegnek
 „Szeg-fürtjei,
 „Görögvén rólok a' vizeknek
 „Sik-gyöngyei.

„Tsak egy hibát remek tagjába'
 „Lelhetni-é?
 „Nem szebb-é sima karja, lába,
 „Mint Vénusé?

„Hár hogy nem nézhetünk szemére —
 „De erre jő —
 „Melly szép! Most, most — Egek! Citére!
 „Szebb nálad ő.“

És nála minden szebbnek mondja
 Az én Tüzem':
 Tsak Vulkán, a' Vénus' bolondja,
 És Mómus nem. —

XIII.

TARTÓZHODÓ KÉRELEM.

A' HATALMAS Szerelemnek
Megemésztő tüze bánt,
Te lehetsz írja sebemnek
Gyönyörű kis Tulipánt!

Szemeid' szép ragyogása
Eleven hajnali tűz,
Ajakid' szép ragyogása
Sok ezer gondot elűz.

Teljesítsd angyali szókkal,
Szeretőd a' mire kért:
Ezer ambrózia-tsókkal
Fizetek válaszóért.

XIV.

AZ ALVÓ LILLA FELETT.

NYÚGODJ tsendességgel
 Itten, szép Nimfa!
 Ládd, melly büszkeséggel
 Féd e' bődög Fa ;

Vágyva árnyékozza
 Téjszin kebledet,
 Melly duplán bółtozza
 Márvány szivedet.

Két szemed' héjjában
 Éltem 's hółtom áll.
 Tsendes árnyékában
 Álom, 's Ámor hál ;

Mind kettő szemedre
 Rózsalántzot fűz.
 Nyúgodj tsak kedvedre,
 Nyúgodj drága Szüz !

Szép Virágszálotska,
 Mind terűlj alá !
 Hives árnyékotska,
 Szállj lebegve rá !

Édesítsd nyugalmát,
 Tiszta Tsergeteg !
 Jőjjetek: jutalmát
 Vénus adja meg.

Kis Zefir! mejjére
 Tsendesen borúlj,
 Félfedett tsetsére
 Gyenge szárnynyal fűjj,
 Sőt, ha tudsz, lelkébe
 Bújj egészen bé,
 'S tudd meg, hogy fektébe'
 Rólam álmód-é?

Nem! — Magam vizsgálom,
 Mit gondol most ott.
 Vonj szemére, Álom!
 Dupla kárpitot,

Játszodtasd altába'
 Kedves képekkel,
 Vidd Idáliába,
 Hogy ne keljen fel. —

Mennyi ösvényemben
 A' tövisek 's haraszt!
 Majd ropog mentemben.
 Ámor! szedd fel azt. . .

Ah, melly édes izzel
 Alszik Kintsem itt! —
 Pinty, patsirta, tsizzel . . .
 Majd felserken. . . Tsitt!

XV.

A' TANÚNAK HÍVOTT LIGET.

Itt a' Liget. — Zöld rejtekébe,
LILLÁM, a' végre hívtalak,
Hogy e' Tserfák setét enyhébe'
Velek szemköztt állítsalak.

Ezek tanúk, ezek hallották
Szerelmem' gyászos Énekét,
Gyakorta vissza is hangzották
Búsonn a' LILLA' szép Nevét.

Halld tsak, LILLÁM! mi bádjadtt szellő
Sóhajtoz fenn az ágakon,
Nézd, mint ingatja a' zöldellő
Levélt a' gyenge lombokon:

Mind — mind az én sohajtozásim,
Kik ott a' fákon lengenek,
Kiket gyakor panaszkodásim
Mejjemből feltekertenek. —

Nézd — nézd, a' rétnek bő harmatja
Még mostanság sem szikkadt fel,
Bár Reggelolta szárogatja
A' nyári Nap hévségivel;

Ezen magános rejtekemnek
Mindennapos harmatjai
Az én kiszáradtt lét szememnek
Saját könnyhűllatásai.

Ezekkel e' Virágtöltsérek
Megtelve vagynak úntalan.
Hogy e' Virágok illy' kövérek,
Ah, nékem az be sokba van!

XVI.

DÉLI AGGODALOM.

FELHÁGOTT már a' Nap a' Dél' hév pontjára,
 Egyenesen omlik lefelé sугára.
 Hűszködik a' bádjadtt levegőég, 's hevül;
 Felforrtyant az egész Természet merevül.
 A' lankadtt Arató ledül izzadtt fövel,
 Hogy majd dolgát kezdje megújultt erővel.
 Az Útazó, ki már tsak alig lehellett,
 Oltja szomját a' hűs forrás' vize mellett.
 A' barmok terepély bikfák alá mennek,
 A' hives árnyékban kérödzve pihennek.
 A' madarkák tsüngnek a' setét lombokról;
 Leszáradtt a' nóta eltikkadtt torkokról.
 Tsupán tsak a' munkás mébetskék zszibongnak,
 Széllyel az illatos rétek között dongnak.
 Tsupán tsak az apró bokrotskák' tövében
 Zeng a' zörgő prütsök a' Nap' ellenében.
 A' rezzent gyikotska a' gaz között tsereg,
 Megáll, libeg, száraz torokkal sziszereg.
 Sok száz Szötskö ugrál pattanó lábain
 A' hévtől elaszott fűszálak' szárain.
 Egeyek mind hives helyeken pibennek,
 A' Dél' forró heve elől félre mennek.
 Alusznak magok is a' hives szellők is:
 Ellikkadtak a' Nap' hevétől tán ők is.

Tsak némelly enyelgő Zefirek játszanak,
 Mellyek a' levelek alól kiugranak,
 Tzitzáznak kerengő szánynyal a' bokrokon,
 Lassan elenyésznek a' liliomokon.
 Jertek ki, óh nyájas Fuvallatok; jertek,
 Hik az ambróziás rózsákban beverték;
 Szedjetez mennyei szagot kebletekbe,
 'S úgy szálljatok hozzám e' setét berekbe,
 Hol a' néma fáknak sirva énekelem,
 Mint égeti mejjem' a' forró szerelem. —
 Ah! most is az a' nap forog az eszemben,
 Mellyen leg-először lobbant fel szívemben,
 Mellyen rám tsillámlott LILLA' szempillája,
 'S tüzétől felgyúladt az Ámor' fáklyája.
 Ah! azolta nintszen semmi nyugodalnam;
 Még sints e' kinomézt leg-kissebb jutalmam.
 Könyörgök, esdeklek néki mind úntalan:
 Minden könyörgésem rá nézve hasztalan.
 Égek, 's égésimet ortzámon mutatom:
 De az orvoslásra ötöt nem hajthatom.
 Sirok; de sirásom nints kit érdekeljen.
 Panaszlok ' de arra nints a' ki feleljen.
 Ah, kinos állapot! bártsak valahára
 Ennyi fájdalmimnak lehetne határa! —
 Átkozott pertz vólt az, a' mellyben mellettem
 Elmenvén, szép gyilkos! reád tekintetem,
 'S Ámor mosolyogván szelid nézésedből,
 E' kegyetlen lángot szívtam ki szemedből.
 Vajha az Ég vagy olly' angyali szemeket,
 Vagy olly' tigris-szívhez illő érzéseket

Beléd, kedves Kínzóm! ne teremtett volna:
 Most szívem illy' szörnyü tűzben nem lángolna,
 Egyenes Természet! hát rendszerént mégyen,
 Hogy a' ki mást éget maga jeges légyen?
 Vagy LILLA is így ég, vagy szívem is fázik,
 Vagy — vagy a' te hitvány törvényed hibázik:
 Vagy tán . . . Mit gondolok! — Balgatag szó-
 zatok!

Hisz' égek lám, még is Vízseppet hullatok.
 Ollyan tűz ez, mellyet gerjeszthet a' jég is,
 És lángokkal égvén, vizet áraszt még is.
 J u p i t e r is mikor essőzik leg-jobban,
 Lángozó villámja mindég akkor lobban:
 Hát ugyanezt Á m o r nem vihetné végbe,
 Holott ő a' leg-főbb Istenség az égbe?
 És így hideg lehet LILLA, bár én égek . . .
 Féré az eszemből s y s t e m á s kétségek!
 Á m o r' tanásából még őt' megkérlelem.
 Ki tudja, tán gyengébb szívvel bánik velem?
 Sirok, panaszkodom, új szókat keresek,
 Előtte könyörgést tészek, térdre esek,
 Lefestem kinomat, sáppadtan, mint félhólt,
 Kintsemnek mondom, és . . . Ah de már ez mind
 vólt!

Még is egy jó nézést tőle nem nyerhettem,
 Eltűnt — én egy néma kőnek reménykedtem. —
 Vad Szűz! gonosz Á m o r! 's te vagy Ég' Istene?
 Nem, nem: az E r y n n i s szült téged' óh fene!
 Tán e' Nimfádat is a' S t y x n él nemzeted,
 'S belé az A l e k t ó' vad szívét ültetted.

Veszszetek! Veszszetek! . . . Mit mondok! —

Oh talám

Mind kettőt méltatlan szitokkal káromlám?
 Ki tudja? ah, talám bennem van a' hiba?
 Járatlan vagyok még Ámor' titkaiba', —
 Itt ülök, a' Nap is elhagy már engemet,
 'S a' lelketlen fáknak mondom keservemet;
 Pedig tán a' kegyes Szerelem nevembe'
 Most sugall leg-többet ártatlan Szépembe. —
 Heljetez fel, nyájas Zefirek! keljetez,
 Mondjátok meg Néki, hogy hozzá sietek.

XVII.

M E G K Ö V E T É S.

HA haragszol, megkövetlek;
 Békélj meg, szép Angyalkám!
 Tsak azt mondtam hogy SZERETLEK,
 'S e' szóért haragszol rám?

Ki az oka? 's ki' hibája,
 Hogy kellemed olyan nagy?
 Hogy Te, óh Virtus' példája,
 Szeretetre méltó vagy?

Ha Téged' szeretni Véték:
 Hányan esnek úgy belé?
 'S hogy én leg-tartosbban véték,
 -Magam' azért büntetsz - e?

Lelj tsak egy gyet, ki szépséged'
 Látván (de, mint én, úgy ám)
 Ne szeressen mindjárt Téged':
 Úgy neheztelj osztán rám.

És ha e' szómért Szeretlek
 Úgy kikelhetsz ellenem:
 Egy pár tsókkal megkövetlek;
 Tsak hagyj holtig vétenem.

Vagy ha e' Szó úgy megsérte;
 Mond vissza, LILLÁM, Te is:
 Én nem haragszom meg érte,
 Megbócsátok százszor is. —

MÁSODIK KÖNYV.

D

MASSON & BROTHERS

XVIII.

A Z E S K Ü V É S.

ESKÜSZÖM, szép LILLA! hidd el,
Hogy miolta kellemmiddel
Mégkötöztél engemet:
Már azolta semmi Szűznek,
Semmi Nyilnak, semmi Tűznek
Nem nyitom meg szivemet.

Esküszöm; 's e' szent Hitemnek,
Mellyet adtam Édesemnek,
Pontjait meg nem tsalom.
Kérlek is reménykedéssel,
Hogy viszonti esküvéssel
Kösd le szived', Angyalom!

Esküszöm hőszin kezedre,
Rózsa-szádra, tűz-szemedre,
Hogy Te lész' tsak Kedvesem.
Esküszöm, hogy mig tsak élek,
Más Szerelmet nem tserélek;
Vagy LILIM, vagy — Senki sem.

XIX.

A' MÉHEKHEZ.

KIS Méhek ! kerteken,
 Mezőkön , berkeken
 Mit futtok sok veszéllyel ?
 A' fris forrásokra,
 Az új virágokra
 Repkedvén szerteszálllyel ?

Mennyi sok munkával,
 És időjáráttal
 Gyűjthettek egy kis mézet!
 Szálljatok LILLÁRA,
 Az ő szép szájára
 Vénus sokat tetézett.

Jöjjetek : 's úgy nem lesz
 Ollyan sok 's édes méz
 Sehol mint a' tiétek.
 Jöjjetek : 's úgy nem lesz
 Ollyan boldog Mhéész
 Sehol mint a' tiétek.

XX.

A' FEKETE PETSÉT.

GYÁSZ' Petsétje Kedvesemnek!

Fejtsd ki végre, mit hozál?

Mit jelentesz bús fejemnek?

Élet - é ez, vagy halál?

Oh Egek,

Rettegek!

Rettegek — tán rózsaszálát

Gyötri nagy szivbéli kín —

Tán keservét — tán halálát

Jegyzi ez halotti szin —

Tán ma már

Sirba vár,

Sirba vár! vagy mást szeretvén

Sziviből engem' kivét,

'S engem' így halálra vetvén,

Azt jelenti e' petsét.

Hellyes Ok.

Meghalok.

Meg — de mig a' sirba szállok,
 Nyilj meg, óh gyászos Levél!
 Tán tsak egy szót is találok,
 Mellyre szivem még megél.
 Tán halált
 Nem kiált . . .

Nem kiált! ! Ah, megkövetlek
 Szép Levél. Tsalt a' petsét.
 Már ez egy szó is SZERETLEK!
 Viszsaadja a' betsét.
 Már ez, óh,
 Égi szó!

Drága szó ez, szép Levelke!
 Már ezért tsókollak ám:
 Mert Tevéled LILLA' Lelke
 Új napot derite rám.
 Szép Levél!
 Szivem él.

XXI.

HÁLÁÉNEK A' VÉNUS' OLTÁRÁNÁL.

AH kedves Szók!

Ah édes Tsók!

Eget verék fejemmel.

Ah, áldott légy,

Több jót is tégy,

Cipris beteg lelkemmel.

Szeretlek — óh,

Ez áldott Szó

Mint hangzik a' fülembé'!

Ah, kedvel hát,

'S ambróziát

Tölt LILLA mély sebembe.

Hegyes Cipris!

Még tsókot is

Ragasztott ő ortzámra,

'S még többet hán't

Petsét gyanánt

Az esküvés közt számra.

Hogy át'kapsolt,

Elhaltam volt

Szerelminek miatta,

És lelkem' sem

Érezhettem,

Úgy lelkihez ragadta.

Általkapám,
 'S eltikkadt szám
 Száján egygyet tzipantott :
 Egygyet sem szolt,
 Tsak rám hajolt,
 'S egy lángalót pillantott. —

Ah drága jók!
 Ah édes Tsók!
 Nints a' Nektár olly' finom.
 Hagyd, óh Cipris!
 Még többször is
 Ezt a' Nektárt hagyd színom.

Ímé e' két
 Szép Gerlitzét
 Hozom neked, Citórc!
 Illy' lángban fő
 Mind a' kettő,
 'S tsókot rak kis kintsére.

XXII.

A L K U.

VITÉZ és LILLA.

(Kettős Dal.)

Vitéz. VALLD meg, kérlek, kedves Lélek!

Még szeretsz-e?

Engem' másért, míg tsák élek,

Meg nem vetsz-e?

Én szeretlek Tégedet,

Tisztelem jó szivedet:

Megvethetsz-e? :/:

Lillá. Hidd el, kérlek, kedves Lélek!

Én szeretlek,

Téged' másért, míg tsak élek,

Meg nem vetlek.

Százszor már nem mondtam-e?

Még is kételkedhetsz-e?

Be' nevetlek. :/:

Vitéz. Sokszor ám a' Lyánka' szive
Allhatatlan.

És ahoz, ki leg-jobb hive,
Irgalmatlan.

Én is attól tartok ám:
Mert ez a' kis E t h i k á m
Tsalhatatlan. :/:

Lilla. Én is hát szived' formáját
Ugy tekintsem,

Hogy más Ifjaknak hibáját
Rád is hintsem?

Nem, nem: bár más mit tegyen,

A' mi szivünk hü legyen;

Ugy-é Hintsem? :/:

Vitéz. Én örökre lészek hived,
Kedves Lélek!

Lilla. Én is, Kedves! mással szivet
Nem tserélek.

Vitéz. Én szeretlek, Édesem!

Lilla. Én is Téged', Kedvesem!

Ketten. Mig tsak élek. :/:

XXIII.

A' SZÉPEK' SZÉPE.

Ti, élet' balzsamát lehellő Leányok,
 A' szépség' tüzenél olvasztott bálványok,
 Kiket imád sok szív, áhitva reszketvén,
 'S fellobbant oltárán a' temjént égetvén, —
 Öldjátok le rólam gyarló kötésteket!
 Nem tudlak imádat többé benneteket;
 Mert minden szépséget, mellyel hódítátok,
 Már az egy LILLÁBAN bésummálva látok.

Jer, Szépem! mutasd meg azt kevély Nemednek
 Egygyütt, a' mivel ők tsak külön kérkednek:
 Hadd mondják, a' kiknek van finomabb izek,
 „Te vagy a' remekkép. ők pedig a' S k i z e k.“
 Lé d a' gyermekinek hüljön meg a' vérek.
 Szégyenljék magok között a' Görög Vezérek,
 Hogy ők Helenaért vesződtek Trójánál;
 Holott lehet, 's van is, szebb személy nálánál.

Állj ki, Irigy! találj motskot tagjaiba'.
 Nézd, leg-kényesbb Ízlés! van-e benne hiba?
 Ha valamelly'k részét hibásnak mondjátok:
 Hibáztok. A' Szépet Rútnak gondoljátok. —
 Ha tőlem kérditek; „M i S z é p?“ azt felelem:
 Én a' Szépet 's Rútat olly' formán képezem,
 Hogy S z é p mind az, a' mi ő benne láttatik,
 A' mi benne megnints, az R ú t n a k mondatik.

Tökélletes tehát, mind így ítélhetnek,
 E' pompás munkája a' szép Természetnek :
 De én e' Remekben egy nagy hibát látok,
 Mellyet ti, elfogott Szemek nem látatok.
 Mert ámbár a' pazér Természet' bő keze
 Minden kellemeget ő reá himeze :
 Még is illy' fő-mívben ez egy nagy tsonkulás,
 Hogy ő véle is köz a' V é n s é g ' s E l m ű l á s .

Isten ! hát tsak azért formálsz illy' Remeket,
 Azért árasztasz rá minden szépségeket,
 Hogy egy Légyen szódat elrontó M ű l -
 j o n n a l

Minden grátziákat eltörülj azonnal ?
 Hová tészed akkor illy' ditső Mivedet,
 A' millyent még semmi föld' pora nem fedett ?
 Hadd tudjam ! Sirjára rózsákat plántálok,
 'S ezt írom fel : S z é p e k : d e e z s z e b b
 v o l t n á l o k . —

Jer, LILLÁM ! tsak néked lehellek, mig élek ;
 Mig eszemet tudom, tsak te rád eszmélek.
 Sőt, ha majd a' Halál engem' valahára
 Kebeledből ragad vak tartományára,
 Mikor már lelketlen porrá változtatott ;
 Szóljál sirom felett tsak egy fél szózatot :
 Akkor is szikráji a' hév szeretetnek
 Fagyos tetemim között egybe lángot vetnek.

XXIV.

KÉT SZERETŐ' DALJA.

ÉNEKELJÜNK Cipriának,
 Drága Hinta!

Mert ez Elet-Asszonyának
 Párja nints.

Rózsa nyil ennek nyomában,
 Bársony ennek birtokában
 A' bilints.

Énekeljünk Cipriának
 Egyaránt;

Engem' is nyájas fijának
 Tegze bánt,

A' miolta szép szemeddel,
 Rózsaszín tekintetteddel
 Törbe hán't.

Énekeljük felsegítő

Karjait,
 'S a' Szerelmek' lelkesítő
 Lángjait.

Vigadozzunk, és magunknak
 Oszszuk édes ajjakunknak
 Tsókjait.

Óh de, Kintsem! a' te szived
 Ég-é még?
 Úgy, miként ez a' te hived'
 Szive ég?
 Látom ellobbant szemedről,
 Lángaló tekintetedről . . .
 Már elég. —

Hátha engem' sirom' árka
 Nyolna há.
 Böldog élted, szép madárka,
 Lenne-é?
 Ah, ha én elvesztenélek,
 Mit tsinálnék, drága Lélek!
 Óh — oh — jé?

Angyalotskám! tsak te birod
 Szivemet,
 Mig ölemből puszta sírod
 Eltemet.
 Addig is, mig tsak lehellek,
 Tégedet forrón öllelek,
 Hivemet.

Tsak te is hivedre nézzél
 Kedvesem,
 Tsókra új tsókot tetézzél
 Szivesen.
 Így lehet hűségbe lennünk,
 Karjainkon megpihennünk,
 Tsendesen.

Hű Galambom! költsönözzünk
Sziveket,
Sziveinkre úgy kötözzünk
Lépeket.
Tsókjaink közt egybefolyjunk,
Új szerelmünkről danoljunk
Verseket.

Szádra szám egy gerjedelmes
Tsókot ad,
Mint igaz Szivem' szerelmes
Zálogát.

Jól tudom, hogy mig tsak élek,
Hiv leszel té's, drága Lélek;
Tsótsi hát!

XXV.

A' PILLANTÓ SZEMEK.

NE kínozz, LILLA! újabb ostromokkal;
 Ne hányd olly' hasgató pillantatokkal
 Felém villám szemed'.
 Az verte szívemet halálos sebbe;
 Ne szórj, ne szórj újabb dsidákat ebbe,
 Kíméld meg éltemet.

Nem látod-é? nem-é? miként zsibongnak
 Az Á m o r o k, miként rajmódra dongnak
 Rökény szemed körül?
 Ki kis nyilát belőle rám ereszti,
 Ki ellobbant szövétnekét gerjeszti,
 Ki vesztemen örül.

Pillantatod' szárnyára egy felüle,
 Szívem' titkos várába bérepüle,
 És ott helyet fogott.
 Zászlót ütött reményem' fő tornyába;
 Mindent letiprott már parányi lába —
 Halld tsak — mint tombol ott.

XXVI.

A' MUZSIKÁLÓ SZÉPSÉG.

LILLÁM! midőn szemem nézi
 Hajnal tekintetedet,
 Ezer Grátzia igézi
 Elmerültt képzésemet;

Látván Citére' virágit
 Olvadni kezd kebelem,
 'S az egész Menny' boldogságit
 Szük mejjemben viselem.

De midőn Szátskád' Daljára
 A' húrokat pengeted:
 Mit érzek! minden trillára
 Szivem' ölöd 's élteted.

Truttzol fülem a' szememmel,
 És minden érzőinak
 Hódolnak levertt lelkekkel
 Dalod' bájolásinak.

A' hangok virággá válnak
 Mosolygó ajjakidon,
 'S a' virágok hangítsálnak
 Teremtő újjaidon:

Mint midön a' nyíltt rózsákkal
 Ékes bokor' közepén
 Filoméla új nótákkal
 Zeng az Á m o r' innepén. —

Vajha rózsává válhatnál,
 Szép LILLÁM! egyszerűbe,
 'S ágaid közt danoltatnál
 Fülemüle' képibe!

Óh, nem lenne a' vidéken
 Te nálad szebb virágszál;
 Nem zengene a' tseréken
 Vigabb madár nálamnál!

Nyíló kelyhedet megszállnák
 A' Szerelem' Isteni,
 'S a' Nimfák versentt próbálnák
 Érzésim' éneklenni.

XXVII.

A' VERSENGŐ ÉRZÉKENYSÉGEK.

LILLA! kellemességednek
 És mosolygó szépségednek
 Int-ébresztő balzsama
 Érzésimet megszedité,
 Megbájoló, részegité;
 'S perre indította ma.

Köztök nagy tsata lázzadott,
 Mellyet az abból támadott
 Szép ditsösség okozta,
 Hogy mellyik az, ki Tégedet
 Megérezvén, felébredett,
 'S nekik ennyi jét hozza?

Mindenik nagy hevességgel
 Perlett, hogy e ditsösséggel
 Birjon a' többek felett.
 Illy' formán szóltak egymásnak,
 Mig a' heves zivódásnak
 Lelkem által vége lett.

S Z A G L Á S.

Tudjátok - é? hogy magatok
 Másfelé andalogtatok,
 Más tárgyon szunyókálva;
 Mikor a' tántznak öltözött
 Szépség' Leányai között
 LILLA eljött sétálva;

Mikor egy zöld Hársfa mellett
 Egy kis szellő rám lehellett
 A m b r ó z i á s illattal:
 Mellyet mihelyt észrevettem,
 Inatok' felébresztettem
 Édes tsiklándoazzattal.

L A T Á S.

Elsőben is mély álmomból
 Tévelygő andalgásomból
 Nemde én pattanék ki?
 Látták éles nyilaimat,
 Villámló pillantásimat
 A' mulatság' környéki.

Mig tüzes szemem sokára
 Rá - akadt a' szép LILLÁRA,
 'S fél-oldalt reá-tsapott;
 Ah, mikor a' több szem között
 Látásunk öszveütközött,
 'S egymástól lángot kapott;

Ah, mikor szűz pillantása,
 'S elevenebb kacsintása
 Rétszer az enyimre lőtt:
 Bezzeg mind felpattantatok,
 Bezzeg eloszlott álmatok,
 Melly lankasztott az előtt. —

Lebegő bársony hajain,
 Elefánttetem - vállain
 Melly szép színek játszódtak!

Rózsát mosolygó ajjaka,
Hószin - mejje, márvány - nyaka,
Ah, miként elragadtak!

H A L L Á S.

Hát mikor mély sóhajtása,
'S bádjadtt hangon tett szólása,
Ébredtt fülembé hatott?
Édes ájulás lepett el,
Melly egy mennyei étellel
Kétségtetett, biztatott.

Mikor mellé ereszkedtünk,
'S végre, hogy sok kérest tettünk,
Ezt mondotta: S z e r e t e k !
Ah, e' szóra vérünk égett.
És minden elevenséget
Ti is levetkeztetek.

Mikor mézes beszédjére
Örök hűséget ígére,
'S illy' biztató hangon szólt:
„Szeretek! — Téged' kedvellek,
„Tsak néked élek, lehellek,
„Mig be nem főd a' sirbólt,“

Akkor — óh mert e' szavának
Olly' édességi valának,
Hogy élet ömlött belénk —
Egy leg-édesebb mennyei
Öröm' gyönyörködése
Kezdték repesni felénk.

Mikor Kedvesének mondott,
 Elvett minden bűt és gondot
 Ez az édes nevezet;
 És hizelkedő nyelvének
 Mézzén letsorgó szívének
 Mindnyájunk temjénezt.

T A P I N T A S.

Köztte e' temjénezésnek,
 'S e' mennyei Íhletésnek
 Kezeim' felemelém,
 És jótételét hálálván,
 Ez imádni való Bálván'
 Szent testét megölelem.

Ah, halhatatlan Istenek!
 Mit érzettem! ah, millyenek
 Vóltak gyenge karjai,
 Mellyek mikor rám hajoltak,
 Náluk gyengébbek nem voltak
 A' rózsák' harmatjai.

Mejjét Ámorinak melege
 Olvasztván, gyengén pihege
 Bibor fátyolja alatt.
 Kézemet tévén szívére,
 Sűrűn vert; és minden vére
 Hozzám örömmel szaladt.

Mint a' hó a' Nap' hevétől:
 Úgy az ő tüz-szerelmétől
 Mind elolvadva valánk.

Életünk beléköltözött,
 'S ölelő karjai között
 E' Világnak meghalánk.

I Z L É S.

Mit ér a' szép Gyümölts maga,
 Bár kedves, a' színe, szaga;
 Ha jó izzel nints tele?
 Ti tsak LILLA' szépségére
 Bámúltatok, 's méz-izére
 Egyiktek sem ügyele.

Nints a' Nektár olyan édes,
 A' mellyet tölt G a n i m é d e s
 J u p i t e r' tsészéjébe.
 Óh nem bir az annyi jókkal,
 Ha tsak azt egy illyen tsókkal
 Fel nem vegyiti H é b e.

Illy' mannával nem kínálja
 Gazdag lakosit P a n c h a i a,
 Vagy más Déli tartomány.
 Ennél édesebb itala
 Bár melly Királynak sem vala.
 Óh mennyei adomány!

Óh méznél édesbb ajjakok,
 Minő Nektárt tsorgattatok
 Rőzaszin kelyhetekből!
 Melly kellő tsókok valának,
 Mellyeket költsön szopának
 Héví ajjakim ezekből!

L E L K E M.

Mit tziódtok? ah, szünjetek,
Hiveim, mit versengetek?

Tsak LILLÁT imádjátok.

LebegjeteK gyönyörűség'
Szárnyain, 's az örök hűség'
Pontjára mozgassátok.

Miolta kellemit velem
Érēztettétek; tisztelem,
És imádom azolta.

Rabja vagyok rabszìjjain,
Rengetvén nyájas karjain,
Szívem hozzá tsatolta.

Én párját nem tapasztalok,
Néki élek, néki halok.

Ő énnékem mindenem. —
Jer, LILLA! jer; érzésemet
Mind ébreszd fel, és engemet
Ne hagyjál veszteglenem!

XXVIII.

AZ ELTÉVEDTT LÉLEK.

AH! hová repültél,
 Lelkem, 's melly felé?
 LILLA' száján ültél;
 Hol vagy? — ott vagy-é?

Annyi sok Tsókokban,
 Ah, hová levél?
 Ott vagy-é? — azokban
 Senki meg nem lél. — —

Látom már; azokb' a'
 Biborokba ült,
 'S az habzó tsókokba'
 Torkig elmerült.

Ott evez sietve
 A' partok felé.
 Kis nyilat nevetve
 Nyújtja Á m o r bé.

Ennek szálatskáján
 Már a' partra ért,
 'S a' partok' rózsáján
 Nyúgalomra tért.

'S tán por-sátoromba

Már belé se jő:

A' Paraditsomba' —

Abba' alszik ő.

Lágy sohajtozások!

Melleyekenn eltűnt,

Mig a' tsókolások'

Árja meg nem szűnt,

Ah legyezgessétek,

Mig ott andalog,

Lengve rengessétek,

Mig nyugodni fog.

XXIX.

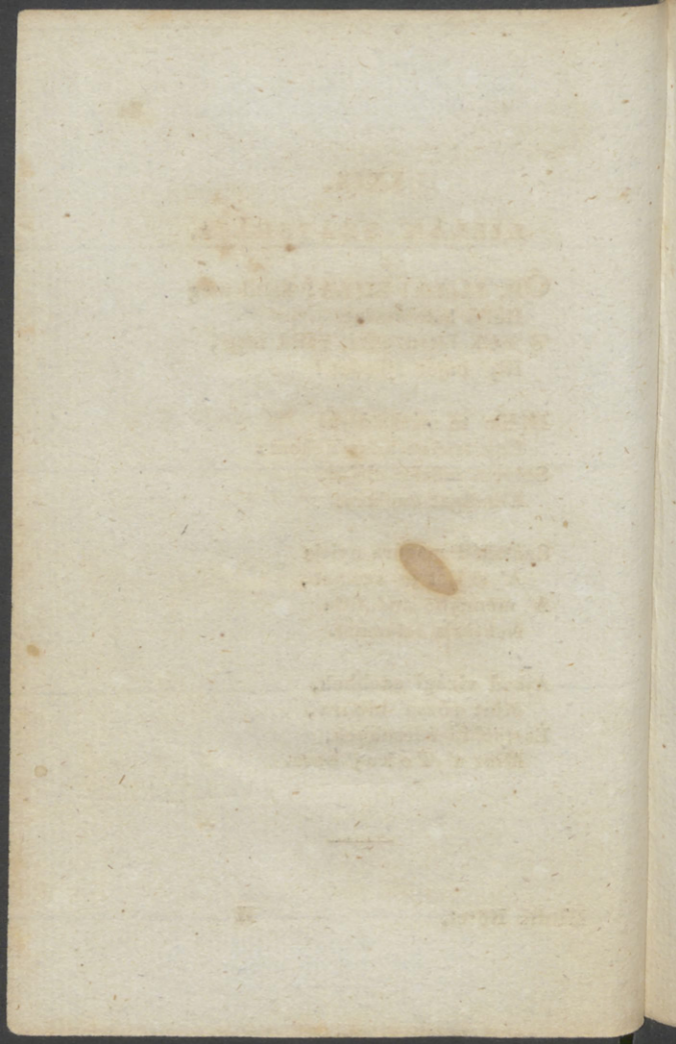
LILLÁM' SZÁTSKÁJA.

ÓH, LILLA! LILLA! halld meg
 Kellő hatalmadat.
 'S mé'k Isten adta, valld meg,
 Illy' bájos ajkadat?

Midön te mátkatályúl
 Egy tsókot adsz nekem:
 Szivem merön elájúl,
 Elhallgat énekem.

Szátskád magára nyitja
 A' száját és szemet,
 A' mennybe andalitja
 Nektárja lelkeket.

Ajkad virági szebbek,
 Mint rózsá' bibora,
 És tsókid édesebbek,
 Mint a' Tokaj' bora.

HARMADIK KÖNYV,

NEW YORK: HENRY HOLT & CO., 15 N. ASSATEZ ST., 1880.

XXX.

LILLÁHOZ TÁVOLLÉTEMBEN.

LILIM! tsoport öröm között

Töltöm most életemet.

Szívembe bú nem költözött,

Nem rág az engemet.

Sem könnyeket nem hullatok,

Sem nem sohajtok, jajgatok.

A' szent barátság' tsillaga

Egemre felderült,

A' tiszta boldogság maga

Felkentt fejemre ült:

De kedvem' egybe' sem lelem,

Mert nints az én LILLÁM velem.

Ha nints az én LILIM velem:

Mi nékem a' Világ!

Sokszor magamban képzelem

Hogy az Halál kivág.

Az élet' édessége mi?

Mit érsz öröm? ha nints LILI. —

A' szem, fül, és egyéb tagok,

Múlathatnak talám:

Igen, de Szív nélkül magok

Gyarlón örülnek ám.

Tudod pedig, szép Rózsaszál!

Szívem tsupán te nálad áll,

Te bírod, óh tudod magad,

Szép LILLA! szívemet:

Azért Te is helyette add

Tserébe szívedet.

Enyim maradjon, semmi sem,

Tsak a' tiédet add nekem.

De mit könyörgök illy' nagyon

Galambi szívedért?

Úgy-é, hogy az nálam vagyok

Tserébe szívemért?

Nohát, ha megvan, a' mi kén:

Többé nem is terhellek én. —

Ha már enyim Az, a' kié

Vagyok, szólj Cipria!

Ollyan szerentsés több van-é?

Van-é? 's ha van, Ki a'?

Nints, Cipri, nints... De kémlel itt

Néhány irigy — tsitt, Cipri, tsitt!

Ne szólj te erről senkinek,

Mi nem szóllunk, mi se';

Hogy a' Világ' irigyinek

Vakuljon a' szeme.

Mi majd, ha boldog tzelt lelünk,

Tenéked oltárt szentelünk.

Én, Téji Versbe foglalom

Erzékeny Éneked',

'S mellettem e' szép Angyalom

Hárfázni fog neked.

Így kötnek össze új tsumók.

'S mi lesz LILLIM' jutalma? — Tsók!

XXXI.
S Z E M R E H Á N Y Á S .

LILLA! mig ingó kegyelmed]
Tiszta szívemhez hajolt,
'S alva tartott szép szerelmed:
Boldogabb nálam ki volt ?

Jaj de bezzeg elfutának
Régi kedves napjaim,
Búra, gyászra változának
Tüneményes álmaim.

Érzem: a' leányi elme
Nyári árnyékként kereng,
Hogyha más Nyalánk' szerelme,
Mint Z e f i r , körülte leng.

Néked is, szép Rózsaszálam,
(Szád 's szemed tagadja bár)
Kedvesebb kezd lenni nálam
Egy enyelgő lepke már.

Karja könnyü, tsókja édes —
Ah, ne hiddj! bizony megejt:
Máshoz áll el a' negédes,
Öszvetsüfol 's elfelejt.

Én pedig, mintsem szavamban
Tégedet tsüfoljalak ;
Szánlak inkább, és magamban
Megbótsátok gyöngy alak!

XXXII.

MEGKÉRLELÉS.

HOGY Manczával

Jártam egyszer így;

Mért pörölsz olly' nagy tsatával?

Mért vagy olly' irigy?

Ő is édes,

És negédes ám.

Ő is, mint te, egygyet inte,

Rám tekintte, rám. —

Engedelmet! . .

Gyenge volt e' szív:

Nem tserélt azért szerelmet,

Hív fog lenni, hív. —

Drága Lélek!

Jöszte — jöszte bé;

Tsak te értted 's benned élek —

Elkerülhetsz - é?

XXXIII.

A' TÁVOLRÓL KÍNZÓ.

RÉG' nem valék tevéled szemben,
 Rég' is nem láttál engemet:
 'S ládd, még is távollételemben,
 LILIM! gyötörtél engemet.
 Bár félre volt lakásom — félre,
 Északra lakván én, te Délre:
 Még is tüzed velem lakott,
 Mindég perzselte Északot. —

Most a' tűz mellett vagyok:
 'S nints olly' szenvedésem;
 Mert égésim olly' nagyok,
 Hogy meghalt érzésem.

XXXIV.

ÚJ ESZTENDEI GONDOLATOK.

ÓH Idő, futós Idő!

Esztendeink sas - szárnyadon repülnek;
Viszsa hozzánk egy se' jő,
Mind a' setét Ka ó sz' ölébe dülnek.

Óh Idő, te egy Egész!
Nintsen neked sem kezdeted, se véged;
És tsupán a' véges ész
Szabdalt fel apró részeidre téged'.

Téged' szült - é a' Világ?
Vagy a' Világot is te szülted éppen?
Mert ha tsak nints Napvilág,
Nem mérhetünk Időt mi semmiképpen.

Hát ha töled, óh Idő!
Te a' ki mindenünket öszverontod,
A' Nap is hóltszénre fő?
És lántzodat magad zavarba bontod?

Mert ihol lám mindenek,
Bár birtanak szépséggel és erővel,
Változást szenvedtenek,
Vagy semmiségbe mentek ök Idővel.

Lám az ég' forgása is
Idővel újabb változásba lépzen,
Lám a' tsillagokba is
Ki most derül, ki béborúl egészen.

Hát de mennyit szenvedett
 Már ekkorig Földünknek állapotja,
 Hogyha a' feldüllyedett
 Tenger, vagy Etna' lángja szántogatja?

Sok faluk' határain
 Ma Deelfink tiztáznak a' vizekben,
 'S a' Tsigáknak házain
 Most Zergényáj ugrándoz az hegyekben.

Sok Merőföld már Sziget,
 Sok völgyek a' nagy bértzekig dagadtak,
 Es a' hol hegy volt 's liget,
 Fenéktelen sós tengerek fakadtak.

Így teszel te óh Idő!
 A' Nemzetek' forgó enyészetével.
 Most az egygyik nagyra nő,
 'S a' másik elmúlik saját nevével.

Már ma jökrök szántanak,
 Hol Troja, a' Világ' tsudája állott:
 Es a' hol szántottanak,
 Most London, a' Világ' tsudája áll ott.

Óh ha a' nagy Nemzetek'
 Sorsán hatalmad, így előmutattad:
 Hát mi, gyarló szerzetek,
 Mit várhatunk — mit várhatunk miattad?

Gyermek - Ifjú - vén korunk ,
 A' bú , öröm , 's a' jó , gonosz szerentse ,
 Ép , betegvontunk , 's torunk —
 Kezedbe' van , hogy jöttödet jelentse .

Futsz te , nem vársz senkit is .
 Gyakorta sok hosszú reményt ledúlál .
 Ím' te , mig ezt mondtam is ,
 Öt hat parányi pertzeken kimúlál .

Nem lehet jelenvaló ,
 Tsak múlt , 's jövendő pont lehet te benned .
 És miként a' pusztá szó
 Repten-repül , úgy kell veszöbe menned .

Így repült el tőlem is
 Sok kedves Esztendőm sebess - haladva ,
 'S meglehet , hogy nékem is
 A' véghatár ma is ki léssen adva .

Úgy se volnék már gyerek .
 Négyyszer hat Esztendőt eléldégéltem ,
 'S e' szerént az Emberek'
 Szűk életének harmadáig éltem .

Vajha már — ha több nem is —
 Mind egygyik Esztendőre jutna benne
 Egy — tsak egy órátska is ,
 A' mely az Érdem' Oszlopára menne !

Kész vagyok meghalni — kész,
 Tsak ezt tegyék siromnak a' kövére:
 ÚTAS! ITT FERSZIK VITÉZ.
 EGY NAP XXIV. ÓRA: ENNYIT ÉRE. —

Ámde, hogyha olly' nemes
 Szép tettek életembe' nem tetéznek,
 Hogy halála érdemes
 Légyen ditsőítésre még V i t é z n e k:

Semmi tsak te óh LILIM!
 Te, a' kiért az életet szerettem,
 Tsak te légy, LILLÁM enyim;
 Mindég fogom betsülni, hogy születtem.

És mivelhogy a' Napok
 Elseprik a' leg-édesebb időket:
 Mig az Ifjú Hónapok
 Viritnak, el ne is vesszessük őket.

Elfut a' nyájas Tavasz,
 A' bársonyos Hajnalra gyász köd árad,
 A' kinyíltt játzint elasz,
 A' rózsaszál egy Délbe is kiszárad:

Igy az Ifjúság maga
 Majd elrepül vitor tekintetedről,
 És az Á m o r' tsillaga.
 Eltűnik ám katszingató szemedről.

Akkor, ah! rózsáid is,
 Nem fognak úgy kis ajkadon nevetni,
 Akkor érző szived is,
 Ah, nem tud úgy örülni és szeretni.

Én is akkor tsak hideg
 Vérrel barátkozom hideg LILIMMAL,
 Úgy napolván mint rideg
 Vén Pellikán Ifjúi daljaimmal.

Mig tehát az lenne még,
 A' szép Időt, óh LILLA! meg ne vessük.
 Mig az élet' lángja ég,
 Egy mást viszont öröm között szeressük.

És ha semmi érdemem
 Nem fog fejemre zöld babért tetetni,
 Semmi sem! mind semmi sem!
 Tsakhogy te LILLA! meg ne szünj szeretni.

Hiremet 's nagyvóltomat
 Ne trombitálják meszszi tartományok,
 Más ne tudja siromat:
 Te hints virágot arra 's a' Leányok.

XXXV.

A' B É K E K Ö T É S R E.

TÖLTS pohárt, gyermek ! nesze tölts fejr bort;
 Mert fejr borral fogom innepelni
 Boldog Esztendök' ide érkezését;
 Tölts bele gyermek!

Most örülünk már, mivel, ah! az elmúlt
 Gyászos Esztendő sok ezer magános
 És közönséges bajokat hozott rám,
 'S árva Hazámra.

Viszszatért immár olajjaggal a' frigy,
 A' kemény hadnak kialudt kanótza,
 Múlik a' jajszó, 's örömlünket áldott
 Béke tetézi.

Béke! Frigy! óh két nevezet! mi hányszor,
 Érttetek hányzor, 's be heven sóhajtánk!
 Négy betü: négy-négy poharat tsapok fel
 Érttetek én is.

Éljen a' szent Frigy szomorú Hazánkban,
 Fel ne lázzadjon soha békességünk;
 Hogy sok Esztendő' elejére jussunk
 Illyen örömmel! —

Boldog Ország az, 's az Arany-világnak
 Látszik ott némelly fogyatéka, mellynek
 Tiszta tsendesség kebelébe' nyugszik,
 'S nints hada kinn is.

Boldog Ország az , hol az árva 's özvegy
 Nem borsát , sirván , az Égekre átkot ,
 Szántogat minden , 's ki-ki szőlejében
 Rényire munkál.

Semmi Mesterség nem enyészik ottan ,
 Gazdag a' Kalmár , 's az egész Közönség ,
 Ott tanít a' Bölts , danol a' Poéta ,
 El az igazság.

Ah , ti felperzselt legelők' parázsa !
 Öszvedült várak' 's faluk' omladéki !
 Vérbe tajtékzó patakok ! 's dögöktől
 Bűzlete , ég , föld !

Ah , ti borzasztó fene Látomások ! . . .
 Félek illy' gyász-szint etsetemre venni —
 Átkozott volt az , ki előbb örök hirt
 Hadba vadászott !

Durva H é r ó s o k ! noha száz babértok
 Lenne a' bérem , vagy ez a' Világ is ;
 Még se kívánnék veletek tserélni :
 Mig LILI kedvel.

Tsakhogy e' kedves Haza békességben —
 Álljon , és légyen petsenyém , kenyérkém ,
 'S jó Magyar N e k t á r t igyam arra : eb leszsz
 Néktek irigytek.

Tsak közel hozzám ne dörögjön ágyú,
 Hogy barátimnak fetsegésit értsem,
 Tsak pitziny lantom tzitzorázzon: adjó
 Trombita - dobszó!

Oh ditső két név: Szeretet! Barátság!
 Oh betses két név: Puky, hiv barátom!
 És te óhajtott LILI, életemnek
 Édes aránya!

Négy betüből áll neve mindeniknek,
 A' kiket szivből szeretek: te Gyermek,
 Hozz elő négy - négy poharat! Ma inni
 Kell ezekért is.

Boldog Esztendő legyen ez Tinéktek,
 Érjetez még több 's gyönyörűbb időket:
 Véletek légyen nekem is sok ilyen
 Jánusi vig nap!

XXXVI.
K Ö S Z Ö N T Ö.

LÁNTZBA fűzni most szeretném
Én a' jázmint s' violát,
Hogy velek megtisztelhetném
Ezt a' lelkem várta Mát.

Szép LILIM! halmos mejjedsre
Rózsazáport hintenék:
Haj LILIM! hőszin' öledre
A' piros mint illenek!

Jaj de most a' Tél tsatázik,
'S véle a' szél és a' jég,
Minden fagy most, minden fázik:
Tsak szerelmünk' lángja ég.

A' te szádon a' Tavasznak
Százszorszépe nyil, virit;
Ah! az én ortzáim asznak,
Engem' a' Nyár süt, pirit.

E' szerént mi Böjt-Havában
Ollyal kedveskedhetünk,
A' mit tsak Tavasz' javában
'S Nyár felé szemlélhetünk:

Add nekem Te két ortzádnak
 Keilemes virágait,
 Én ajánlom bibor szádnak
 Szám' hevülő tsókjait.

Óh, engedd meg, hogy meghintsem
 Vélek ortzád' két felét,
 Hogy velek köszöntsem, Kintsem!
 Szép nevednek Reggelét.

Ötven Versbe ötven szókkal
 Annyi érzés bé nem fér,
 Mint egy tsókba: hát egy tsókkal
 Száz K ö s z ö n t ő fel nem ér.

Én azért hiv tisztelésem'
 Illy' R i t h m u s b a foglalom,
 Té's, ha tetszik, idvezlésem'
 Így fogadd el Angyalom.

XXXVII.

H A B O Z Á S.

ITT hagynám én ezt a' Várost ha lehetne,
 Ha engemet az én LILLÁM nem szeretne.
 Örömmel megválnék tőled, komor Város,
 Ha menésem az övével lenne páros.
 De melly édes örömtől kell megfosztatnom,
 Ha nem lehet szép Hivemmel itt mulatnom,
 Ha Északra lakik már Ő, én meg' Délre,
 Ha tsókokat raggatnom kell tsak levélre.
 Óh iszonyú bútsúvétel,
 Melly egy áldott szívtől vét el!

Itt hagynám én ezt a' Várost, ha lehetne,
 Ha engemet az én LILLÁM nem szeretne.
 Öszveütném sarkantyúmat, megindúlnék,
 Még e' Város felé háttal sem fordúlnék.
 De egy égő szívet hagyni magánosan,
 Melly kivülem beteg lenne halálosan,
 Nem engedi a' szövetség, 's a' szerelem,
 Melly lángoló tüze által hartzol velem.
 Óh millyen két szörnyű Gond főz!
 Égek! LILLA! Ah, mellyik gyöz?

Itt hagynám én ezt a' Várost, ha lehetne,
 Ha engemet az én LILLÁM nem szeretne.
 Vigan tenném fel lantomat szekerembe,
 Ha Őtet is ültethetném az ölembe.

De ki előtt kell danolni már énnekem?
 Egy pár édes Tsókot kitől nyér Énekem?
 Ki biztatja Múzsám' édes mosolygással?
 Ki önt belém lelket egy fél pillantással?
 Árva Múzsa! árva Író!
 Óh leszz-e egy biztató szó?

Nem hagyom itt ezt a' Várost, mert nem lehet,
 Mert LILLÁTÓL szívem bütsút nem is vehet.
 Nem mehetek; tartóztatnak szent kötelek.
 Szívem gyengébb, mint meg tudna vinni velek.
 Múljatok hát, szép szándékok! maradjatok,
 Ha LILLÁT is el kell hagynom miattatok.
 Lemondok a' ditsösségről, bár szeretem,
 Tsakhogy ezen gyöngy Kintsemet megvehetem.
 Ő értte megvetem mind azt,
 A' mi tőle külön szakaszt.

L I L L A.

Hagyd itt, Hivem! ezt a' Várost, bár nehezen,
 Bár szeret is szegény LILLÁD, 's könnyez ezen.
 Hagyd itt! Szívem kebeledben fog gyúladni,
 A' tiédnek az enyimben kell maradni.
 E' hév Tsókban, mellyet szádra ragasztottam,
 Lelkem' minden indulattal kibuzgottam. —

V I T É Z.

Vedd el te is ezt én tőlem, kegyes Lélek!
 Tsak árnyékom megy el; magam benned élek.
 Kellemes Szüz! — (LIL.) Áh, kedves Hiv!
 (RETTEEN.) Ne félj: néked dobog e' Szív!!

XXXVIII.

B Ú T S Ú V É T E L.

V I T É Z.

MÉGYEK már. Engedd meg, kedves Kintsem,
 Hogy megváló tsókom' szádra hintsem,

Jaj be fájlalom,
 Kedves Angyalom!

Hogy midön bódoggá kezdtem lenni,
 El kell menni.

L I L L A.

Akkor indúlsz hát el, tsalfa Lélek!
 A' midön már én tsak néked élek?

Birod szivemet,
 'S itt hagysz engemet:

Áh, nem érdemel meg egy illy' Hívet
 A' te szived.

V I T É Z.

Szivemet ne vádold, jól esmérted.
 Most is hév tüzekkel ég ez Értted. —

A' Sors kiszttet el
 Vas törvényivel:

Ámde semmi töled el nem választ:
 Adj jobb választ.

L I L L A.

Minden válasz erre megy ki nálom,
Hogy, ha elmegy, nyugtom' nem találom.

Hát, ha hívem vagy;

Mellettem maradj,

Kölsönös részt vévén vig napomban,

'S bánatomban.

V I T É Z.

Err' az útra is tsak értted mégyek.

Hogy mind a' kettőnknek hasznot tégyek

Mert egy nyomban jár

A' mi sorsunk már.

Hát szemed ne légyen olyan nedves

Ertte, Kedves!

L I L L A.

Megnyugszom; mert tiszta szived' látom,

Hordjon a' szerentse, hű barátom!

És e' tsók maga

Légyen záloga,

Hogy szerelmem' néked felfogadtam,

Általadtam.

K E T T E N.

Vitéz. Kérlek, mig öledbe visszatérek, . . .

Lilla. Értem — Én is tőled mást nem kérek.

Vitéz. Angyalom, szeress!

Lilla. Kintsem, meg ne vess!

Egygyütt. Mert lelkem tsupán te tőled éled.

Isten véled!!

XXXIX.

LILLA' BÚTSÚZÁLOGJAI.

(B ü r g e r b ö l.)

VIGASSÁGNAK, fájdalomnak,
Szerelemnek Embere,
Isten hozzád? Bánatomnak
Süllye engem' levere.

Isten hozzád! ah, szivedben
Zengjen butsúvételem,
Akkor is, ha hiv öledben
Többé nyugtom' nem lelem.

Arany helyett légyen Hived'
Emlékeztető jele
Mind az, a' mit szemed, szived
LILLÁBAN édest lele.

Vedd e' fürtöt hajfodromból,
Mellyet nem tzirolgatsz már,
Mellyet selyemből, bársonyból
Mondtál lenni, Tsapodár!

Vedd ortzámnak, melly ágyául
Tsókodnak választatott,
Képzeltető zálogául
Ez Árnyékrajzolatot.

Légyen szemem' példázatja
 Ez a' kötés Nefelejts ,
 Mellyen könnyem' gyöngy harmatja
 Kérlel , hogy el ne felejts !

Fogd e' fátyolt , melly keblemnek
 Örzötte szent titkait ,
 'S Tsókodra olvadt szívemnek
 Itta párázatjait.

'S ha még ennyi hitjegyemből
 Gyözedelmed' nem hiszed:
 Végy mindenből ! Végy Szívemből —
 Jaj de — Szívem' mind viszed.

XL.

AZ UTÓLSÓ SZERENTSÉTLENSÉG.

ZOKOGHAT még egy betűtskét
 Belőlem a' fájdalom?
 Ejthetek még egy könyűtskét
 Utánad, szép Angyalom?
 Bús elmém rajtad tűnődik,
 Tsak kíván, sóhajt, gyötrődik —
 Édes fojtó képzetek! —
 Mind ez, a' mit tehetek.

A' természet a' törvénnyel
 Szívemben ellenkezik,
 Most is szoptat a' reménnyel;
 'S nem hiszi, hogy vétkezik.
 Lámpási a' Böltességnek
 Elöttem hijába égnek;
 Nékik szunnyadozni kell,
 Mihelyt az egygyet lebell.

Óh mennyit vívok kinommal!
 Küszködésim melly nagyok!
 De, jaj, nem bírok magammal:
 Érzem, hogy beteg vagyok.
 Képződésim tüzeskednek,
 Roskadtt inaim tsüggednek.
 Hát olly' bűn a' gyengeség,
 Hogy megverné azt az Ég?

Velőt szívó lángjaimtól
 Fejem nehéz , zúg , szorúl ;
 Benn rekedtt indulatimtól
 Szivem dobog , mejjem fül.
 Már nem tudok mást mit tenni ,
 Tsak érezni és szenvedni.
 Lelkem , testem hólt-beteg.
 Menny , föld , kintsem , botsáss meg !

Kinálkoztak ortzájáról
 A' fejlő rózsabimbók ,
 Tzúkorral folyt ajakáról
 Minden szó , és minden tsók ,
 Annak a' földi Kellemnek ,
 Ki aszszonya vólt szivemnek ,
 Mig én , bóldog martalék ,
 Lántza 's karja között valék.

Szeme biztatott , öldöklött ;
 Ölt , 's gyógyított másfelől.
 Tiszta hószinnel tündöklött
 Mejje mind kívül , belől ;
 Lelke vidám , mint a' hajnal ,
 Szive jó vólt , mint az Angyal :
 'S ah , ez a' Paraditsom ,
 Melly engem' a' sirba nyom.

Bóldog órák ! a' mellyekben
 Szive' külsát birhatám ,
 'S a' meghitt enyelgésekben
 Lelke' lángját szihatám.

Midőn ezer tördelt szókkal,
 Ezer petsételő tsókkal
 A' hit egymáshoz tsatolt;
 'S gyanúnk még is édes volt.

Gondolván, hogy bölldogságunk
 Még tsak kezdő-félbe ment,
 'S már is kinyíltt Mennyországunk
 Egymás' karján ide lentt:
 Mint a' szőlő támaszszával,
 Mint a' repkény a' bikfával,
 Egymásba tsimpalykozánk;
 'S Ég, Föld, mind mosolyga ránk.

Már azt hittem, hogy, ha készen
 Állnak is száz szélveszek,
 Az én LILLÁM enyim léssen,
 'S én a' LILLÁÉ leszek.
 Megvakúlva, siketülve,
 Szándékom' kórmányán ülve
 Kergettem a' drága Jót, —
 'S a' révnél törtem hajót!

Hah! e' szépség' ritka mivét
 Prédára kell tartanom,
 És szivemhez forradtt szivét
 Vérrel kiszakasztanom.
 Óh ne hagyjátok szerelmek!
 Vagy öljetek meg gyötrelmek!
 Kinek szive másnak jut,
 Tsak szeretni, 's halni tud.

Most a' tenger' sik pusztáját
 Érzem, de nem láthatom,
 A' haboknak lágy szikláját
 Öröngve tapogatom.
 Óhajtalak, meszsi partok!
 De töletek még is tartok.
 A' mit bús lelkem talál,
 Zaj, homály, kétség, halál.

Hah! mint dördülnek, ropognak
 A' Világ' két sarkai,
 Mint lobbannak, mint villognak
 A' menndörgés' szárnyai:
 Ah, gyászos fény, látom, látom
 A' puszták közt szép sajátom',
 Jajgat az elhervadt Hív,
 Kütsoltt kézzel engem' hív.

Látom unszólo sirását:
 Rajta nem segíthetek.
 Hallom kétes sikóltását:
 De az Egek siketek.
 Állj meg! állj te irgalmatlan!
 Illy' nemes rabra méltatlan
 A' te ólom-kebeled:
 Ám o r t miért terheled?

Hasz' talan! — Tsúfol futtában,
 És gázolja szívemet;
 'S a' törvény bújnyik-varában
 Lebékózza Kintsemet.

Engem' pedig, ah, egyszerre
 A' zaj bétsap a' tengerre.
 Jaj nekem viz, néki tűz!
 Szegény Ifjú! szegény Szűz!

Oh, m'ért nem hagyod véremmel
 Lántzát felolvasztani,
 'S minden könnyét száz gyöngyszemmel,
 Oh rabló megváltani?
 M'ért állsz őrt, mint ama' Sárkán?
 A' szép arany almák' árkán?
 Nem izled te azokat;
 M'ért marsz el hát másokat?

Vagy m'ért nem ölsz meg méreggel;
 Hogy ne látnám kinjait
 Annak, ki örök meleggel
 Tartja szívem' lángjait?
 Úgy is rá kell végezetre
 Ünnom ez átkos életre.
 Bird ötet, mig meghalunk,
 Akkor rajtad truttzolunk.

Oh, túl fog ez, sirhalmunkon
 Túl is fog lángolni ez,
 A' mi most indulatunkon
 Oly' ódocen gerjedez.
 Nem! ezt meg nem fagyalhatja
 A' Sir' nyálkás bőltözetja.
 Á m o r égi Istenség,
 Néki mind egy, Föld, vagy Ég.

Ez ösztöntől nem tehetni;
 Megveti ez gátjait.
 A' Természet szokta vetni
 Szívünkbe szent magvait.
 Illyen a' gyöngy, melly magába
 Vervén gyökeret a' fába,
 Véle él, és véle hal
 'S emészti sarjaival.

Érzem, hogy a' vas törvénynek
 Szükség meghódolni már,
 Sőt hogy még a' jobb reménynek
 Szikrája is bünnel jár:
 De óh, ha nem az én mívem,
 Hogy LILLÁÉRT vér a' szívem,
 'S hogy lelke benne lehell;
 Éreznem és tünnöm kell.

Sirok én; de tsak keblemben
 Húlnak néma könnyeim,
 'S a' magános gyötrelembe'
 Legelnek képzéseim,
 Senkihez sints bizodalمام,
 Hogy türje 's mentse siralمام;
 Ah, minden Bóldogtalan
 A' földön megvetve van!

Mit tesz sűrű sóhajtásom,
 Mellyet felszitt már az Ég,
 Ha kebledben nyugovásom'
 Az Óltár is tiltja még?

Mit tesz, ha egy érzéketlen,
Téged' és engem' szünetlen,
Mint egy mély tenger megoszt,
És a' rózsáktól megfoszt?

Óh Halál! ki a' Szerelmet
Nyájas színnel követed,
És szívéről a' gyötrelmet
Egyszerre leülteted,
Ládd, mind hárman búval élünk,
Végy el egygyet, tégy jól velünk,
Akár én, akár más lesz';
Jobb, hogy egy, mint három vész.

Jobb, hogy engemet választol,
Ki leg-rontsoltabb vagyok.
Egy szellőddel elszárasztol,
Egy újjodtól megfagyok.
Nem tartom azt fájdalomnak,
A' mi véget vét kinomnak.
Ha élve nem alhatok,
Aluva meghalhatok.

'S akkor e' gyönyörűséggel
Hűnyom bé bús szememet,
Hogy tisztán 's örök hűséggel
Zárom sirba szívemet.
Majd, ha dombom' megtekinti,
'S hervadtt rózsáit rá-hinti
Két sóhajtó Szerető;
Ezt mondja: Itt fekszik Ő!

És te, szívemnek pompája!
 Légy jobb hozzám, mint az Ég.
 Édes Hintsem! Más' Rózsája!
 Isten hozzád! Itt a' vég!
 Tellyesítsd kötelességed'
 Ahoz, ki fogva tart téged':
 Szived' javát nem -de -nem
 Megtarthat'd még is nekem?

Isten hozzád! Áldlak hidd el,
 Hőszönöm jó szivedet,
 Tsókjaiddal, beszédiddel,
 Ortzád', karod', szemedet.
 'S bár halálos kinnal vérzem:
 Még is, ah, bóldognak érzem
 Ezt az árnyék életet —
 Óh LILLA! óh Szeretet!

Elj soká! ~~Ne~~ legyen világod
 Jobb, mint az én életem,
 'S ha zavarná bóldogságod'
 Az én emlékezetem:
 Ah, felejts, felejts el engem'!
 Én már a' sirban fetrengem,
 Léthé' vizét iszom már;
 Még is elmém LILIN jár.

De mit láttatsz a' jövendő'
 Tükörében, kék Remény?
 Óh felrózsázott Esztendő —
 Óh Mennyből szállt Tűnemény —

Óh szívet olvasztó Hangok —
 Óh Óltári fáklyalángok —
 Óh élet — óh Szerelem —
 Óh ne játszatok velem!

Óczeánja bánatimnak
 Többé nem duzzadozik,
 'S elhullott könnye LILIMNAK
 Mind gyöngyökké változik.
 A' Kövár' gyomra széttdüllyed,
 A' rabló zúg, hereg, süllyed;
 Én úszok, az Ég segéll:
 LILLA int, és nekem él.

A' haboknak ormózatján
 Látszik egy dombos Sziget,
 És a' dombok' bóltózatján
 Egy meghitt rózsaliget.
 Itt száz Szerelmek danolnak,
 Itt száz Grátziák tántzolnak;
 A' Tántz LILLÁT gyújtja fel,
 A' Dal engem' érdekel.

Már kétségem' tört hajója
 A' zöld parton nyugszik már,
 'S Istenségem' Kalipszója
 Örök Ifjúságra vár.
 Félre kintsek, és nektárok!
 Én a' Mennyek felett járok. —
 Óh Remény! óh Szerelem!
 Tégyetek jól énvelem! !

XLI.

S I R A L O M.

Gerlitzeként nyögdétszek,
 Vigasztalást már nem lelek,
 Nálad nélkül, mintegy árván,
 Kietlen pusztákon járván.

Ah! örök gyászt szerze nékem
 Elrablott gyönyörűségem.
 Más lett boldoggá általa,
 Ki az én reményem vala.

Nékem pedig bú, siralom
 Szerelmemért a' jutalom;
 Miolta azt elvesztettem,
 A' kiért élni szerettem.

Kiáltozom fűnek, fának,
 Kedves Nevét itt LILLÁNAK:
 Ő pedig ül Más' ölébe',
 'S nem is jutok tán eszébe.

Gyászra dült éltém' hajnala:
 Boldogságom' szép Angyala!
 Várhatom-e valahonnan,
 Hogy megvigasztalsz ujjonnan? —

Halavány Hóld' bús világa!
Te légy kinom' bizonyosága;
Te sok álmatlan éjjelem'
Egygyütt virrasztottad velem.

Süss Kedvesem' ablakára,
Hints lágy álmot szemhéjjára;
Hogy a' bájoló Szerelem'
Párnáján álmodjék velem.

Te pedig, óh kedves-kellő
Álomhozó Esti Szellő!
Legyezd gyengén Angyalomat,
'S ejtsd mejjére egy tsókomat.

XLII.

B A K Á T O M N A K.

Illyen dorgálást, barátom,
 Tőled már sokszor hallék,
 Hogy magam' miért botsátom
 Úgy el, bár vidor valék?
 M'ért vagyok most olyan gyáva,
 A' ki másszor, mint egy páva
 Vóltam a' felöltözött
 Vig Gavallérok között?

Azt is hányod a' szememre,
 Hogy most bús, komor vagyok,
 És hogy már ifjú-létemre
 Mindenemmel felhagyok,
 Én, ki másszor a' Lyánykákat,
 És egész Kompániákat,
 Kedveltetni jól tudám. —
 Úgy van: LILLÁT birtam ám.
 Most pedig már bús kedvébe'
 Szivem tsak szomorkodik,
 Öltözöm tsak Neglizsébe,
 Két ortzám halványodik;
 Nem kedvellek Társaságot,
 Sem Leányt, sem Tzifraságot. —
 Úgy van: LILLÁT fájlalom —
 Oh te, eltűnt Angyalom!

XLIII.

A' TIHANYI EKHÓHOZ.

ÓH TIHANNAK riijadó Leánya!
 Szállj ki szent hegyed közül,
 Ím', kit a' sors eddig annyit hánya,
 Partod' ellenébe ül.
 Itt a' halvány Holdnak fényén
 Jajgat és sír elpusztult reményén
 Egy magános árva sziv. :/:

Míg azok, kik bűt, bajt nem szenvednek
 A' boldogság' karjain,
 Vigadoznak a' kies Fűrednek
 Hűtfejen és partjain;
 Addig én itt sirva sírok.
 És te, Nimfa! a' mit én nem bírok,
 Verd ki zengő bértzeden. :/:

Zordon erdők, durva bértzek, szirtok!
 Harsogjátok jajjaim'!
 Tik talám több érezéssel birtok,
 Mintsem Embertársaim,
 Kik keblekből számkivetnek,
 És magok között tsúfra emlegetnek
 Egy szegény boldogtalant. :/:

A' kik hajdan jó barátim voltak
 Még felköltek ellenem,
 Üldözőim' pártjához hajoltak:
 Óh! miket kell érzenem,
 A' midőn már ők is végre
 Úgy rohannak rám, mint ellenségre,
 Bár hozzájok hív valék. :z:

Nintsen, a' ki lelke' vigasztalja,
 Olly' barátim nintsenek;
 Vállat rándit, a' ki sorsom' hallja;
 Már elhagytak mindenek.
 Nintsen szív az emberekbe':
 Hadd öntsem ki hát vas kebletekbe
 Szivem' bús pánaszszait. :z:

LILLA is, ki bennem a' reménynek
 Még egy élesztője volt,
 Jaj, LILLAM is a' tiran törvénynek
 'S a' szokásnak meghódolt.
 Hogy vagy most te, áldott Lélek?
 Én ugyan már elhagyatva élek
 A' tenger kinok között. :z:

Óh van - é még egy E r é m i szállás,
 Régi barlang, szent fedél,
 Mellyben egy Bölts tsendes nyugtot, hálást
 E' setét hegyekben lél?
 Hol tsak egy kő lenne párna,
 Hol sem ember, sem madár nem járna,
 Melly megháboritana. :z:

Abban, gondolom, hogy semmi jussal
 Ellenkezni nem fogok,
 Hogyha én egy megvetett virtussal
 Itt egy köben helyt fogok.
 'S e' Szigetnek egy szögében,
 Mint egy Rusz szó Ermenonvillében,
 Ember és Polgár leszék. :/:

Itt tanulom rejtek-érdememmel
 Ébresztgetni lelkemet.
 A' Természet majd az Értelemmel
 Böltsebbé tesz engemet.
 Távol itt, egy Más-világban,
 Egy nem esmért szent magánosságban
 Könnyezem le napjaim'. :/:

Itt halok meg. E' setét erdőben
 A' szomséd Pór eltemet.
 Majd talám a' boldogabb időben
 Fellelik sirhelyemet :
 'S a' melly Fának sátorában
 Áll együgyü sirhalmom magában,
 Szent leszsz tiszteltt hamvamért. :/:

XLIV.

MÉG EGYSZER LILLÁHOZ.

ÉN szenvedek, 's pedig miattad,
 Miolta szívem' elragadtad,
 Édes Kegyetlenem!
 El-el-balok, mihelyt te jutsz eszembe,
 'S így kell talán e' gyötremebe'
 Örökre sinlenem.

Értted borong élttem' tavaszszá;
 Mert nints Nap, a' melly elfogyaszszá
 A' rám vonúltt ködöt.
 Sir tisztelőd, ha kél, ha fekszik,
 Miolta Azzal nem ditsekszik,
 Kiben gyönyörködött.

Sir tisztelőd, kétségbe esvén,
 Miolta töled távol esvén
 Reménye füstbe szállt;
 Holt-álmom ül zsibbadtt ölében,
 'S gyakran ijesztő képzetében
 LILIT, LILIT kiált.

E' szóra karjaim kinyúlnak,
 De tsak sovány homályba hüllnak;
 Nints LILLA, nints öröm!
 Már nyugtom' éjjel sem találom,
 Mert ott is ébren tart az álmom.
 'S fejem' LILIN töröm. —

Óh, melly keserves annak élni,
 Kinek tovább nints mit remélni,
 Es még is élni kell!
 Él az, de nintsen benne lélek.
 Az én tudöm is, bátor élek,
 Lelketlenül lehell.

És tán te, szép Szememvilága!
 Úgy élsz, hogy életed' virága
 Virit, míg én halok. —
 Adná az ég! Azonn örülnék.
 Könnyemnek azzal eltörülnék
 Felét az Angyalok.

De tán, LILIM! te is kesergesz?
 Rab-gerlitzem sas-kézbe' hergesz,
 'S kéred segédemet?
 Hijjába már, Kintsem, hijjába!
 Tsak az Halál' jég-sátorába'
 Ölelsz meg engemet.

XLV.

BÁTSMEGYEY' LEVELEIRE.

AH, midőn táromba látom
 Ezt a' kedves Könyvemet,
 Egy Leánkám' 's egy Barátom'
 Sorsa vérzi szívemet.

Mindenik jó volt erántam —
 Az szerelmes, ez barát.
 Óh be szivepedve szántam
 Fátumok' gyászos sorát!

Egy barát, és egy szerelmes
 Sinlik a' rablántzokon:
 Szállj le, 's enyhíts, óh kegyelmes
 Isten! e' bus sorsokon!

Óh, ha még egyszer lehetne
 Látni lelke'm' Angyalit!
 Mert ki az, ki nem szeretne
 Egy jó barátot, 's LILIT.

XLVI.

A Z E S T V É H E Z.

TSENDES Este! légy tanúja,
Mint kesergék én,
Szivemet mint vérzi búja
LILLA' szép nevén.

Lágy árnyékkal
Szöjj be engemet,
'S e' tájékkal

Zengd keservemet.

Mert tsalárd az emberekben
Már a' sziv nagyon,
És az érzéketlenekben
Több kegyes vagyon.

Tsendes Este! ah, tekints le,
Nézd e' bánatot.

Könny helyett szememre hints le
Tiszta harmatot:

Mert elfogytak
Régi könnyeim,
Úgy rám rogytak
Szenvedéseim.

Nintsen a' ki sirna vélem,
Szánna engemet,
Így vészödöm, mig leélem
Kínos éltemet.

Tsendes Este! már alusznak
 Mások édesen,
 Vagy viszonti kedvbe' úsznak
 Ők szerelmesen.

 En aggódom:
 Hát mit is tegyek?
 Nints más módom,
 Nints hová legyek.
 Édes Este! ah, ne hagyj el,
 Zárj le más szemet,
 És lakásodig ragadj el
 Innen engemet.

Tsendes Este! balzsamozd el*)

 Durva kinomat
 Vagy reám végtére hozd el
 Vártt halálomat.

 Mert fájdalmam
 Többre - többre nő,
 És nyúgalmam
 Senkitől se' jő.

LILLA is midőn eszembe
 Ötlik, elhalok,
 'S újra felfakadtt sebembe'
 Szinte meghalok.

*) balzsamoddal oszlasd el.

Tsendes Este! ah, ne hozd el
Még halálomat,
Kérlek, oh, ne balzsamozd el
Gyenge kínomat.

Inkább áztasd
Szűz szemed' te is,
És dupláztasd
Kínom' ezzel is.

LILLA' vesztén sirdogálni
Drága sors nekem,
Sirdogálva haldogálni
Szép halál nekem.

XLVII.

A' P I L L A N G Ó H O Z.

HAMAR KÖVETJE a' Tavasznak,
 Himes Pillangó, idvez légy!
 Még nints rózsza; 's te a' kopasznak
 Még is tsokolására mégy?

Miért szállsz ama' puszpángokra?
 Hiszen nem a' vig Kikelet
 Adott még új kantust azokra;
 Át' zöldellik ők a' Telet.

Menj inkább a' setét rögökbe,
 Állhatatlan selyem-madár!
 És sügd az ő dugultt fülökbe,
 Hogy élet és Tavasz van már.

Lát'd, még a' földben szunyókálnak
 A' Flóra gyenge Szüzei,
 'S a' Napra felve kandikálnak
 A' tsirák' nedves szemei.

Nézd tsak, az orgonák' tövébe'
 Melly kellő szagok lengenek;
 Menj, fuss a' szellők' ellenébe.
 Tán a' Violák fejlenek. —

Eredj, 's egy hosszú tsókkal szidd ki
 Zefir elől illatjait,
 És szárnyad' zörgésével hidd ki
 A' Napra kisdéd bűgait. . . .

Mit? Violákról violákra
 Osztod te, tsélsap, tsókodat?
 Be boldog vagy, hogy egy virágra
 Nem kötöd indulatodat!

De én csak egy R ó z s á t szerettem;
 Ah! csak egy birta szívemet.
 'S miolta már ezt elvesztettem,
 Örök Tél dülja létemet.

Az én lelkem is hajdanában,
 Mint te, vidám 's eleven volt;
 Mig ifjúságom' tavaszszában
 A' virágzó LILLA bájolt:

De most lomha, 's h e r n y ó módjára
 Mászkál a' fanyar bánaton,
 És a' mások' mulatságára
 Magának Vers-koporsót fon. — —

Ah! szárnyad eszembe juttatja
 P s y c h é t, 's az ő bánatjait,
 És a' P s y c h e' gyötrő bánatja
 Tulajdon Lelkem' kinjait.

Ő is Á m o r' arany várában
 Egykor édes Nektárral élt,
 És a' Grátziák' rózsássában
 Kedvet 's örök Tavaszt remélt:

De egy búbajos hang' neszére
 E' vig Scénák eltüntenek,
 'S az ő halálos gyötrésére
 Ég, föld, mind felesküdtének. —

Oh, mikor leszs, hogy bús kínjában
 Letöltöm hernyó életet,
 És szemfedelem' púpájában
 Kialszom szenvedésemet?

Mikor leszs, hogy Lelkem letévén
 A' testnek gyarló kérégeit,
 'S Angyali pillangóvá lévén,
 Lássá Olympus' kertjeit.

Hol ötlet egygyik vigasságból
 Másikba új szárnyak vigyék,
 Hogy a' Sphaerákban nőtt rózsákból
 Örök ifjúságot igyék?

XLVIII.

A' R E M É N Y H E Z.

FÖLDIEKKEL játszó
 Égi tünemény,
 Istenségnek látszó
 Tsalfa, vak Remény!
 Hit teremt magának
 A' boldogtalan,
 'S mint Véd-Angyalának
 Bököl úntalan. —
 Sima száddal mit ketsegtetsz?
 M ért nevetsz felém?
 Kétes kedvet m'ért tsepegtetsz
 Még most is belém?
 Tsak maradj magadnak!
 Biztatóm valál;
 Hittem szép szavadnak:
 Még is megtsalál.
 Kertem' nártzisokkal
 Végig ültetéd;
 Tsörgő patakokkal
 Fáim' éltetéd;
 Rám ezer virággal
 Szórtad a' Tavaszt,
 'S égi boldogsággal
 Fűszerezted azt.

Condolatim minden Reggel
 Mint a' fürge Méh,
 Repkedtek a' fris meleggel
 Rózsáim felé.

Egy hijját esmértem
 Öröimnek még:
 LILLA' szívét kértem;
 'S megadá az Ég.

Jaj de friss rózsáim
 Elhervadtanak;
 Forrásim, zöld fáim
 Kiszáradtanak;
 Tavaszom, vígságom
 Téli bura vált;
 Régi jó világom
 Méltatlanra szállt.

Óh! tsak LILLÁT hagytad volna,
 Tsak magát nekem:

Most panaszra nem hajolna
 Gyászos Énekem.

Karja közt a' búkat
 Elfelejténém,
 'S a' gyöngy-koszorúkat
 Nem irigyeném,

Hagyj el, óh Reménység!
 Hagyj el engemet;
 Mert ez a' keménység
 Úgy is eltemet.

Érzem : e' kétségbe
 Volt eröm elhagy,
 Fáradtt lelkem égbe,
 Testem földbe vágy.
 Nékem már a' rét himetlen,
 A' mező kisültt,
 A' zengő liget kietlen,
 A' Nap éjre dült. —
 Bájoló lány trillák!
 Tarka képzetek!
 Kedv! Remények! LILLÁK! —
 Isten véletek!!!

[L A I S T R O M.

E l s ő K ö n y v.

I.	Gróf Erdödyné ö Ngához.	pag.	15
	<i>Tudom, midőn siránkoztál.</i>		
II.	Az én Poézisom' természete.		24
	<i>Sirhalmok, oh köd-lepte kertek.</i>		
III.	Első Szerelemérzés.		27
	<i>Ifjúságom' reggelében.</i>		
IV.	Edes Keserűség.		30
	<i>Óh Cipria' terhes igája!</i>		
V.	Az Éjnek Istenihez.		32
	<i>Te tsendes éjnek Kirdlynéja.</i>		
VI.	Az Esztendő' IV Szakasza.		35
	<i>Tavaszi virít, 's száz rózsánő.</i>		
VII.	A' Rózsabimbóhoz.		36
	<i>Nyllj ki, nyádjason mosolygó.</i>		
VIII.	Az Éj, és a' Tsillagok.		37
	<i>Éltemnek fényes Hórizója.</i>		
IX.	A' Poétákban lakó Istenség.		38
	<i>Verselők! felöletek.</i>		
X.	Az Eleven Rózsához.		39
	<i>Nints Tavasszal, nints se Nyáron.</i>		
XI.	A' bátortalan Szerelmes.		41
	<i>Remény 's kétség között epesztém.</i>		
XII.	A' Duna' Nimfája.		43
	<i>Amott egy Nyárfa' hivesében</i>		
XIII.	Tartózkodó Kérelem.		45
	<i>A' Hatalmas Szerelemnek.</i>		
XIV.	Az alvó LILLA felett.		46
	<i>Nyúgodj tsendességgel.</i>		
XV.	A' Tanúnak hívott Liget.		48
	<i>Itt a' Liget. — Zöld rejtekébe.</i>		

XVI. Déli Aggodalom.	pag. 50
<i>Felhágott már a' Nap a' Dél' hév pontjára.</i>	
XVII. Megkövetés.	54
<i>Ha haragszol, megkövetlek.</i>	
M á s o d i k K ö n y v.	
XVIII. Az Esküvés.	57
<i>Esküszöm, szép LILLA! hidd el.</i>	
XIX. A' Méhekhez.	58
<i>Kis Méhek! kerteken.</i>	
XX. A' fekete Petsét	59
<i>Gyász' Petsétje Kedvesemnek.</i>	
XXI. Háláének a' Vénus' Oltaránál. . . .	61
<i>Ah kedves Szók.</i>	
XXII. Alku. (Kettős Dal.)	63
<i>Valld meg, kérlek, kedves Lélek!</i>	
XXIII. A' Szepek' Szépe.	65
<i>Ti, élet' balsamát lehellő Leányok.</i>	
XXIV. Két Szerető' Dalja.	67
<i>Énekeljünk Cipriának.</i>	
XXV. A' pillantó Szemek.	70
<i>Ne kinozz, LILLA! újabb ostromokkal.</i>	
XXVI. A' Muzsikáló Szepség.	71
<i>Lillám! midőn szemem nézi.</i>	
XXVII. A' versengő Erzékenységek. . . .	73
<i>Lilla! kellemességednek.</i>	
XXVIII. Az eltévedtt Lélek.	79
<i>Ah! hová repültél,</i>	
XXIX. LILLAM' Szátskája	81
<i>Óh, LILLA! LILLA! halld meg.</i>	
H a r m a d i k K ö n y v.	
XXX. Liliához távollétemben.	85
<i>Lilim! tsoport öröm között.</i>	
XXXI. Szemre-hányás.	87
<i>Lilla! míg ingó kegyelmed,</i>	

XXXII.	Megkérlelés.	pag. 88
	<i>Hogy Manczával.</i>	
XXXIII.	A' Távotról Kinzó.	89
	<i>Rég' nem valék tevéled szemben.</i>	
XXXIV.	Új Esztendei Gondolatok.	90
	<i>Óh Idő, futós Idő!</i>	
XXXV.	A' Bekekötésre.	95
	<i>Tölts pohárt, gyermek! nesze tölts fejér bort.</i>	
XXXVI.	Röszönto.	98
	<i>Lántzba fűzni most szeretném.</i>	
XXXVII.	Habozás.	100
	<i>Itt hagynám én ezt a' Várost ha lehetne.</i>	
XXXVIII.	Bütsüvétel.	102
	<i>Mégyek már. Engedd meg, kedves Kintsem.</i>	
XXXIX.	Lilla' Bütsuzálogjai.	104
	<i>Vigasságnak, fájdalomnak.</i>	
XL.	Az utolsó Szerentsétlenség.	106
	<i>Zokoghat még egy betűtskét.</i>	
XLI.	Siralom.	115
	<i>Gerlitzeként nyögédtelek.</i>	
XLII.	Barátomnak.	117
	<i>Illyen dorgálást, barátom.</i>	
XLIII.	A' Tihanyi Ehhóhoz.	118
	<i>Óh Tihannak rijjadó Leánya.</i>	
XLIV.	Még egyszer LILLAHOZ.	121
	<i>Én szenvedek, 's pedig miattad.</i>	
XLV.	Bátsmegyey' Leveleire.	123
	<i>Ah, midőn táromba látom.</i>	
XLVI.	Az Estvéhez.	124
	<i>Tsendes Este! légy tanúja.</i>	
XLVII.	A' Pillangóhoz.	127
	<i>Hamar Követje a' Tavasznak.</i>	
XLVIII.	A' Reményhez.	130
	<i>Földiekkel játszó.</i>	

100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200

Ó D Á K

KÉT KÖNYVBEN,

Í R T A

CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY

BÉTSBEN,

PICHLER ANTAL BETŰIVEL.

1813.

O D A K

THE OXYGEN

1834

GEORGE W. WILSON

THE OXYGEN

1834

E L S Ő K Ö N Y V.

I.

SERKENTÉS A' MÚZSÁHOZ.

Jer! magunknak fűzzünk szárnyakat,
Hogy ama' bértzes köszalakat
Megtetézhessük azokkal,
Láthassuk várát az Ízlésnek,
Hol a' Múzsák a' sok elmésnek
Fejét fűzik babérokkal.

A' Halhatatlanság felette
Öröm templomát építette,
A' mellyben meghólt a' halál.
Itt, ki szerette a' Múzsákat,
Nevével kérkedő táblákat
Merő gyémántokból talál.

A' Ditsősségnek trombitája
Érdemét harsogva fűkálja
Mindenütt a' nemzeteknek;
Ezt a' hír felvévén szárnyára,
Viszi a' világ' négy sarkára,
'S fülébe zengi ezeknek.

Századjai az elmúlásnak,
 Általadják ötet egymásnak,
 És megőrzik hűséggel;
 És mikor sirjára mutatnak,
 Örömmel könnyeit hullatnak,
 Koronázván diszőséggel.

Népei a' fagyos északnak,
 'S kik a' forró Nap alatt laknak,
 Hirdetik, ki vólt Homérus!
 Örömmel tapsolnak önéki
 A' Gangesnek gazdag környéki,
 Visszaekhozik Ibérus. —

Vajha én reám tekintene
 Nyájas szemekkel Melpómene,
 És éneklője lehetnék!
 Úgy mind halált, mind más veszélyt 's kárt,
 Melly a' legnagyobbaknak is árt,
 Bátor lélekkel nevetnék.

II.

DR. FÖLDI' SÍRHALMA FELETT.

Megkönnyezetlen' kell hamuhodni hát
 Ákaszod' allyán, FÖLDI! tenéked is?

Óh néked is, kit dült Hazádért
 Sustorogó tüzed onta egybe!

Természet' édes gyermeke! 's a' Világ'
 Tág Templomának béavatott fija!

Hát a' mikor törvényt irod,
 'S Pitvarait kinyitod minékünk,

Akkor szorit é jussa alá korán! —
 Korán! az élet' leggyönyörűbb korán!

Óh tán irigy ő? 's azt akarja,
 Hogy bekötött szem alatt imádjuk?

Hát már Apolló, a' ki fejed körül
 Kettős borostyánt vont vala, Kedvesem!

Hát már Apolló a' Halálnak
 Büne között hidegen danolgat? —

Nem is danolgat! — Lantjai, füvei,
 Pindus' vidékén disztelen állanak:

Bús a' Poéta-'s orvos-isten
 Jaj! Erató 's Hygiéne sorvad.

És én, ki hozzád olly lekötött valék,
 Én a' barátod légyek e' szótalan?

Ah! megmeredjen szívem inkább,
 És veled egy por alatt fedezzen

E' bődlog Ákász': mint sem egész Hazám'
 Közös telében én se legyek meleg:

Felvészem a' Lantot, 's gyepedző
 Sirod előtt keseregve ülök.

Te tiszta polgár, vig egyenes barát,
 Mély tudományú, tiszta eszü valál;

Hempelyge roppant lélek apró
 Tested' erébe', nemes barátom!

Még is betsetlen puszta bogáts fedí
 Hadház' homokján szent tetemid' helyét,

Még sints, ki Lantján a' Dunához
 Így keseregne: Kimúla Földi!

Nintsen! — De nyugodj e' ligetek megett,
 Nyugodj ditső test: én velem is tsak így

Bánik Hazám, bár drága vérem
 Értte foly, értte fogy, értte hül meg.

Lesz még az a' Kor, melybe' felettem is,
 Egy hiv Magyarinak lantja zokogni fog,

'S ezt mondja népünk: Óh miért nem
 Éltek ez emberi Századunkban?!

III.

A' FELELEDT PÁSZTOR.

Tirzis.

AMOTT, hol a' nyájas patak
 Rövettsin játszadoz,
 Laurám a' zöld fűzfák alatt
 A' völgybe' szunnyadoz.
 Én addig e' kopár kövön
 Panaszlok, jajgatok,
 'S a' déli nagy hévség alatt
 Miatta bádgyadok.
 Én kértem untalan,
 Szívét; de hasz'talan.
 Te jöjj most, gyenge szellet!
 'S lengvén hajfürtje mellett,
 Sügd néki ezt; hogy Tirzise
 Végsőt lehellett. — — —

Laura.

Megállj, haldokló Pásztorom,
 Tartóztasd lelkedet!
 Tartóztasd! — óh mert Lelkem is
 Lelkedre éledett.
 Altomba' éppen, édesem,
 Te rólad álmodám,

Midön zefir keservesen
Nyögvén fuvalla rám.
Ez a' szintén megholt
Zefirke lelked volt,
A' mellyre Ámor üle,
'S Mejjyembe bérepüle;
Addig tsikolt, hogy szívem is
Reád hevüle.

IV.

A' SZERELEM' TILALMA.

MINDEN érez gerjedelmet :
 'S én kerüljem a' Szerelmet ?
 És tsak én legyek hideg ?
 Hát a' szépet
 'S a' fakepet,
 Nem különböztetni meg ?

M'ért adott izlést a' szemnek,
 Költsönös bűbájt a' Nemnek,
 E' világnak bölts Ura ?
 Hogy szeressük,
 'S félre vessük ? —
 Ej, az ám a' ha-ha-ha !

Még az ifjúság szememben
 Tsillog; és virgontz eremben
 Véremet jól érezem :
 Hátha ennek
 Lángba mennek
 Zsúrolási; vétkezem ?

V.

EGY KESERGŐ MAGYAR.

Minden vigasság tölem eltávozott,
 Vége minden örömemnek ;
 Szivem reményében megsalatkozott,
 Nintsen nyugta bús fejemnek.
 Vig napim ! elvesztetek,
 Nem múlatok véletek ;
 Az öröm 's a' vig élet
 Keserü örömmé lett.

Életemet sok ezer gond terheli,
 Lelkem a' bük között eped,
 Bús szivem bánatokkal lévén teli
 Már ezer izekre reped.
 Óh keserves bánatok !
 Világra ti hoztatok ;
 A' bú nevelt engemet,
 Sirba is a' bú temet.

VI.

FELVÍDÚLÁS.

Búk bánatok!

Távozzatok
 Előlem messze;
 Hogy szívemet,
 Vig kedvemet,
 Semmi ne epossze.
 Fejemet nem töröm,
 Jobb annál az öröm.
 Kár hijába,
 Bolondjába
 Gyötreni szívemet;
 A' siralom,
 Aggdalom,
 Ekképp' el nem temet.
 Idején engemet.

Hát vigadok,
 Helyt nem adok
 Már a' bánatnak:
 Hoppot mondok!
 A' búk 's gondok
 Nálam nem lakhatnak.
 Örömmel múltatok,
 Mikor múlathatok.

Ha hallik a'
Vig muzsika,
Én is majd eljáróm:
A' vigságtól,
Múlatságtól,
Magam' el nem zárom,
Kitsiny az én károm! . . .

VII.

FILLISHEZ.

A' SEMMISÉG' örök tavába
Ifjú-korod' javát hijába,
Szép Hügom! óh ne hán'd:
Úgy éld virágit a' tavasznak,
Hogy majd ha mejjeden megasznak,
Elvesztek ne bánd.

Ne hidj a' nyájason mosolygó,
A' Grátziák' kertébe' bolygó
Lepkéknek, óh ne hidj!
Ezek tsak új rózsákra futnak,
És hirtelen vénségre jutnak;
Ne hidd, nem tart ez így.

Én is neveltem egy virágot,
Kit lopva egy hernyótska rágott,
Emésztvén édesen;
De végre Lepke vált belőle,
'S újjabb virág után előle
Eltűnt negédesen.

Óh mennyi bút láttam miatta!
Már lelkem eltsüggedt alatta,
A' szivem öszvetört;
Kedvet haszontalan' kerestem
Másutt, mihelyt attól elestem,
Ki édesen gyötört.

A' szép napok hosszúak valának,
Az éjtszakák nem nyugtatának,
Hogy ő máshoz hajolt,
Szétt-néztem, és sohol se láttam
Azt, a' kit oly hiven imádtam;
'S egész föld pusztá volt.

Most is, ha foly könnyhullatásom,
Tsupán ez egy vigasztalásom:
Hogy ő a' hitszegő!
A' tiszta szívet megvetette,
Ki őtet olly forrón szerette,
'S reám méltatlan ő.

VIII.

A' BÚKKAL KÜSZKÖDŐ.

ÉLETEM' mái
Romor Orái,
Hány ezer bú'sátok
Jöve rátok!
Fussatok ezekkel
A' sok keservekkel,
Mellyekkel az Ég
Ostoroz még.
Jaj szabadítsatok,
Öldöklő bánatok!
Mert a' kín engemet
Porba temet.

IX.

A' T A V A S Z H O Z.

JER, kies Tavasz! botsással
 Éltető lehelletet,
 Hogy kihalt mezönkbe' lássál
 Újra vidám életet.
 Száz Zefir köszönti tsókkal
 Rózsaszínű lábadat,
 A' kiomlott Nártzisokkal
 Bársonyozván útadat.
 Száz Driás mond az hegyekben
 Néked áldó éneket,
 Hármás Ekhó zeng ezekben
 Innepedre verseket.
 Nyájasabb Etéziákkal
 Nyilik a' Nap' reggele,
 Tölti édes balzsamával
 Szüz virágidat tele.
 Zengedeznek énekelve
 Pándion' Leányai,
 Rajta vig örömbe telve
 Zúgnak a' fák gajjai.
 Sok szerelmest kis nyilával
 Vérez a' Vénus' fia:
 Érzi ezt hiv Dafnisával
 A' mosolygó Lídia.

X.

BAKHUSHOZ.

Kar. ÉVOÉ!

Bakhe, éván, évoé!

Évoé!

Bakhe, töltsd lelkünket bé!

Itt van a' zuzos Detzember:

Bor van é?

Bort igyon ma minden ember:

Évoé!

Egyes. Idvez légy

Bakhe, áldott Istenség!

Hol te mégy,

Vigad ott a' föld 's az Ég.

Szivünk úgy felrajzik véled,

Mint a' méh;

Életünk tsak tőled éled:

Évoé!

Kar. Évoé! 'S a' t. (*mint elől*)

Egyes. A' Mazúr

Általad gazdag lehet,

'S mint az Úr,

Szarvat és szemet vehet.

A' bolond észtlél a' borba',

'S úgy lesz bölts:

Tölts tehát bort e' tsuporba,

Tölts, tölts, tölts!

Kar. Évoé! 's a' t.

Egyes. Általad

A' barátság lelkesül;
 Általad
 Sok harag letsendesül.
 Bóldog, és azon nem ülhet
 Semmi haj,
 A' ki véled egyesülhet.
 Haj, haj, haj!

Kar. Évoé! 's a' t.

Egyes. Tsak te vagy

Sziveinknek mindene:
 El ne hagyj
 Óh örömnék Istene!
 Meghalunk; de semmi gond az,
 Féré bú!
 A' ki búsul, mind bolond az.
 Hú, hú, hú!

Kar. Évoé! 's a' t.

Egyes. Tőled ég

Ámor' édes lángja is;
 Tőled még
 Felhevül a' lomha is.
 Tsak te tartod friss melegben
 A' gyomort:
 Bort igyunk hát illy' hidegben,
 Bort, bort, bort!

Kar. Évoé! 's a' t.

Egyes. Soknak kárt

Tészen a' bor: szent igaz.

Soknak árt

A' Tivornya: semmi az.

Fére most az Étikával:

Nints itt pap:

Tántzra vig kompániával.

Hap, hap, hap!

Kar. Évoé!

Bakhe, éván, évé!

Évoé!

Bakhe, töltsd lelkünket bé!

Itt van a' zúzos Detzember:

Bor van é?

Bort igyon ma minden ember:

Évoé!

XI.

VIG ÉLET A' PARNASSZUSON.

A' TISZTA nyájasság hol örül
 Jobban, mint a' Parnasszus körül,
 Hol az ártatlan mulatságnak
 Közepette a' búk nem rágnak?
 Zöld Ligetek! ti bennetek öröm lenni,
 A' Daphusok' és Myrtusok' árnyékában pihenni.

Itt a' Múzsák magok vezetnek,
 Nektárjaikból részeltetnek;
 Apolló maga énekelget;
 Az Ekhó rá visszafelelget.
 Ott hallik a' vig muzsika, ott zengedez,
 Hol a' szagos bokrok között Aganippe tserge-
 dez.

A' Hegyek itt mindég zöldellők,
 Újitják kellemetes szellők;
 A legszebb tavasz mindég lakja,
 Mezeit virágokkal rakja.
 Itt egymással, vig hangzással tántzolgatnak
 Az örömek, 's öszvekaptsolt karral vígan
 mulatnak.

Lármás Városok! távozzatok,
 Hol laknak a' gondok 's bánatok;
 Nagy udvarok! tsak maradjatok:
 Én e' kies helyen mulatok.
 Bóldog Máró! élted már óh! tsak te éled,
 A' Múzsáknak, Poétáknak ölében szived éled.

XII.

A' NAP' INNEPE.

„IDVEZ légy, áldás' forrása,
 Világosság' tengere,
 Munkás halandók' lámpása,
 Életünk' rugó-ere!

„Te mutatod meg minékünk,
 Mi fejér, mi fekete?
 Te általad bús vidékünk
 Örömkertté tétete.

„Halmainkat Völgyeinket
 Örömbé öltözteted,
 És sorvadó beteginket
 Erőddel élesztgeted:

„Süss atyáink' Templomába,
 Süss szent sugáriddal bé,
 'S a' setét telet honyjába
 Hergesd tőlünk más felé.

„Im az Innep' Szüzetskéji
 Elödbe kiszállanak,
 'S jótéted' első zsengeji
 Kaskáikban látszanak.

Fogadd el ez apróságot
 Hozzánk-jöttöd' innepén,
 Oh te, ki fényt 's gazdagságot
 Hintesz el Pérú' gyepén! "

Az Inkák így éneklének,
 Így a' Nap' Leányai,
 Így a' Kuszko' szent helyének
 Minden beavattjai,

Midőn hozzájok megtére
 A' rokon Nap' fényivel,
 És Hazájok' Édenjére
 Fényt és termést szóra el. —

Hát mi miként innepeljünk
 Néked, óh Keszthelyi Nap,
 Kitől Éden lesz lakhelyünk,
 Kitől Népünk fényre kap?

Óh tiszteld minden haboddal,
 Balatonnak Tétise!
 Mert ki tesz jól tájékozzal? —
 EESTETITS, — vagy senki se'.

XIII.

EGY TULIPÁNTHOZ.

A' HATALMAS Szerelemnek
Megemésztő tüze bánt :
Te vagy orvossa sebemnek,
Gyönyörű kis Tulipánt!

Szemeid' szép ragyogása
Lobogó hajnali tűz ;
Ajakid' harmatozása
Sok ezer gondot elűz.

Telyesítsd angyali szókkal,
Szeretőd a' mire kért :
Ezer ambrozia tsókkal
Fizetek tsókjaidért.

XIV.

P A R A S Z T D A L.

AMA' fejer nyárfák alatt, A' part felé,
Sűrű rekettye közt vezet Egy róna bé.
Oh! mert ez a' hely énnékem Irtóztató;
Ott egy Vityilló, abba' nyög A' szép Kató.

Hiszen no tsendes este van, Nints semmi szél:
Még is hogyan, hogyan rezeg A' nyárlevél.
Oh szép Katóm! nem reszket úgy A' nyárlevél,
Mint én te értted reszketek; liová levél.

Katóm! Katóm! ki sem jöhetsz Te tán soha,
Ugy bétsukott az a' guta Vén Mostoha,
Miólta szép ortzáidat, Szép violám,
Ottbenn az ajtósark megett Megtsókolám.

T'od azt hazudtam volt neki: Tsak a'
pipát . . .
Hogy a' manó el nem vivé A' vén szipát!
El sem hivé, rá sem hagyá, Egy szómat is;
Hi kergetett, 's lelúgoza Subámat is.

Azóltá erre jönni is Nem mertem én;
Tudod, pemetén jár az a' Puruttya vén.
Tsaa itt nyögök hozzád, Katóm! E' fák alatt;
Tudom te is nyögsz a' setét Kémény alatt.

Füstöl, Galambom! füstöl A' Héményetek;
 Mert tán bizony nagyonn alá Tüzeltetek.
 Héj, héj, az én szivembe' is Nagy tűz vagyón;
 Héj, héj azért sóhajtok én Illyen nagyon.

De még az Isten módot ád — Tudom hogy ád
 Kimentlek én, vagy megenged A' Mostohád.
 Ha más külömben nem lehet, Felégetem
 Azt a' vityillót, 's majd ötet Hozzám veszem.

A' szivem is majd meghasad, Kedves Hatóm!
 Hogy képedet még tsak nem is Tsókolhatom.
 Szegény Legény vagyok; de tsak Egy tsókot adj;
 Ihon van a' szűröm, nesze, Gatyába' hagyj.

De már reám setétedett Az éjjel is:
 Még is tsak itt kesergek én Potomra is.
 Bús sorsomat kesergem én, 'S a' szép Katát.
 Rózsám; aludj helyettem is. — Jó éjtszakát!

XV.

A' V E R S S Z É P Í T Ő.

HA most nem édes énekem,
'S nem ég Poéta-tűzzel:
Ne bántsd! — legyen borom nekem,
Egy szívzerette Szüzzel:
Gyúl nékem is tüzem, hevem,
Poéta lessz az én nevem,
'S mirtust fejemre fonnak,
Miként Anákreonnak.

XVI.

S z e r e l e m d a l.

A' TSIKÓ-BÖRÖS KULATSHOZ.

DRÁGA Hintsem, Galambotskám,
 Tsikóbörös Kulatsotskám!
 Érted halok, érted élek,
 Száz Leányért nem tseréllek.

Megvidító ortzátskádat
 Tsókra termett kerek szádat,
 Ha a' számhoz szoríthatom,
 Zsuzsiét nem tsókolgatom.

Óh hogy' kótog a' kebeled,
 Mellyben szívemet viseled!
 Oh millyen szép az ajakad,
 'S aranylántzra méltó nyakad!

Kartsú derekadon a' Váll
 Halháj nélkül is szépen áll;
 Nem úgy ám, mint a' Mantzié,
 Vagy a' majd megmondám kié.

Szép a' hajad' szép szála is,
 Ha kis tsikó hordozta is,
 Nem frizér felrakta haj a',
 Mint sok vén fraj röt Vuklija.

Édes a' te danolásod,
 Jértze-forma kotyogásod:
 Kittykottyod innepi ének
 Bús Szivemnek, szegénykének.

Ha bánatim' közlöm véled,
 Egy szódra lelkem megeled;
 Ha jó kedvem tsutsorodik,
 Általad megszaporodik.

Mikor hideg szelek vagynak,
 Elveszed mérgét a' fagynak;
 És mikor a' hév nyár lankaszt,
 Nékem te megfrissited azt.

Óh ha téged nem láthatlak,
 Beg óhajtlak, be' siratlak!
 'S ha képed kezembe akad,
 Szememből örömkönny fakad.

Téged hordozlak útamban,
 Téged öllelek ágyamban;
 És valahányszor felkelek,
 Szerelmedről énekelek.

Együtt be sokszor feküdtünk,
 Bár soha meg nem esküdtünk!
 Az éjjel is, tsak megintsem,
 Együtt hálunk úgy e' hintsem?

Óh ha szívünk' szerelmének
 Kis zálogi születnének,
 'S ott ülnének hosszú sorral
 A' kutzkóban tele borral! —

Bár tsak a' feleségemmel
 Addig tserélhetnélek fel,
 Mig fiakat, leányokat,
 Szülnél apró kulatsokat:

Zsanám meg' kulattsá válna,
 Borral mindég szinig állna.
 Az ő bőre úgy is tsikó,
 Belé férne négy-öt akó. —

De jaj, engem ide tova
 Elvisz a' Szent Mihály' lova,
 Szerelmed megemészt végre,
 És te maradsz özvegységre..

Keserves Sors! adjatok bort!
 Lakjuk el előre a' tort;
 A' mi menne más gyomrába,
 Jobb megy a' magunk torkába.

Akadtam még egy Bankóra,
 Hit szántam szemborítóra:
 De vakságtól ki már nem fél,
 Minek annak a' szemfedél?

Kintsem, violám, rubíntom!
 Itt az utolsó forintom:
 Érted adom ezt is, tubám!
 Tsak szádhoz érhessen a' szám.

Óh tsókollak, óh öllelek!
 Mig mottzanok, mig lehellek:
 Tested' tegyék holttestemhez,
 És ezt az írást fejemhez:

„Útas köszönj rám egy pint bort:
 „Itt látsz nyugodni egy Jámbort,
 „Kedves élete-párjával,
 „TSIRÓBÖRÖS KULATTSÁVAL!

XVII.

RÓZSIM' SÍRJA FELETT.

FORRÓ Sohajtások — lelkemnek
Elszaggatott darabjai!
Itt lengjeteK, hol Hedvesemnek
Nyúgosznak áldott hamvai.
Vagy szálljatok fel a' Mennyekbe,
Hol ő van, 's a' több Angyalok,
És lel kem' e' ditső helyekbe'
Várjátok meg: mert meghalok,

XVIII.

Jövendölés az első Oskoláról,

A' S O M O G Y B A N.

HÁT Múzsáknak szentelt
 Kies Tartomány!
 Illy számkivette volt
 Nálad minden Tudomány?
 Hát tsak sertést nevelt é
 Itt a' mák 's baraszt?
 Hát tsak Kanásznak termett
 A' Somogysági Paraszt?
 Istenem!
 Senki sem
 Vette észbe,
 Hogy e' részbe'
 Árva még S o m o g y!
 Hány jó ész lett vaddá,
 Hogy nem mivelték?
 Hány polgár Bonyikká,
 Hogy jóba nem nevelték!
 Dudva lenne a' Dudvák
 Közt az Ananász
 Kanász marad a' kinek
 A' nevelője Kanász.
 Hát már, hogy
 A' S o m o g y
 Illy tudatlan
 Formálatlan,
 Kié a' liba?

Debretzen, és Patak
 Messze estenek,
 Ide, hol a' Müzsák
 Nem is esmértttenek.
 A' mi kevés pénz bejött
 Két három póra*),
 Nagyobb dologra ment el —
 Borra avagy Disznóra.
 A' szegény
 Pór legény
 Vagy Bodnárnak,
 Vagy Betyárnak,
 Vagy Zsiványnak állt.

Óh szomorú sorsa
 Egy szép Megyének!
 Hol a' Magyar lelkek
 Megvetve heverének.
 Óh nem fáj é a' szive
 Minden Magyarinak,
 Hogy a' Magyar fiakkal
 Gondolni nem akarnak?
 De tán jő
 Olly idő,
 Mellyben nekünk
 A' vidékünk
 Új Hélikon lessz. —

*) póra, poltra, másfél krajtzár.

XIX.

MIÉRT NE INNÁNK?

IGYUNK, barátim! a' komor
 Bú' lángja nem tsatázik,
 Ha Mádi borral a' gyomor,
 A' kis pokol, megázik.
 Igyál! ne, e' szőlögerezd'
 Levével öblödet fereszd.
 Vigadj, ötsém! maholnap
 Zsákjába dughat a' pap.

Mi gondod a' továbbira,
 'S világotat hogy' éled?
 Tekints tsak e' jó Mádira,
 Szived tudom megéled.
 Más hadd gyötörje a' fejét,
 Töltvén bolond esztendejét;
 Élünk rövid napunkkal
 Múlatva vig *Igyunkkal*.

A' Bakhus Úr' pintzójibe
 Magam leszek vezértek.
Nunc est bibendum! ennyibe'
 Horáttzal egyyet értek.
 Igyunk! eb a' ki nem barát,
 Tegyük le minden maskarát.
 Most rajta! *poculatim*.
 Igyunk, vidor barátim!

XX.

Egy kétségbe esett.

MAGA - GYILKOSA.

JAJ, Egek! melly szörnyü képzeletek,
 Mellyeket elmémben hempelygetek.
 Oh, látom Tartarus' mély üregét,
 A' feljött Árnyékok' fergetegét!
 Már Lelkemig ér a'
 Pokloknak hóhéra,
 Dárdákkal,
 Fáklyákkal
 Veri Megéra!
 Jaj! hová kell lennem;
 Nem lehet pihennem;
 Melly vesztő
 Ijjesztő
 Tsata van bennem!
 A' szép Napfény eltűnt;
 Tsak nékem kell még látnom ezt a' nagy bünt.
 Oh, jóltévő Halál!
 Ki borzasztóm valál,
 Jer, karom' emelem!
 Itt a' megszenteltt Kés, —
 Tégy jól, jaj, jaj, ne késs,
 Oh, Fúria! velem.
 Idvez légy, óh Plútó!
 Fogadj el; 's nyugtató
 Szent kezed' ölelem. — —

XXI.

DAFNIS HAJNALKOR.

Szép Hajnal! emeld fel földünk felett
 Az egek alatt tündöklő szent fáklyádat;
 Bársonyban idvezli majd Napkelet
 Az aranyozott felhők közt szűz ortzádat.
 A' Madarak kontzertjei tisztelnek már,
 Sok fatetön éneklő Fülemüle rád vár.
 Jer, vedd el fényeddel
 A' még iszonyú égnek gyász ruháját,
 Hogy messze szélessze
 A' mord éj fekete homályát! —

Felkél a' rózsákból, 's illatozva
 Emeli Zefir Nektárral töltt szárnyait,
 Harmatos tsókokkal játszadozva
 Tsipegeti fel még alvó kis társait,
 Már susog a' fának tetején kerengvén,
 Majd piperés rétünknek kebelibe' lengvén.
 Szárnyra kél a' viznél
 A' több Zefirek' nyájas kiseded rajja,
 A' nedves Völgy' kedves
 Szaggal töltt liliomit nyalja.

Rajta, kis Szellötskék! szedegessetek
 Violaszagot szárnyatok' bársonnyára,

Mig Chlóém fel nem kél, siessetek
Vele pihegő mellyére 's szátskájára.
Mig aluszik játszodjatok Édesemmel,
Majd ereit tsiklándozzá... tok — fel ;
Akkor sügjátok meg,
Hogy hajnal előtt Dafnis már pihegett,
Sohajtván szép Nevét
Itt e' kis patak' ere megett!

XXII.

CHLOÉ DAFNISHOZ.

Menjetek, kis Szellők! menjetek,
 Lelkem is Dafnishoz megy veletek,
 Mondjátok: hogy Chloé már hevül,
 A' Dafnis' tüzetől ég merevül.
 A' Szerelem szívem' rejtekibe' dong
 A' keserü-édes Mézbe' zсібong.
 Mellyet szád' rózsáiról szedett;
 Áh! kár! hogy fülánkkal mérgesedett!
 Tele már Szerelemrajjal mejjem,
 Sok ezer fiait hogy neveljem? —
 De hogy elaltassam sok fiát,
 Jer, Dafnis! hints rájok Ambróziát:
 Tsókjaid' harmatján mind elül,
 Lassan zсібongó álomba merül. —
 Így emelem vigan fel karomat;
 Így ölelem kedves Dafnisomat;
 Így lelkedbe ontom lelkeket,
 Életedbe öntöm életemet;
 Hadd nyíljon ága száz új bimbókkal,
 Pirúljon muskatály izü tsókkal:
 Majd köztte az öszvenött ágaknak
 Fészket a' Szerelmek' Madarai raknak.

MÁSODIK KÖNYV.

M. A. S. O. D. I. K. O. S. A. M.

I.

A' MÚZSÁHOZ.

MÚZSÁM, ne tsüggedj! bár vak irigyeid
Kantsal szemekkel rád hunyoritanak,
Múzsám, zsinatjokban az Ország
'S a' tudományok eránt ne tsüggedj!

Lát'd; a' magános berki homály alól
Mig a' babér - szál halkal emelkedik;
A' nyári gyanták' durrogási
Szent tetején magosabbra rázzák;

A' téli szélvész' mérgei közt örök
Zölddel viritván, fája töveskedik:
Te is kevély megnyúgovással
Bird magadat, ha sikólt az allynép.

Lát'd! integetnek tiszta barátaid;
Nevednek óltárt a' maradék emel:
Meggukkad annál a' kajánság,
Es a' Halál elalél előtte.

II.

HÍVÁSA A' MÚZSÁNAK.

JER, kit mérges gondok rágnak,
Jer a' zöld Tempére,
Ez ártatlan mulatságnak
Ébresztő helyére.
Itt örvendhetsz a' vig ekhóval,
Játszadozván muzsikaszóval,
Az örömök' táborában,
A' Grátziák' sátorában
Vigadozván Názóval.

III.

A' S Z É L H E Z.

MIT hizelkedel, óh lengeteg, óh tsalárd
Elmek' ingadozó béllyege, esti szél?

Hát füstfogta Hazámnak
Nem borzasztanak üszögjei?

Vig hangot hazudó Pósta! mit únszolod
Pernyében heverő lantomat? A' katzaj

Bosszantó gyönyörűség
A' böldogtalanok között.

Zengj a' kis Balaton' partja körül, hol a'
Természetnek örök Szüze 's az emberi

Mesterség, ez a' Héros,
Egy tükörbe katsonganak.

Tsattogjál aranyos szárnyal enyészeten,
'S hagyj engem' szabadon Dácia' pallyagán

Elnémúlva zokognom
A' Nád-lepte fedél alatt.

Hát a' nyár' elején nem te valál, ki a'
Szikrából eredett lángokat egy szegény

Özvegynek fedeléről
Szórád vad haboták között?

Látám a' Lakosok' jajjait a' setét
Füstnek gombolyagin mennybe tolongani

A' Mindent-tehetőnek
Zsámolyszékihez, a' kinék .

Kor-kémeltte falán bús diadalmadat
 Tapsoltad. Szomorú düledezési közt
 Most a' gyász 's a' halálos
 Tsendesség' fija zsibbadoz.

Szent tömjénit előltá az Imádkozás,
 'S a' Zsoltárok' crös Sériafi' zengzete
 Megnémült. Igaz irét
 Vallásába se lelheti

Mostann a' nyomorúlt; tsak zokog, és maga
 Házának hamuját hinti fejére már.
 Óh, óh még is örömré
 Ingerlesz, te katzérozó!

Hogy? Hogy tudjon ezüst hangokat 's innepi
 Vig dalt adni nekem Calliopé, mikor
 Vulkán az Helikonnak
 Szent berkét tövig égeté?

Nem lát'd, hogy' kesereg, nyögve hogy' öntözi
 Elsirtt tsillaginak könnyivel a' habért?
 Nem lát'd sárba keverve
 Pernyés köntösinek havát?

Hát én a' ki (miként a' Capitolium'
 Tözsomszédja, Ovid) hasz'talan éltetém
 Itt a' Mennyeieknek
 Környékén bizodalمامat,

Felvidülhettek é? Lám oda Tiburom,
 Hol vig gondolatim szárnyra repültenek,
 És a' rózsá-lugasnak
 A' mellyben Philoméla 's én

Egymást váltva üténk Pindusi dallokat,
 Nints árnyéka tovább. Hagyj nekem, esti Szél!
 Hagyj békét, 'pítzi lantom'
 Törd izekre . . . De mit, de mit

Hallok még is amott? innepi lármaszót
 És SZÉCHÉNYI nevet hallok a' Heszperus'
 Bibor pitvara mellől —
 Haj, még is tsak örülni kell!

Még is kell örömet tudni! nem állhatok
 Ellent szívem' erős duzzadozásinak:
 Lantot, Pieri, lantot!
 Száz vig hang veri nyugotot.

Mennyegzőt mutató Innepi lárma é?
 Vagy más boldog öröm' zengedezése az?
 Jertek, Gágesi Szellők,
 Mellyek Veszta' ölének értt

Almáit gyönyörűn lengetitek puha
 Szárnyakkal, vigyetek, jertek, emeljetek
 Túl a' fellegeken túl —
 Már, már szárnyra emelkedem.

Látom tornyosodó szent hegyedet, Buda!
 Hol Corvin ragyogott 's hajdani nemzetem,
 Látom már Nizidernek
 Tsendes tükribe' képeimet.

Itt minden halait Czenkre sietteti
 Tétis, túl az öreg Pán teli tulkait
 A' kastélyba behajtja,
 És Céres maga tölti meg

A' bőség' szaruját. Sopronyi halmain
 Tombol Liber Atyánk, 's vig adományival
 Kínálgatja az Ikvát:
 Ikvának szemé ég, ragyog.

Ím, im a' koszorús Pásztorok, és velek
 A' szomszéd Ligetek' Hölgyei (óh kegyes
 Látás! dalra fakadnak;
 Haj! hogy' zeng az egész Vidék.

„Jóltévő Oziris! élet adó Atyánk!
 „Izis nyájas Anyánk! éljete! éljete!
 „És a' boldog Arany Kort
 „Óh kezdjétek elől megint!“

Így éneklenek ők. — Vénusz, Uránia,
 A' boldog szeretet' kellemes Asszonya,
 Szennyetlen viseletben
 Hoz két égi szövétneket.

'S im a' földmivelő Keszthelyi Indigesz'
 Hügával jön az én Calliópém' kegyes
 Disze 's gyámola; szivén
 Hogy tsillognak az érdemek! —

„Hószinü szeretők! már huszonöt tavasz'
 „Rózsáját kötözém rátok. Az égi tűz,
 „A' vidám, a' hibátlan,
 „Lángolt bennetek, Édesim!

„Félszázadra fogom nyújtani lántzotok',
 „Hiv lelkek, Nemesek: majd unokáitok
 „Fogják ősz korotokban
 „Számosbitni ez innepet.“

Ezt mondá az egek tiszta lakója, 's im
 Szép testvére, ama' rózsatekintetü
 A' szellős Amatusról
 Hattyujinn ide jön, 's felel:

„Igy fényljék ezután a' ti LAJOSTOKON,
 „'S BATTYÁNINN Amatus' rózsakötése majd;
 „És néktek liliomszál
 Légyen béretek, és babér.“

Igy áldottanak ők: mennyei hangjokat
 Vigan visszonozák istenek, emberek.
 És én — pallagi dallos, —
 Bort és kedvet ivám velek.

IV.

A' MAGÁN OSSÁ GHOZ.

ÁLDOTT Magánosság, jövel! ragadj el
 Álmodba most is engemet;
 Ha mások elhagyanak is, ne hagyj el,
 Ringasd öledbe' lelkemet.
 Öröm nekem, hogy lakhelyedbe szálltam,
 Hogy itt Kisasszondon reád találtam.
 E' helybe' andalogni jó,
 E' hely Poétának való.

Itt a' magános Völgybe' és tserében
 Megfrisselő árnyék fedez,
 A' tsonka gyertyányok' mohos tövében
 A' tiszta forrás tsergedez.
 Két hegy között a' tónak és pataknak
 Nimfái kákasátorokba laknak;
 'S tsak akkor úsznak ök elő,
 Ha erre Bölts 's Poéta jő.

A' lenge Hold halkal világositja
 A' szöke bikkfák' oldalát,
 Estvéli hűs álommal elborítja
 A' tsendes éjnek angyalát.
 Szelid Magánosság! az illy helyekbe'
 Gyönyörködöl 's mulatsz Te; ah, ezekbe
 Gyakran vezess be engemet,
 Nyugtatni lankadtt lelkemet.

Te a' Királyok' udvārát kerülöd,
 Kerülöd a' Hastélyokat;
 'S ha bévetödsz is, zsibbadozva szülöd
 Ott a' fogyasztó gondokat.
 A' félelem 's bú a' vad unalommal
 Tsatáznak ott a' tiszta nyugalommal,
 A' nagy világ jótétedet
 Nem tudja, 's útál tégedet.

Óhajtoz a' fösvény, de gyötrellemmel
 Goromba lelkét bünteted;
 A' nagyravágyót kérkedő hiszemmel
 A' lárma közzé kergeted.
 Futsz a' tsatázó trombiták' szavától,
 Futsz a' zsibongó városok' falától;
 Honnyod tsupán az érező
 Sziv, és szelid falu 's mező.

Mentsvára a' magán szomorkodónak
 Tsak a' te szent erdőbe' van,
 Hol biztatásit titkos égi szónak
 Hallhatja a' boldogtalan.
 Te azt, ki megvetette a' világot,
 Vagy a' kinek már ez nyakára hágott,
 Riséred és apolgotod;
 Magát magával biztatod.

Te szüled a' Virtust, tsupán te tetted
 Naggyá az olyan böltseket,
 Hiknek határtalanra terjegetted
 Testekbe' kisdéd lelkeket.
 Te benned úgy tsap a' Poéta széllyel,
 Mint a' sebes villám setétes éjjel;
 Midőn teremt új dolgokat
 'S a' semmiből világokat.

Óh kedves Istenasszony! én is értted
 Gyakorta mint sohajtozom,
 Mert szívemet baráti módra érted,
 Midőn veled gondolkozom.
 Ártatlanúl ketsegtetel magadba,
 Nints tettetés sem tsalfaság szavadba',
 Hiv vagy, nem úgy mint a' mai
 Szines Világ' barátai.

Lám melly zavartt lármák között forognak
 A' büszke lelkek' Napjai,
 Körül kövekre görgenek, zajognak,
 Mint Rajna' bukkánásai —
 De ránk mikor szent fátyolid vonúlnak;
 Mint éji harmat, napjaink lehúlnak,
 Tisztán, magába, tsendesen:
 Élünk, kimúlunk édesen.

Sőt akkor is, mikor szemem' világán
 Vak kárpítot sző az halál;
 Ott a' magánosság' setét világán
 Behulltt szemem reád talál.
 Siromba tsak te fogsz alá követni,
 A' Nemtudás' kietlenén vezetni:
 Te lészel, ah! a' sirhalom'
 Völgyén is Őrzőangyalom.

Áldott magánosság! öledbe ejtem
 Ottann utolsó könnyemet,
 Végetlen álmaidba elfelejtem
 Világi szenvedésemet,
 Áldott Magánosság! te légy barátom,
 Mikor tsak a' sir lessz örök sajátom.
 De ez Napom mikor jön el? —
 Áldott Magánosság, jövel!

V.

K I F A K A D Á S.

BIZ' én nem is törődöm már,
 Akárki mit beszélljen.
 Gyakran rúgást ejt a' Szamár
 Betsületes személlyen,
 És jámbor is jár ott, ahol
 Egy két irigy kuvasz tsahol,

Akárki mit felőlem mond,
 Mind szél után botsátom.
 Volt mindenkor, 's lessz is bolond;
 De volt, 's lessz is barátom.
 Béhunyom hát fülem' szemem',
 Érzem tulajdon érdemem'.

De másra m'ért is hallgatok?
 Szándékomból ki zár ki?
 A' mint vagyok, maradhatok
 Olly ember, mint akárki;
 Ebnél külömb sok tzimeres;
 Akár setét, akár veres.

Ha kell, kedvem szerént eszem,
 Kottyfittyre nem szorúlok.
 Hellyén van még az én eszem;
 Ollytól nem is tanúlok,
 Kinek kobakja korpavár,
 'S a' tzinke is tart tőle már.

Érzem saját jó szívemet,
Más embernek nem véték.
Még is, ti Tzenkek! engemet
Szitokra felvevétek.
Ha néha én botlottam is:
De a' ti lelketek hamis.

Más az hibában torkig ül;
Még is darál felőlem;
Bár engem' a' jámbor betsül,
Tsijét teszen belőlem.
Kurvannya! hadd fetsegjen ő,
Höld-töltre tán eszére jô.

VI.

VIRÁG BENEDEK ÚRHOZ.

NÉKEM zöld olajág 's rózsalevél fedi
 Békés homlokomat, 's Páfusi lantomon
 A' mirtusligetek' lanyha Zefirjei
 Félszunnyadva enyelgenek.

Mig LILLÁNN zokogok, 's tsonka panasszaim
 A' lágy alkonyodást sirni siettetik:
 Szép Kinzóm az alatt kedvese' karjain
 A' Cythére' lugassa közt

Próbálgatja nevem' messze felejteni;
 Én sirok, te pedig zengedező VIRÁG!
 A' zöld Pannoniát 's Dátzia' Szüzeit
 Új hangokra tanitgatod.

Hallom tárogatód' tábori hangzatit,
 Hallom Pest' fala közt és Buda' szirtjain;
 Már a' Harpatokat verdesik, 's a' Tisza'
 Sikján messze terülnek el.

Hallá Elizium' berkeiben Horácz'
 Szent árnyéka Hazám' Bárdusa' énekét,
 És réz piramisán, mellyet emeltt maga,
 Néked fő helyet engede.

Látom lábod alatt a' letiportt halált —
 Ni, mint küzdik az Éj' rettenetes fija!
 Mint tajtékzik atzél inye, 's eszén kívül
 Mint ordítja kiverett fogát!

Látá ezt az örök Hír; 's felemelkedő
 Rét szárnyára vevé nagy nevedet, VIRÁG!
 'S túl a' tsillagokon Melpomené' fiát
 Istenlé diadalmi hang.

Megvan! Győzödelem! Rajta, Nemes Magyar,
 Fűzz számodra babért, 's tégy örök oszlopot;
 És sasszárnyaidonn engem' is, édesem,
 A' szent Pimpla felé segits! —

A' nap ködbe borúl, elfogy az Ótzeán,
 A' szirtok' 's a' hegyek' fellegi bértszei
 Elmállott hamuvá válnak; az ősz idő
 Mindent fékje után ragad:

Eldülnek Babilon' tornyai, 's nem lelik
 Gyémánt jármokat a' büszke tirannusok,
 A' nagy Várat és kis Birodalmakat
 Vastag rosda emészti meg —

Látjátok? vagy erőss rémzetem áltat el?
 Látjátok ki van ott' a' düledékeken?
 Ó az — Melpomené; a' befaló Chaósz'
 Mejjén áll, 's az ezer veszély'

Porja 's füstje között a' zavaron belől
 Tsendes fénybe ragyog Mennyei homloka,
 Megtartó szemeket vét Helikon felé;
 'S élnek lantosi, él VIRÁG.

Élnek mindazok is, kik neki Templomoz
Szenteltek, 's kiket a' lantosok áldanak;
Él a' Keszthelyi Gróf, és az örök Na-
pok'

Jussán Nagy Neve tündököl.

Jer hát, végy te babért, én olajágakat
Fűzök fel; te vitéz tárogatód' szavát
Búditsd, én meg' ezüst lantomat izgatom;
Zengjük FESTETITSET, jere!

VII.

A' DOROTTYA' HÍNJAI.

HA elértette : m'ért ment el
 Ollyan hideg komplementtel ?
 Rám m'ért jobban nem vigyázott,
 Mikor szemem úgy szikrázott ?

De tsak elnéztem zokogva
 Tegnap is a' tántztól fogva,
 Melly hidegen traktál vélem,
 Bár én a' szót nem kimélem.

Az Úr' keze mikor tántzolt,
 Az enyimhez képest jég volt ;
 'S bár melly heven szorongattam,
 Szives költsönt nem kaphattam.

'S bátor mást, akármit, tészek,
 Ertte jutalmat nem vészek ;
 Söt sokszor el sem fogadja,
 'S ha mit kezd is, abba hagyja.

Az Úrnak sokkal kedvesebb,
 A' ki köszivü , 's kényesebb ;
 Éj ! a' vadegrest szereti,
 'S az asszuszölöt megveti.

Szavát sem úgy szokta tenni,
 Mintha el akarna venni;
 Hozzám eddig csak úgy szita
 Mint Cavallér, 's fäavorita. —

Sokszor várom; de tsalódom,
 Sokszor látom; de nints módóm.
 Szól, szól; de egy hév Dámának
 Rényjci többre vágynának.

Azt veszem már észre éppen,
 Hogy nem türhet semmiképpen;
 Mert minden fordulásinál
 Vélem ellenkezöt tsinál.

Elfordúl, ha mégyek felé:
 Feláll, mibellyt ülök mellé:
 Ha mit tzélzok, mindjárt felsüt.
 Majd hogy a' guta meg nem üt!

Ha valamely társaságba'
 Kezdek velle nyájasságba:
 Mindjárt szerioz 's valódi.
 Az sem szivesség, sem módi! —

Ezer kinom' ha meglátná,
 'S ujját sebembe botsátná:
 Tudom, hozzám lágyabb lenne,
 Szükségemről mindjárt tenne.

Jaj, be nagy kin a' heveesség,
 Még nagyobb a' szemérmesség!
 Ez hallgatna, ama' szólna;
 Tsak mind kettő baj ne volna.

Kösziv volt abb' a' férjfibá',
 Ki bé hozta azt módiba,
 Hogy ő bátran szóljon 's járjon,
 A' Dáma tsak kéztől várjon.

Ha kivalljuk, hogy szeretünk,
 Az ifjaktól megvettetünk;
 Ha szólni meg' nem kívánunk,
 Az ördög sem jár utánnunk.

Égni kínos: szólni szégyen.
 Már hát az ember mit tégyen?
 Óh férfiak' vastörvényje,
 Melly alatt nyög sok sziv' kényne!

De én bizony nem bánom már,
 Szóljon akárki a' tatár;
 Még is az Úrnak megvallom.
 Mert a' sok türest sokallom.

Már szivemnek nintsen nyugta,
 Hallgatás' zárját felrugta.
 Ki is volna, ki ne szólna,
 Ha illy kínok között volna?

Megvallom, hogy úgy kedvelem,
 Hogy még helyemet sem lelem;
 Étem sints, tsak nyújtózhatóm,
 Az Úr' karjára vágyhatnám.

Ha pedig az Urat látom:
 Ásítózok, számat tátom,
 Tsiklándik bennem minden rész,
 Hogy majd az eszem is elvész.

Álmaim is mind nehezek:
 Mind tsak kísértést érzek.
 Az éjjel is a' setétbe'
 Megnyomtak az Úr' képébe.

Édes ugyan a' szerelem!
 De keserűn bánik velem,
 Ha mézzét olykor mutatja,
 Üvegen által nyalatja.

Bámúlásra méltó vennem,
 Hogy lehet olly erő bennem,
 Hogy gyarló Lyánka létemre
 Halál nem jön életemre?

Azt sints honnan magyaráznom,
 Hogy bent égek, kinnt meg' fázom;
 'S két — — — — —
 Olly nagy Etna hogy lángolhat?

Mert ha szívemet tserébe'
 Tehetném az Úr' mejjébe,
 Hogy egy nap' ott szikrádzana:
 Az Úr a' kútba ugrana.

De bár kútba ugranék is,
 Bár benne nyakig állnék is;
 Még sem álunna el langom,
 Mellytől gyúlad — — — —

Hanem, ha tán, mint szokásban,
 Van minden nagyobb Városban,

— — — — —
 — — — — —

—

VIII.

AZ EKHÓHOZ.

Panaszimat óhajtással
Kettőztetem, óh!
Jer az eget jajgatással
Kérni, bús Ekhó!
Te vad havasok' kösziklája,
Te szomorú Ekhó' hazája,
Jajgass vissza reája!
Panaszimat óhajtással
Kettőztetem óh!
Jer az eget jajgatással
Kérni, bús Ekhó!

IX.

A' N. MÉLT. GRÓF SZÉCSÉNYI FERENTZ
 Ö FXC.JA'

NEMZETI KÖNYVTÁRJÁRA,

melly hozzám KÜLTSÁR Úr által érkezett.

Hol jártok, óh Félistenek, óh nemes
 Árnyékok, itten? Ki 's mi hozott ugyan
 E' Hortobágy' pusztái mellé
 E' Magyar Arkadiába, kérlek?

Ti új világot szórtok az én setét
 Honnyomba, 's új fényt: érezem isteni
 Ihlésteget; lantot ragadván
 Hódolok ellene-állhatatlan

Súgáritoknak. Vólt az arany világ,
 Mellyben az Egnek sorsosi a' szelid
 Emberhez is beszálltak. — Így lett
 A' Filemon' kalyibája Templom.

Ti, halhatatlan Lelkek! az érdemet
 Megsokszorozván drága Hazátokon,
 Buzgányra termett markotokba —
 Pindusi tollat egyengetétek.

'S most már az ázur Menny' palotáiban,
 A' Mennyköveknek hámorain felyül
 Megistenített ajjakokkal
 Vészitek a' diadalmi Nektárt.

Még is magános nyugta-helyén ihol
 Egy elfelejtett kis Danolót, 's Magyart
 Meglátogattok: mint köszönjem
 Isteni táborotok' malasztját?

Kultsárom! itt vagy? tán te valál ditső
 Félisteninknek jó kalaúzza, szólj?
 Hogy hü barátságod' fogadjam,
 'S isteneinkre tömént botsássak. —

„Ne nékem intézd a' köszönést, Magyar!
 Ne nékem intézz tárogatót, tömént;
 A' Czenki oltárookra tartsad
 Innepi tárogatód', töményed'.

„Tudod hogy ott áll Temploma a' szelid
 Müzsáknak, ott van pitvara a' fejér
 Jótételeknek; ott adott helyt
 Calliopédnak ama' Nagy-ember,

„Ki Nemzetünknek Lantosit és feles
 Íróit a' közfényre kiálltató.
 Gözburkok ülték szent neveknek
 Érdemit a' buta Lethe partján,

„Széchényi' tsendes virtusa bétöré
 Az ólom éjnek százszeres ajtajit,
 És Nemzetünk' kertébe rakta
 A' siket Élizium' babérit.

„Most látogatják régi Tudósaink,
 Vagy elfogadják, hiv unokájikat. —
 Hozzád is elkísértem őket
 A' kegyes ÉLETADÓ' szavára.“ —

Óh gyáva lantom' húrja, miért rebepsz?
 Óh mért nem onthatsz olly teli hangokat,
 A' millyeken az Égi Sférák
 Hármoniáznak az Isten áldó

Mindennek öblén? Méoni trombiták,
 Lezbószli lantok dörgik az emberek
 Meggyilkolójit, 's homlokoknak
 Tiszteletére babért kötöznek.

Egy, tartományok' pestise, milliom
 Élőket öl meg; 's imhol az ő neve
 Hérós: Ugyan NÉKED mit adjunk,
 Óh te, ki annyi halottat ismét

Életre hoztál? óh TE, ki annyi sok
 Élőknek édes gyámola, disze vagy.
 Nagy Gróf! az élők 's holtak egygyütt
 Zengedezik kezeid' tsudáját.

Ni a' jövendők', ni az Utóvilág'
Képes-piattzát látom az éj alól
Felnyúlni, 's a' Széchenyi névvel
Hallom az Aeonokat susogni:

Gyémánt kopáttsal, nézd, Uram, a' komoly
Történeteknek termetes angyalát —
Nézd, nézd, Neved' roppant betűkkel
Vágja be a' Krapak' oldalába.

X.

AZ ELSZÁNTT SZERETŐ.

Semmivé kell lennem!

A' Nemlétel hiv.

Gémberedj meg bennem,

Rontsoltt Szív!

Jobb, hogy a' dögférgék

Széttmartzongjanak,

Mint e' belső mérgek

Rágjanak.

Oh miért születtem!

Vagy m'ért szerettem!

Vagy m'ért élek!

Jaj fuss a' szépektől,

Mint a' tigrisektől,

Jámbor lélek!

Én is egyszer képzésemnek

Meghódoltam,

Két hitető szemnek

Rabja voltam.

Válj bennem epévé,
 Hajdan édes hang!
 Gyűlj pokol' tüzévé,
 Kedveltt lang.
 'S a' kiért így élem
 Bús világom' még,
 Vágd ki együtt velem,
 Bosszús Ég!
 M'ért kívánjak élni?
 Élni 's nem remélni? —
 Hogy bűm nőjön? —
 Nem! — 's ha halni mégyek:
 Hogy magam ne légyek,
 Ő is jöjjön!
 Hogy ott tsalfa praktikáját
 Kitruttzoljam,
 És hitszegő száját — —
 Megtsókoljam,

XL.

EGY FIATAL HÁZOSÚLANDÓNAK
HABOZÁSA.

SZEME nem sir; még is nedves;
 Répe rántzos; foga redves;
 Horgas lába tittyen tottyan;
 Sovány fara egyet lottyan.

Mégis, noha hidegvette,
 Legényes a' szedte-vette:
 Oh Uram! őrizz meg ettől
 A' vasorrú kísértettől! —

Vén ugyan, vén a' kurvannya:
 De van ezüstje arannya,
 A' melybe ha markolhatnék,
 Hozzá jobb kedvet mutatnék.

Tsak pénzében lennék vice;
 Megölelném histórice,
 Férje lennék az erszénynek,
 E' kén a' szegény legénynek!

XII.

AZ EMBERISÉG 'S A' SZERETET.

FELFOGADTAM száz-meg-százszor,
 Nem fogok szeretni másszor ;
 Felfogadtam semmi Lyány,
 Rabbilintsre már nem hány

Azt mondám , bolond is voltam,
 Hogy szerelmekhez hajoltam :
 Azt is mondám , mind bolond,
 A' ki rólok le nem mond.

Felfogadtam , hogy míg élek,
 Egy Asszonnyal sem beszéllek ;
 'S bár Heléna volna is,
 Még sem kapnék rajta is.

Gyűlölöm minden nemével ,
 Bájoló tekintetével ,
 Gyűlölöm ! — Mind tsalfa kép,
 'S még talán tsalfább ha szép.

Felfogadtam mindenekre,
 Rá se nézek ökemekre ;
 Mert mind vesztembe kerül. — —
 Meg is álltam emberül.

Jaj de fojtó unalommal
 Bánat szálla rám egy nyommal,
 'S a' szerelmes kény helyett
 Gyülölség foglalt helyet.

A' barátság 's kedv megszünék,
 Tréfa, nyájasság eltünék;
 Tsak setétes gondolat
 Vont körültem gözfallat.

Tsak rettentő képzelések,
 Tsak kegyetlen érzések
 Ostromolták lelkemet;
 Ugy gyötörtek engemet,

Semmi Virtust nem kerestem;
 Embergyülölésbe estem,
 'S már egészen ellepe
 Lelkestől a' sárepe.

Már az elmém is tompúla;
 Es tsak — tsak keyésbe műla,
 Hogy fejembe nem lövék, — — —
 Még is elmémhez jövék.

Légyen hálá! észrevettem,
 Hogy bolond gombákat ettem,
 'S felkiálték: „Grátzia!
 „Megbottsáss szép Cipria!“

Jertek, óh Angyal-személyek;
Hogy megint, mint ember éljek!
Elvettem pisztolom'. —
Szép ortzátok' tsókolom.

Véletek hát szívet váltok,
Szép embernek, 's így kiáltok:
„Mind bolond, ki nem szeret,
„Vágasson magán eret!”

XIII.

AZ EMBER;

a' Poézis' első Tárgya.

Óh melly örömben folytak el ekkorig
Zsengére nyiló napjaim! óh miként
Érzém, hogy élni, 's Tháliának
Rózsanyakán enyelegni, édes!

Vig borzadással jártam el a' Görög
Szépségek' és a' Római Nagyvilág'
Pompás maradványit; 's ezeknek
Sirja felett az Olasz' negédes

Hertjébe' szedtem drága Narantsokat;
A' frantz mezőket láttam; az Albion'
Barlangiban 's a' Német erdők'
Bértcibenn örömet találtam.

Olykor hevitvén lelkemet is belől
Új képzelések 's büszke vetélkedés;
Lantot ragadtam, 's a' lapályos
Dácia' térmezején danolván,

A' földnek allyáról felemelkedém;
A' felleg elnyelt, mennyei képzetim
Mint az habok felfogtak, 's úsztam
Gondolatim' tsuda tengerében,

„Mérész balandó! lelkesedett iszap!
 „Így zenge hozzám egy levegői Hang,
 „Szentségtelen létedre nem félsz
 „Angyali pitvarokat tapodni?

„Ki vagy, miért vagy, hol lakol?
 és kinek
 „Szavára mozgasz? 's végre mivé
 leszél?

„Mig ezt ki nem vizsgálod, addig
 „Por vagy, az is leszél,“ E' szavára,

Mint lenge párák' éjjeli tsillaga,
 A' tágas Éther' Mennyezetén alól,
 Sebes bukással földre hullván
 Tsak tsupa por, hamu lett belőlem.

XIV.

EGY BÉTSI MAGYAR GAVALLÉR.

BE' kedves Napjaim repdestek mellettem!
 Be' vidám életem volt régenten!
 Mikor még a' márvány szívet is megvettem
 Egy szótskán, egy kurta komplimenten: —
 De most már kerülnek, látom, az ollyak is,
 Kik hajdan tiszteltek, 's imádtak is.
 Úgy vagyon! kit tegnap bálványolt a' Dáma,
 Szemeit gúnyolva hánya rá ma.

Mig tsengett, mig pengett nálam a' sok tallér,
 Mig szemfényt veszthetett a' szuferint;
 Vóltam a' Dámáknál kedves egy Gavallér,
 Tiszteltek, imádtak módjok szerint: —
 De most rám mindenik félszemmél hunyorgat,
 Megvető nézéssel hátat forgat.
 Úgy vagyon! — — — — — — — — — — :
 Láb alatt sem fér el ma, ha szegény.

Már ma a' sziveket kirakják vásárra.
 Legjobbat vehet a' legpénzesebb;
 Romisz lessz, 's rossz féle, ha öltő az árra,
 A' módi 's külföldi legbetsesebb: —
 Így arany szerelmet aranyon vehetel,
 Réz lessz, ha' tsak rézzel fizetgetel.
 Úgy vagyon! most aranyidőben kell élnünk,
 A' mint peng, a' szerént kell remélnünk.

XV.

MÉLT. GRÓF FESTETITS GYÖRGY Ő
N-GÁRA.

A' Hadi Oskoláról.

Szárnyalj le Mennyből Calliopé! 's segítsd
A' még szokatlan Tárogatón kezem'.

Im Tháliának gyenge Lantját,

Bár szeretik koszorús Leányink,

E' rozmaringok zöldje alá teszem;

A' fenyveseknek görbe gerintzeit

Megmászom, 's onnan messze nézvéni,

Kalpagosink' örömét kifúvom. —

Ki az, ki kertté téteti a' mezőt

'S termő mezővé a' sivatag kopárt?

Kit Tritonok' kürtje 's Tihannak

Rijjadozó hajadonja hirdet?

Nem látod őt — a' Keszthelyi Indigeszt?

Az ő Nevének Temploma fénylik ott.

Nézd mint teríti bé Hazánknak

Bóldog Egét ragyogó világa,

Bellóna' markos Báltya pihenteti

GYÖRGY' görbe kardját húsz adamás szegen,

Zöld pálmaágakkal takarván

A' hüvelyére tapadtt aluttvért.

A' tarka Bőség tsüngeti jobb felől

Horgas türökjét; és sok ezer betses

Áldási nem fűvén beléje

Hervadozó mezeinkre ontja.

Pómóna rak rá ritka gyümölcsöket ;
 Tzéres kötést fon sárga kalássziból,
 Mellyet piros pipatsvirágok
 'S kék Czianák gyönyörün vegyitnek.

Idvezli GYÖRGYÖT szöke gulyái közt
 Pán, a' furuglyás; 's Szittyá szokás szerént,
 Bachussa a' bölög Szigetnek
 Töltt poharát neki hajtogatja. —

Melly tisztelettel borzadok! a' magas
 Mennynek Leányit látom az Áoni
 Keszthelybe' — óh bölög halandó
 A' ki az Égbe-lakók' barátja!

Melly édes érzés játszik az ő komoj
 Ortzáikon, 's mint zengik az/Indigeszt,
 Tágas mezöt 's Védöt találván
 Szárnya alatt --- De mi képtelenség —

Márs könyvet olvas! Huga sziláltt haját
 Felsimogatván, né! hogy okoskodik,
 És tzirkalommal mérsekélli
 A' tüzes ütközetek' piattzát.

Ott kardra termett ujjait egy Huszár
 A' messzelátó tsöhöz egyengeti;
 Itt egy erőss Hajdú az Ország'
 Rajzolatín figyelemmel andalg.

Mit szóltok erről Hétmogorók? ti kik
 Tátor' havassán tábori abroszok
 'S nézőtsövek nélkül jövétek
 E' Kanaán' mezejére győzni?

Azonn igyekszik FESTETITSÜNK, hogy e'
 Kartáts világban hiv unokáitok
 Ésszel 's okossággal tanulják
 Örzeni érdemitek' jutalmát,

Melly értte hullott véreitek miatt
 Zsengés. — Ma már a' táborokat befűltt
 Szobákba' intézik tsatának;
 'S penna után viszik ütközetre,

Kiknek nyeregből szabta ki rendjeket
 Az üstökös Kund, a' bajuszos Gyula.
 Most lineán lövik rakásra,
 Kit buzogánnyal ütetek agyba.

Hijjába vinnéd, rettenetes Botond!
 Mennykötsapású bárdodat a' mai
 Bizántzium' várához, annak
 Rézbeborúltt kapuját bevágni:

Egy messzelátó Tső kitekintené
 Szándékod', egy más Tső az egész kaput,
 A' Bárdot, a' vitéz Botondot
 Egyszeri pertzbe' darabra törné.

Mindég „vitézek' Nemzete“ volt nevünk:
 E' két örökség jegyzi ki még ma is —
 „Rettenthetetlen Szív's Serénység“
 Nagyravaló fijasit Lehelnek.

De ez kevés még egy bizonyos veszélyt
 'S halált okádó bombi előtt; ma már
 Száz Dentmagyart is porba düjtne
 Holmi suhantz gyerek egy kanóttzal.

Izmos Leventák! hogy ha reánk maradt
 Kemény erőtök: megnemesíti GYÖRGY,
 A' Szittyá testet Brittus ésszel;
 S' gyermekeink VAYAK lehetnek.

Ö, a' ki földünk' Pontusa' habjait
 Törvényre húzá, száz lehetetlenen
 Tett, 's tesz tsudát: ö mér fuvallni
 Lélekerőt az inas Magyarba.

Ö uj Minervát ugrat elő Zeüsz'
 Szent homlokából, és maga nyújt dsidát
 S' halálszemü Égist kezébe. —
 RHÉDEI van vele, és segíti.

Zengj harsogóbbann, Énekem! e' betses
 Két névre, melly, mint a' Duna, élni fog,
 'S mint a' világosság, kiterjed,
 És bekerül az egész Világon.

Hanem ki léssen, Bárdusaink közül,
 Ki a' sok elmés Hunnia' Hadnagyit
 A' Léthe' zsibbasztó vizétől
 Trombitaszón az Egekre hordja?

Méltatlan éjtsend sürgeti sok vitéz
 Árpádjainkat. — Félre haszontalan
 Kétségek! — im általragyogván
 CZENKI NAPUNK a' homály' csoportján,

A' múltt' 's jövendő' Pólusit is süti.
 Tud már ezentúl tenni is, irni is
 Nagy dolgokat földünk' vitézze
 'S Lantosa: Calliopém! elég ez. —

Elég! — Reked már tárogatóm' szava,
 Lankadnak ingó újjaim ennyi nagy
 Ditséreteknek hirdetésén,
 Mellyek elállt erejim' tetézik.

Mátyás' ditsöültt Lelke! tekints alá,
 Esmérd egedből lábbadozó Hazád',
 A' Reszthely' és Czenk' istenülő
 Grófjaiban magadat találd fel;

'S érezd hogy a' Meny' kedve is eggy igaz
 Hérosi szivben megszaporodhatik,
 Ha Nemzetét 's emberbarátját
 Virtusibann öröködni látja.

XVI.

AZ ELMATRÓNÁSODOTT DÓRIS.

DÓRIS! mig úgy virágzottál,
Mint egy Májusi szép Fa;
Bokrétákat ajánlottál
Minden ifjú' hajára.

— — — — —
— — — — —,
— — — — —
Újító balzsamokat.

De virág-hullta szépséged
Hozván már gyümölcstöket,
Kerülünk, oh Dóris, téged
'S álomtalan tsöszödet.

Már most tsak az ő számára
Kell neked viritani;
Katsi! a' más almájára
Számot sem kell tartani.

A' Szüz — 's Mátróna — a' szemnek
Vét más-más tekintetet. —
Tavasz van a' szerelemnek
Hideg ősz a' tisztelet.

Hajdan egy pillantásodra
Mint kótogott kebelünk!
Most már komoly virtusodra
Bölts fázással ügyelünk.

Sovány l e l k e m titulussal
Bé kell érni néked már,
Kit mindennapos tónussal
Férjed morog, ügye bár?

Az a' boldog Kor eszébe
Asszonyságnak jut é,
Midön ledér szerelmébe'
Olly sok ifjú tégeté?

Dóris! Dóris! mit nem tettél
Az én lágy szívembe' is.
Mi valál? de mivé lettél
Szent jármod alatt te is!

Már büt terem barázdáján
Asszonyságod' homloka,
Már kartsú nyakad' simáján
Hasat ereszt a' toka.

Már, a' hol domború voltál,
Lapos vagy és négy szegű:
Olyan állásra hajoltál,
Mint a' bögö-hegedű.

Már tzedrusa szép testednek
 Öles törzsök, nem sügár;
 Egy pár Narantsa mejjednek
 Sárgadinnye - forma már. —

Dóris! Dóris! mivé lettél
 Szent jármod alatt te is!
 De mit? jaj a' kit szerettél,
 Hanyatlani kezd az is.

Én is hanyatlók időmmel,
 És kergetlek tégedet;
 Nekem is roskadtt erőmmel
 Szívem meggémberegett. —

Régi lángom' ellotsolta
 Cipris' pajzán gyermeke,
 Virgontz kedvem' elgázolta,
 Tsak füstöl szövétneke.

Elmém is, melly hajdanában
 Az égnek tág boltjain
 Át-lövelt egy minutában
 A' Pégazus' szárnyain,

Lassodik, 's hogy megjárhassa
 A' szomszédság' völgyeit,
 Mankót fog, és megoldvassa
 Minden tippenéseit.

Most is hogy tréfás versembe'
Játszhatnak még húrjaim,
Az, hogy ti juttok eszembe,
Régi kedves napjaim.

Sőt, Dórisám! ha nem volna
Párod, úgy áldjon az ég —
Szivem szivedhez hajolna,
'S megifjodnám egyszer még.

XVII.

EGY HÁLÁDATLANHOZ.

TÁVOZZ tőlem, háládatlan!
 Távozz, ha velem így tettél!
 Gondold meg jól, hogy szerettél,
 De már annak vége lett.
 Gondold meg, hogy elárúttál,
 És hogy állhatatlan voltál,
 Egy hiv szivtől elpartoltál
 Melly mind végig szeretett:

Hogy, lántzaink elbomolván,
 Ámor' nyila és dardája
 Szivem többé nem rongálja,
 'S értted nem sohajtozom:
 Hogy, mivel engem elhagytál,
 Több hűségem hozzád nintsen,
 Lábom nem tsörög bilintsen,
 'S rólad nem gondolkozom.

A' hajós is dallásától
 Fut a' szerelmes Szirennnek;
 Mert tudja, hogy mérges ennek
 Dalja, sőt halálos is:
 Így fordítom el ortzámat
 Én is bájoló képedtől,
 Mert tsábitó beszédedtől
 Jéggé fagy a' szivem is.

Meghül minden vérem bennem ,
 Mihelyt kegyetlen voltodról
 És nem vártt árulásodról
 Emlékezem , hitszegő !
 Irigyemet vigasztald meg ,
 Örvendj hogy ülhetsz ölébe ;
 Pedig tán egyszer tserébe
 Megvet , és elárul ő .

Megvallom , bár szégyenemre ,
 Szived olly heven szerettem ,
 Hogy midön azt megvettem ,
 Vélttem , a' halál jön rám ;
 És ha azután némelykor
 Távolról megszemlélek ,
 Mindjárt kiszakad a' lélek
 Belőlem , azt gondolám .

Szép virág vagy , azt megvallom :
 Mert a' Rózsa biborához ,
 És a' Liliom' havához
 Szined hasonlóvá tész.
 Rózsa vagy , de tüske-termő ;
 Liliom , de illatatlan ;
 Mert hűségednek tartatlan
 Hószine mindjárt elvész .

Távozz tőlem, háládatlan!
Távozz, szerethetsz miattam.
Én mi voltam, az maradtam,
'S az maradok örökké.
Ha az én arányos szívem
Változna a' szerelembe';
Akkor mond osztán szemembe
Hogy: hazúdtál hallod é!

XVIII.

A' RÖVID NAP 'S HOSSZÚ ÉJ.

A' NAP megint leszálla,
 Elvégezé futását,
 Sátort az éj tsinála,
 Fonván setét lakását:
 Így múlik életünk él,
 Melly most ragyog körülünk,
 És végre mindenünkkel
 Gyász éjtszakába dülünk.

Az éj' komor homálya
 Ismét ki tud derülni,
 Mibelyt az ég' királya
 Keletre fog kerülni:
 De óh, ha a' mi fényünk
 Már egyszer éjjelen jár,
 Nintsen tovább reményünk
 Felvirradás felől már.

Mig hát az ég kinyitja
 Örökre hajnalunkat,
 'S az éj be nem borítja
 Örökre vig Napunkat:
 Élünk, barátim, e' szép
 Kies világ' ölébe',
 Mert majd az Éjjel itt lép,
 'S borít setét ködébe.

XIX.

SZEGÉNY ZSUZSI, A' TÁBOROZÁSKOR.

ESTVE jött a' parantsolat
 Viola szín petsét alatt,
 Egy szép tavaszi éjtszakán
 Zörgettek Jantsim' ablakán.

Éppen akkor vált el tőlem,
 Vigan álmódott felőlem,
 Kedvére pihent ágyában
 Engem ölelvén álmában:

Mikor bús trombitaszóra
 Ülni kellett mindjárt lóra,
 Elindulván a' Törökre;
 Jaj! talán elvált örökre!

Sirva mentem Kártéllyáig,
 'S onnan a' kertek' allyáig.
 Indult nyelvem bús nótára
 Árva gerlitze módjára.

Tsákóját könyvel öntöztem,
 Gyász pántlikám' rá kötöztem;
 Tíz rózsát hinték lovára,
 Száz annyi tsókot magára.

A' Lelkem is sirt belőlem
 Mikor bútsút veve tőlem:
 „Isten hozzád!“ többet nem szólt,
 Nyakamba borúlt, 's megtsókolt.

XX.

Egy vén fának árnyékában régen szenvedő

R Ó Z S A F A.

GYENGE rózsabokor kesereg bűvában
 Egy podvás vén fának hideg árnyékában.
 Könytsepek hullanak kinyitlt bibor száján,
 Mellyek leperegnek egypár himbótskáján.
 Egek! még elején a' kies tavasznak
 Fakadó leveli szomorúan asznak:
 A' fa rá terítvén mohos vén gajjait,
 Nem ereszti hozzá a' Nap' sugárait.
 Egek! illy szép rózsát ide ki ültetett,
 Melly a' kertekben is diszt érdemelhetett?
 Ott a' több mosolygó virágoknak során
 Nem epedt volna el szegény ilyen korán:
 De itten a' bánat sűrű tövissei
 Lettek szépségének fürdaló izei.
 Sugár Mogyorófák körülte hevernek,
 De azok feléje fordulni sem mernek;
 Reá lágy tavaszi szellő sem lengedez:
 Mert a' vén fa tőle minden rést elfedez.
 Így fonnyad magános keserűségibe' —
 Ah! e' rózsaszálat ki ne szánná, ki ne?
 Magok az erdei fiatal istenek
 Kinjait fájlalják; de mit segitenek!

Gyakran vigasztalják szegénkét a' Nimfák,
Szánakoznak sorsán az érzékeny himfak.

Maga a' szép rózsza tsüggesztvén ágait,
Így ereszti égre bokros panasszait:

„M'ért nem emészt már el vagy hévség vagy
hideg?

„Illyen vadon helyen mit sinlek, mint rideg?

„Vajha forgószelet támasztna valaki,

„Hogy tégedet vénfa töből fatsarna ki!

XXI.

A' FÁRSÁNG' BÚTSÚSZAVAI.

ŪZIK már a' farsangot,
 Bor, muzsika, tántz, mulatság,
 Kedves törödés, fáradság,
 Kik hajdan itt mulattatok,
 A' közhelyről oszoljatok!
 Kongatják a' Harangot:
 Ūzik már a' Farsangot!

Fussatok hát, jó Napok!
 Tíz hete már, hogy vigsággal
 Játszodtatok a' világgal;
 De itt lépnek a' Papok:
 Fussatok hát vig Napok!

Piszt minden Tántzpaloták!
 Ūrüljön boros Asztalom,
 Némüljön meg a' tzimbalom,
 Szünjetek meg, hahoták!
 Piszt! minden Tántzpaloták!

Könyvhöz, Dáma, 's Cavallér!
 Elég volt a' sok ördögnek,
 Kik belöletek köhögnek.
 Itt van, itt a' szent pallér:
 Könyvhöz, Dáma, 's Cavallér!

Itt a' Böjt: koplaljatok!
 Itt van: 's izetlen olajja
 A' tsókokat majd felnyalja,
 Szent ételt is szopjatok:
 Itt a' Böjt; koplaljatok!

Vége már a' nőszésnek,
 Kiknek nem jutott házaspár:
 Úton-útfélen elég jár.
 Tsont azoknak, kik késnek;
 Vége már a' nőszésnek!

Élni kell a' Böjtbe' is.
 Azért ki szép párt lele

— — — — —
 Jó a' jó, innepbe' is;
 Élni kell a' Böjtbe' is!

Most nyugodjunk; Ádiö!
 Pislog a' Dáma 's Cavallér;
 Beteg, 's oda a' sok tallér. — —
 Majd megjön tán egéssége,
 Hervadó kedve 's szépsége;
 A' költség is tán kijő:
 Most nyugodjunk: Ádiö!

XXII.

FŐHADNAGY FAZEKAS ÚRHOZ.

KERÉK bajnal! sugároddal
 Küllözd meg a' fél eget,
 'S mulólagszin sáfrányoddal
 Szegd bé a' kék felleget.
 Én, ki téged' Napszálltával
 Legtöbbször áldottalak,
 Most a' Kelet' harmatjával
 Melly nagyon óhajtalak.
 Menj, 's fogj szürke paripádhoz
 Fél-ébredtt Zefíreket,
 Tégy kakast is hintótskádhoz,
 'S kettőzd a' lépéseket.
 Süss Druzámnak, Barátomnak,
 Két szemére édesen,
 'S babonázd le az álomnak
 Mákját rólok tsendesen.
 Vágy ha már ő, mint kedvellőd,
 Ébren szívja lelkedet;
 Mond meg néki, hogy egy szellőd.
 Mejjemből kerekedett
 Mejjemből, mellynek tartatlan
 Ereje tsak akkor nagy,
 Mikor érzése ártatlan,
 Tiszta, 's vidám; mint Te vagy.
 Mondd meg néki; hogy kertjébe
 Régolta kívánkozom,
 Hol a' természet' ölébe
 'S az övébe nyugoszom.

Mondd meg néki hogy pattantom
 Hüromat már ő felé.
 Ah, mert — ah! magános lantom
 Drágább névvel zenghet é?
 Mondd meg — de már — már jól látom
 Már itt van — már látom őt, — —
 Haj! az én nemes barátom
 Hogy' használja az időt!
 Ő a' kinek Bellónától
 Magasztalva van neve,
 A' gögösség' hagymázzától
 Irtózáván kertész leve.
 Ő a' tomboló vigságnak
 Futja unszolásait,
 'S egy félig fejlett virágnak
 Lesi biztatásait.
 Ő a' fösvények' sorában
 A' dög-kintsekkel felhagy,
 'S Hügának társaságában
 Gyöngyvirág gyöngyökre vágy.
 Számlálgatja vig ortzával
 Az ezüst Játzintokat
 'S az Ibolyák' arannyával,
 A' szagos gyémántokat.
 Most a' böltseknek álmára
 Hol ébred hol szunnyadoz,
 'S majd a' képzeltt Heloára
 Érez, újjúl, bágyadoz.
 Majd a' rendtartó Méheknél
 Kedve-telve átsorog,

'S érzi hogy az embereknél
 Az Ország nem így forog.
 Már meglátott: gereblyéjét
 És kapáját elteszi,
 'S félig harmatos Linnéjét
 Pipája mellé veszi.
 Jer, barátom! lépegessünk
 Kis kertednek útain,
 'S dohogás nélkül ne vessünk
 Mások' bolondságain.
 Jer, 's érezzük, hogy nagy telket
 Többször fának ád az ég,
 'S kis jószágot és nagy lelket
 Birni boldogabb sors még.
 Jer e' Répánál térdeljünk,
 Jer, katsint e' Tulipánt,
 Jer, e' Töknél süvegeljünk: —
 Mind használ ez, 's egy se bánt.

XXIII.

TÜDÖGYÚLADÁSOMRÓL.

FENN lengő Hold! nézd mint kinlódom,
 Mondd meg nekem hol fekszem én?
 Ágy é, a' mellyben hanykolódom,
 Vagy a' Koporsó az szintén? —
 Nem! — Tsónak ez, melly jaj a' kétes
 Remény' és biztos félelem',
 'S az élet' és halál' setétes
 Hullámjain lebeg velem.

Fojtó Szirokkóknak hevétől
 Asznak tüdőhólyagjaim,
 'S a' kriptáknak fagyos szclétől
 Borsóznak minden tagjaim.
 Szivem megett egy láthatatlan
 Kéznek nyila bélőve áll,
 'S mejjem' tsontbóltján irgalmatlan
 Sarkával rúgdos két Halál.

Hová ütődöm az habokba?
 Haj! melly szörnyű hanyattatás!
 Most a' Kupresszusos partokba
 Hol rémlet ül 's jéghallgatás;
 Majd a' túlsó part' lejtőjébe
 Honnan barátság' szózatit
 Hallok a' Plátánok' berkébe',
 'S Örömszerszámok' hangzatit.

Innen savanyú Ázótjokkal
 Pusztás barlangok fojtanak;
 Amonnan kerti balzsamokkal
 Higabb szellők újjítanak.

Fülok, lehellek; fázom, gyúlok,
 Vagy egy kivégez már, vagy más,
 Ájulok, érzek, és otsúlok:

Haj! melly szörnyű hanyattatás! . . .

Ki vagy Te, ki hőszin leplekbe
 Felém mosolygva közelitsz,
 'S a' partról e' szagos berekbe
 Áldott jobbodon felségitsz?
 Te, földi biztossa az égnek
 Arany Gyógyulás! Te a' nagy
 És bölts Teremtő tehetségnek
 Halandó Leánya! te vagy.

Te illetéd ró'sás újjoddal
 Mejjemnek rokkant boltjait,
 'S elinditád pillantásoddal
 Az élet' dobbanásait.
 Már lelkem új Féniksz' módjára
 A' lángok közzül élledez;
 'S gyengültt ujjom' pattanására
 Kis lantom újra zengedez.

De te repülsz? — mind tűnnek — mennek —
 Minő derülés ez, nagy Ég?
 Sándorffym ül ágyamnál . . . 's Ennek
 Köszönhetem hogy élek még?
 Zendülj, ekhózz, esti tsendesség!
 A' hálá engem' dalra ránt.
 Telly bé, kettős szent kötelesség
 Az Orvos és Barát eránt!!

L A I S T R O M.

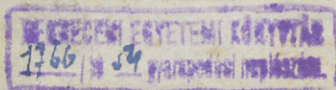
E l s ő K ö n y v.

I. Serkentés a' Müzsához.	pag. 139
II. Dr. Földi' Sirhalma felett.	— 141
III. A' feléledt Pásztor. <i>Amott hol a' nyájas</i>	143
IV. A' Szerelem' tilalma. <i>Minden érez</i>	145
V. Egy kesergő Magyar. <i>Minden vigasság</i>	146
VI. Felvidulás. <i>Búk bánatok,</i>	147
VII. Fillishez. <i>A' Semmiség öröktavába</i>	149
VIII. A' Búkkal küszködő. <i>Életem mái,</i>	151
IX. A' Tavaszhoz. <i>Jer kies tavasz</i>	152
X. Bakhushoz. <i>Evoc!</i>	153
XI. Vig élet a' Parnasszuson.	— 156
<i>A' tiszta nyájasság hol örül</i>	
XII. A' Nap' Innepe. <i>Idvez légy áldás forrása</i>	157
XIII. Egy Tulipánthoz.	— 159
<i>A' hatalmas szerelemnek</i>	
XIV. Paraszt Dal. <i>Ama fejér nyárfák</i>	160
XV. A' Versszépitő, <i>Ha most nem édes</i>	162
XVI. A' Tsikó bőrös Kulatshoz.	— 163
<i>Drága kintsem, Galambotskám,</i>	
XVII. Rózsím' Sirja felett. <i>Forró sohajtások</i>	167
XVIII. Jövendölés az első Oskoláról, A' Somogyban.	— 168
XIX. Miért ne innánk. <i>Igyunk barátim!</i>	170
XX. Egy kétségbe esett Maga-Gyilkosa. —	171
XXI. Dafnis Hajnalkor. <i>Szép hajnal emeld fel</i>	172
XXII. Chloé Dafnishoz. <i>Menjetek kis szellők</i>	174

M á s o d i k K ö n y v.

I. A' Müzsához. <i>Müzsám ne tsüggedj</i>	177
---	-----

II.	Hivása a' Müzsának. <i>Jer kit mérges .</i>	178
III.	A' Szélhez. <i>Mit hízkelkedel, óh . . .</i>	179
IV.	A' Magánossághoz. <i>Aldott magánosság</i>	184
V.	Rifakadás. <i>Biz én nem is törődöm már</i>	188
VI.	VirágBenedekÚrhoz. <i>Nékem zöld olajág</i>	190
VII.	A' Dorottya' Rinjai. <i>Ha el értette .</i>	193
VIII.	Az Ekhóhoz. <i>Panaszimat óhajttással</i>	198
IX.	A' Nemzeti Könyvtárra. <i>Hol jártok</i>	199
X.	Az elszánttSzerető. <i>Semmivé kell lennem</i>	203
XI.	Egy fiatal házosúlándónak habozása.— <i>Szeme nem sír mégis nedves</i>	205
XII.	Az Emberiség 's a' Szeretet. . — <i>Felfogadtam száz meg százszor</i>	206
XIII.	Az Ember ; a' Poézsis' első Tár- gya. <i>Oh melly örömbé</i>	209
XIV.	Egy Bétsi Magyar Cavallér. . —	211
XV.	A' HadiOskoláról. <i>Szárnyalje menyből</i>	212
XVI.	Az elmátrónásodott Dóris. . —	217
XVII.	Egy háladatlanhoz. <i>Távozz tőlem .</i>	221
XVIII.	A' rövid Nap. 's hosszú éj. —	224
XIX.	Szegény Zsuzsi, a' táborozáskor.— <i>Estve jött a' parantsolat</i>	225
XX.	Egy vén fának árnyékában régen szenedő Rózsafa. —	226
	<i>Gyenge rózsabokor</i>	
XXI.	A' Fársáng' Bütsűszavai. . . —	228
XXII.	Főhadnagy Fazekas Úrhoz. . —	230
XXIII.	Tüdőgyulladásomról. . . . —	233

Halkal megindúlva

A NAP INNEPÉ

Idvez légy áldás for - rá - sa Fila - gosság tenge -

re Munkás halan - dök - lám - pá - sa É - - le

tünk ru - go é - - re Munkás halan - dök lám -

pá - sa É - - le - tünk ru - - go é - - re.

S Z E M R E H Á N Y Á S

Frassukin

Lyan-ka! mig in-gó kegyelmed Tiszta szi-ve-
f^o *f^o*

hez hajolt 's álva tar-tott szép szerel-med
f^o *f^o*

Boldo-gabb ná-lam ki vóle Jaj de bez-zeg
p

el-ju-tának Régi kedves napja-im
f

Bü-ra baj-ra vál-to-zának Bizta-tó szép
fp *fp* *f*

ál-ma-im.

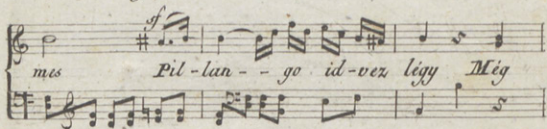

Lassan s félrást **A PILLANGÓHOZ** Hejlyentől

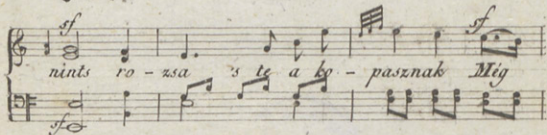
Ha - mar kö - vet - - je a' ty - va sznak Hi -

mes Pil - lan - - go id - vez légy Még

nints ro - zsa s te a kö - pasznak Még

is tsó ko lá sá ra méggy

Mi - irt szálsz

a - - ma puszpángok ra Hi - szem nem

a' vig ki - ke - let A - - dott mäg'

üj kantust a - zokra At - zöl - - del -

lik ök a' te - let A - dott mäg' üj kantust a -

zok - ra At - zöl - - del - lik ök a' te -

let.

Üjra elöl.

Lajszán's illewdve.

A' REMÉNYHEZ.

Rossovitztól

Föl di ek-kei jät-szó É--gi tti nemény.
Kit teremt ma gá nak A' boldog ta lan,

Is-ten ség-nek lát -- szó-Tsal-rá vak Remény!
S mint Vedangya -- lá -- nak Bó-kol unta lan!

Sima száddal mit késegtets, Mért ne - velsze -

lé - - - m? Kétes ked vet mért tsepegtets

Még most is belém? Tsak maradj ma -

ga--dnak: Bix-la-tóm va-lál,

Hit-tem Szépsza--vad---nak; Mégis meg lsa-

lál.

pp

Halkal

RÓZSIM SÍRJA FELETT *

*

p Fer-ro só-haj-tá-sok lel-kemnek El-szaga-
cres

to-ú da-rá-b-jai Itt lenge-iek hol ké- - - dve-
p

cres *sfz* *dim* *p* *fr*
 semnek Nyugosznak ál-dott Tha-m-ra - e

p *cres* *sfz* *ff* *ff* *ff*
p *ff* *ff*

Előmen

A XII dik Óda Nótája a 206 lev:

Fel-fogadtam száz meg százszor, nem jó-gok sze-ret-ni má-szor,
 Fel-fogadtam sem-mi Gyány, rab bi-béts-re már nem hány.

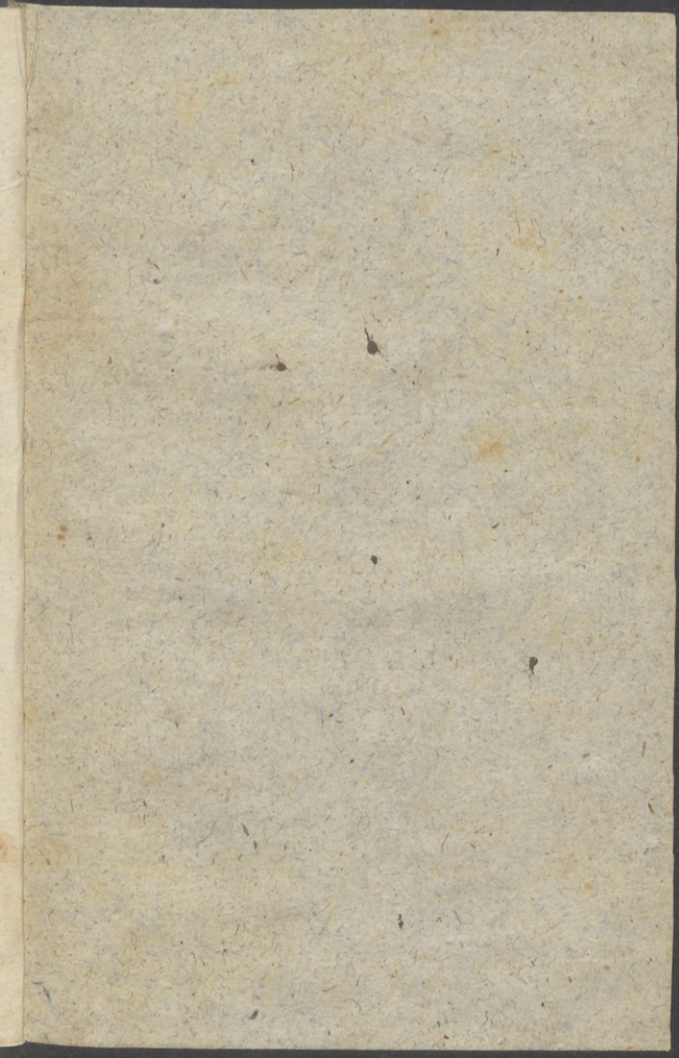
Halkal

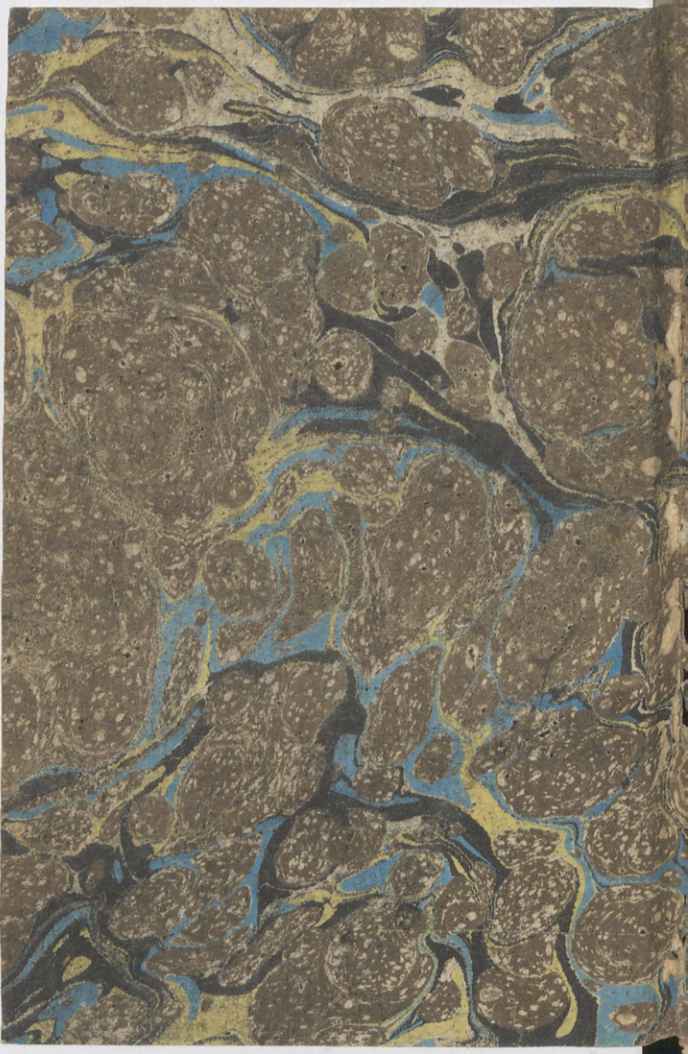
Gyenge ró-sa bokor ke-si-reg ma-gá-ba, Egy pod-vás

vén sünek hideg ár-nyé-ká-ba.
 * A XI dik Dalnak is ez a Nótája, 41 lap.

XXX Oda 206 lev:
 A Paraszti Dal
 a 260 lev:

720244

72027

